

Âm Đại Nhân

Contents

Âm Đại Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	46
8. Chương 8	51
9. Chương 9	61
10. Phiên Ngoại 1	68
11. Phiên Ngoại 2	76
12. Phiên Ngoại 3	85

Âm Đại Nhân

Giới thiệu

Về ngoài của cô đủ để khiến đàn ông ái mộ, phụ nữ ghen tị. Đáng tiếc trời sinh Tấn tiên cùng hai quạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-dai-nhan>

1. Chương 1

Chương 1

“Thẩm Kỳ Kỳ, cha con gọi con tối nay về nhà ăn cơm...”

Một giọng nói nữ tính dễ nghe lạnh lùng từ ống nói bên kia thối tới.

Thẩm Kì Kì sững sốt, vội vàng lảo nhảo lịch làm việc trên bàn, nghĩ cái lý do để có thể không cần về nhà. Bên kia giống như biết rõ ràng cử động của cô, vẫn tiếng nói lạnh lùng đó: “Dừng lại ẹ!”

Ặc, đầu ngón tay cô cứng đờ.

“Mẹ đại nhân cũng đã lên tiếng, con gái nào dám không theo?” Thẩm Kì Kì vội vàng cười cười.

“Hừ.” Mẹ quả quyết treo điện thoại.

Thẩm Kì Kì ủ rũ ngồi phịch lên chỗ ngồi của mình.

“Kì Kì, Kì Kì, không phải sợ! Tớ cùng về ăn cơm với cậu!” Minh Tú ngồi đối diện lập tức lộ đầu ra từ màn hình (của máy tính), hai mắt sáng long lanh.

“Tiểu thư Minh Tú, nếu cậu muốn ăn đến vậy, giờ cơm trưa đã đến, mời cậu nhanh đi ăn.” Thẩm Kì Kì lườm cô ấy một cái.

“Ôi, cho người ta tới một lần mở mang tầm mắt đi, có sao đâu...” Minh Tú nói nhỏ ngồi lại chỗ.

“Này! Nhà tớ mở vườn thú chắc?” Thẩm Kì Kì vừa tức giận vừa buồn cười.

“Đi thôi đi thôi, đi ăn cơm.” Minh Tú lấy ví tiền ra, đứng lên đóng màn hình máy tính.

Ánh mắt Kì Kì lướt về phía bản thảo chuyên đề đặc biệt viết được một nửa của mình, nhẹ nhú hàng lông mày đẹp.

“Cậu đi ăn trước đi! Không cần chờ tớ, tớ còn hai đoạn nữa liền xong, giải quyết nó xong đã hăng nói.”

“Chịu khó vậy?”

“Cậu dám không chịu khó sao?” Thẩm Kì Kì liếc cô ấy một cái thật sâu.

Minh Tú trong lòng nhất thời bị ai. “Ai! Xem ra tiền đồ của tổ biên tập chúng ta đúng là bấp bênh à! Được rồi, có muốn tớ mua gì mang về cho cậu không? Không cần? Vậy cậu tiếp cố gắng, cơm nước xong tớ sẽ về chiến đấu tiếp.”

Thẩm Kì Kì vẫy tay tiễn bước đồng bọn cách mạng cùng tổ duy nhất.

Vì sao tổ biên tập đang bị bấp bênh?

Tất cả chuyện này, phải bắt đầu nói từ bối cảnh của công ty bọn họ.

“Du Lượng” là một công ty đưa cổ phiếu ra thị trường, vô cùng quy mô, Kì Kì công tác trong đây đã bốn năm. Vừa tốt nghiệp đại học cô liền thi vào được, lúc đầu còn khiến không ít bạn học tốt nghiệp nhưng lại thất nghiệp ghen tỵ.

Bản thân tổng giám đốc công ty bọn họ – Tôn Lượng là con trai hào môn thế gia, cha đẻ của “Tập đoàn tài chính Tôn thị” trong bảng xếp hạng tài phú ở Đài Loan dù không có trong top 3, cũng sẽ không rơi ra ngoài top 5. Sự tình hổng ở chỗ, Tôn lão đồng là một phú hào cực kì truyền thống, cũng chính là mọi việc đều coi trọng môn đăng hộ đối, nhưng cố tình đưa con thứ Tôn Lượng ông ta yêu thương nhất lại không nghe lời, dám yêu thương đứa con gái của ông chủ một quán ăn nhỏ.

Vì đứa con dâu “không trèo lên nổi mặt bàn”* con trai muốn kết hôn này, cha con hai người âm ỹ quyết liệt, cuối cùng Tôn Lượng cũng không nhiều lời, dứt khoát ra ngoài tự lập địa vị, cũng chính là “Tập đoàn Du Lượng” chỗ cô đang làm đây.

*chỉ sự thấp kém, khiến người khác xem thường

Tôn lão đồng vốn nghĩ rằng, cả đời con an nhàn sung sướng, xuôi gió xuôi nước, sao có thể ăn khổ tự gây dựng sự nghiệp được? Khẳng định không bao lâu liền cùng đường bí lối, trở về cựa xin tha thứ với mình. Lại không nghĩ tới ông chủ của Kì Kì cũng quá không chịu thua kém, cho dù có bị cha chèn ép phía dưới, vẫn khiến các cổ đông tin tưởng hẳn, thành lập “Tập đoàn Du Lượng”, thậm chí mười năm gần đây kinh doanh bắt đầu khởi sắc.

Sự việc chuyển biến ở hai năm trước, Tôn lão đồng đột nhiên trúng gió, cứ như vậy ngã xuống.

Mắt thấy mấy cô con gái ở bên người, một đám hoàn khổ bại gia*, không đứa nào có chí tiến thủ, mà đứa duy nhất không chịu thua kém kia lại bị chính mình đá ra khỏi cửa. Trước giây phút sinh tử, lão đồng rất cục giắc ngộ, chủ động gọi đứa con rời nhà trở về. Sau một phen nói chuyện, cha con hai bên rốt cục giải hòa.

*đại khái là chỉ biết hưởng thụ, không chịu làm việc

Nếu đã giải hòa, Tôn Lượng đương nhiên phải trở về gánh vác sự nghiệp cha để lại.

Nhưng, hắn trở về Tôn thị, “Du Lượng” một tay mình sáng lập làm sao bây giờ? Tuy rằng trong công ty có một đồng quản lý chuyên nghiệp, không cần tổng giám đốc ngày ngày ở công ty trấn giữ, nhưng Tôn lão đồng ở trên giường bệnh lại có tâm tư của riêng mình.

Sự nghiệp bên ngoài của con trai, nói thực ra, vẫn là “Tai họa ngầm” trong lòng ông ta. Một mặt, điều này đại biểu nếu ngày nào đó con trai khó chịu, tùy thời vỗ tay liền có nơi để đi; Mặt khác, “Du Lượng” là phần lãnh thổ ông ta không thể đụng tới, nói cách khác, lão đồng thật không có cảm giác an toàn.

“Con trai à, ta kéo con trở về, cũng phải trả cho con một người năng lực không thua kém, con nói xem?”

Cuối cùng, lão đồng đưa ra một lời “Đề nghị” rất tốt bụng, đưa ái tướng đương gia của ông ta, Âm Nhạc – Âm đại nhân tới đây thế chỗ.

Vì thế, Âm quản lý cứ như vậy nhập chủ “Du Lượng”, trở thành chủ quản đương gia* của bọn họ.

*đương gia: người có quyền lợi lớn nhất

Về phần vì sao chỉ là “Quản lý” kia?

Đây là kết quả đấu pháp của cha con hai bên.

Kì Kì thật không hiểu nổi đôi cha con này, nếu đã muốn hòa thuận, sao còn muốn làm cái trò bịp bợm anh lừa tôi gạt này, cuối cùng kết luận là: Khả năng kẻ có tiền nào cũng biến thái như vậy không biết chừng.

Âm Nhạc này, trước kia là trợ lý lão đồng, sinh viên tài cao tốt nghiệp hệ quản lý thương nghiệp ở Princeton, một bọc kinh nghiệm năng lực, vốn có danh khôn khéo giỏi giang, người như hắn có thể khiến lão đồng trời sinh tính đa nghi tin tưởng đến tột cùng, vị trí “Trợ lý đặc biệt” dưới một người trên vạn người chính là ngồi đã nhiều năm, có thể thấy anh ta không phải là người không có thủ đoạn.

Tổng giám đốc Tôn không phải không tin tưởng năng lực của Âm Nhạc, chỉ là...“Du Lượng” dù sao cũng là địa bàn của mình, cứ như vậy bị cha già chặn ngang một đao tiến vào, đây là đạo lý gì chứ?

Cuối cùng vì không muốn cha già mất mặt, trong lòng lại muốn cho đối phương một lần xuống ngựa ra uy, con đường đánh thắng địch chính là để cho Âm Nhạc đội cái danh hiệu “Quản lý”.

Từ nay về sau, “Du Lượng” xuất hiện một hiện tượng lạ — dưới tổng giám đốc, chỉ có quản lý. Mấy chức vị phó tổng phó đồng phó giám đốc phó trợ lý gì gì đó đều một loạt khuyết thiếu.

Mà các ngành trong công ty bọn họ tuy rằng đều có quản lý, nhưng những quản lý này đều chỉ nghe sự phân công của một quản lý khác, chính là Âm quản lý ngồi trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc kia.

Chuyện đầu tiên khi Âm quản lý vào công ty làm, chính là bắt đầu chỉnh đốn vấn đề bè phái càng ngày càng nghiêm trọng.

Vấn đề này, thẳng thắn mà nói lúc trước Tôn Lượng cũng rất đau đầu.

Bởi vì ban đầu hắn có thể đứng dậy, có liên quan đến vài cổ đông ra tay giúp đỡ kịp thời, vì thế trong công ty khó tránh khỏi tam thân lục thích của các cổ đông này được xếp vào.

Ngoại trừ vợ trước, trên thế giới này còn có một loại sinh vật khủng bố khác gọi là “Hoàng thân quốc thích”.

Bạn sai khiến được xem như bạn may mắn, bạn không sai khiến được, người ta cũng không sợ bạn đuổi hắn, một tháng hơn mười vạn tiền lương cứ ngồi không an nhàn mà nhận.

Kì Kì từng cá nhân nghĩ qua, không thể nói trong lòng tổng giám đốc Tôn không sáng khoái, dù sao đám khoai nóng phỏng tay này để một kẻ bên ngoài đến gánh trách nhiệm, so với tự hấn ra mặt vạch trần thì sẽ tốt hơn.

Âm Nhạc là người mới tới, ưu đãi bên kia không nhận, chỉ mình anh ta đứng bên này, vô dục mới bền vững là có chuyện như vậy.

Vì thế, chuyện liền đi tới sự kiện “Ba tháng quan sát” của bộ phận quan hệ xã hội.

Việc này phải quay lại nửa năm trước để nói.

Thẩm Kì Kì chính là một thành viên trong bộ phận quan hệ xã hội. Chẳng qua cô vừa không biết xã giao, cũng không biết đặt kế hoạch giao tiếp, cô và Minh Tú được xưng là “tổ biên tập” dưới đáy bộ phận quan hệ xã hội, chức vụ chuyên tư vấn tụt, phạm là ấn phẩm nội bộ của công ty, phát hành ấn phẩm đối ngoại của hội viên, bản thảo quan hệ xã hội, bản thảo tin tức vân vân cùng chuyện có liên quan đến văn tự, từng cái chữ từng con số đều dựa vào cô và Minh Tú mà ra.

Trong khi ở bộ phận quan hệ xã hội sức sống bốn tứ phía, hai người các cô được xem như phần tử khác biệt, yên lặng mà cô độc, rất có hương vị thâm sơn thanh lưu.

Sự việc hỏng là khi, người đứng đầu của các cô – quản lý bộ phận quan hệ xã hội khai man chuyện phí xã giao bị bại lộ.

Từ chuyện này, dây dưa đến bộ phận kế toán có người thu lợi nhuận giúp đỡ làm giả sổ kế toán, vấn đề khai khống* của bộ phận nghiệp vụ càng nghiêm trọng hơn, vấn đề biên nhận của những ngành khác cũng không ít, nhiều vô số, liên lụy nhiều nhất chính là làm trì trệ kho hàng, tổn thất trong sổ kế toán từ bảy con số một đường đi lên gần sát tám con số.

*báo cáo nhiều hơn so với sự thật

Thế này thì, Âm đại nhân tức giận rồi.

Trải qua một chuỗi quá trình điều tra, quản lý bộ phận quan hệ xã hội đương nhiên thay người, mặt khác người nên khai trừ thì khai trừ, người nên kiện thì tiến hành kiện; Cuối cùng Âm đại nhân khiến nhóm hoàng thân quốc thích ở bộ phận quan hệ xã hội cảm nhận sâu sắc thế nào mới là bệnh nặng khó trị, cho nên hạ xuống một đạo ý chỉ — theo dõi toàn bộ nhân viên bộ phận quan hệ xã hội trong ba tháng, ba tháng sau xét đánh giá thành tích; bình bầu, bãi bỏ hay vẫn giữ lại làm.

Thế này quả thực là long trời lở đất, sông núi biến sắc rồi!

Trên cổ mọi người đột nhiên vòng vào một sợi dây thừng.

Tuy rằng sóng gió vụ án lừa đảo không liên lụy đến cô và Minh Tú – các cô đều là những công dân tốt tuân thủ pháp luật – nhưng mà, so với những đồng nghiệp khác người người mang trong mình trọng án, công việc biên tập văn tự của cô và Minh Tú liền có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

Nếu ba tháng sau, Âm đại nhân quyết định, tổ biên tập trong công ty chỉ giữ lại một người, hoặc thậm chí ngay cả một người cũng không cần, trực tiếp tìm phòng ngoài làm thì làm thế nào bây giờ? Ngay cả Kì Kì cũng biết, hiện tại ngay cả quản lý mới của bộ phận quan hệ xã hội, hình như cũng có ý đồ này.

Cho nên, mấy tuần nay, sản lượng của các cô tăng mạnh, cố gắng gia tăng cảm giác tồn tại, muốn cho cấp trên phát hiện: Tập ấn phẩm được chế tác tinh mỹ hành văn trôi chảy dùng từ hoa lệ như tằm gió xuân trong tay các người mỗi tháng kia đều từ hai bàn tay nhỏ bé run rẩy của chúng tôi mà ra đó.

Kì Kì gõ xong hai đoạn cuối cùng, nhìn lại phần bản thảo đặc biệt về tiền phúc lợi của công nhân viên lần nữa, cuối cùng tắt tài liệu đi.

Duỗi người, đã gần 12 giờ rồi.

“A! Mau đi thôi.”

Cô cầm lấy ví tiền, miệng thì nói mau đi, nhưng thân thể vẫn trước sau như một biếng nhác di chuyển ra ngoài.

Hôm nay thời tiết thật tốt, đầu tháng tư, xuân về trên đất nước, thậm chí bắt đầu có chút nóng. Cô ra khỏi cửa lớn của tòa cao ốc, gơ tay che mắt chắn ánh mặt trời.

Nhóm đàn ông đi qua bên cạnh không khỏi đưa tới ánh mắt tán thưởng.

Tuy rằng trời sinh tán tiên cùng hai quang, nhưng không thể phủ nhận, Thẩm Kỳ Kỳ miễn cưỡng được xưng là người đẹp, trước kia khi còn lặn lội đại học, tốt xấu cũng được có một cái phong hào “Mỹ nữ trường học”.

Dáng người 165 linh lung mà yếu điệu, tóc dài nhẹ uốn như mây bay sau lưng, một đôi mắt đẹp chưa nói đã say mê, môi không điểm mà đỏ.

Tươi đẹp như vậy, đặt trong văn phòng, thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui, chắc chắn có người theo đuổi.

Đương nhiên, người theo đuổi nhất định có, chẳng qua người muốn theo đuổi cô nhất định đều không biết cô trước đó. Bởi vì quen cô rồi, trải qua bốn năm bồi dưỡng này, đều hiểu rõ một cái đạo lý sâu sắc —

“Trên thế giới này, nếu rada của ai còn trì trệ hơn của Kỳ Kỳ, trên cơ bản đó chính là quốc bảo.”

Bất kỳ hoa đào nào mà đến nở trên người Kỳ Kỳ, thường đều biến thành hoa cúc, bởi vì nữ nhân vật chính từ đầu tới cuối không bắt được tín hiệu, vì thế nó liền lặng lẽ chăm sóc cho người thân trước lúc lâm chung.

Minh Tú cũng từng hung ác nói: “Kỳ Kỳ, nếu trong hai chúng ta chỉ có thể giữ lại một người, thua bởi cậu tớ không phục đâu!”

Nghe những lời này, làm như cô vô dụng lắm vậy, người không phục nên là cô đi?

Biểu hiện công tác của cô cho tới bây giờ biết tròn biết méo, chỉ ngoại trừ có chút không biết giao tiếp, có chút không hiểu sát ngôn quan sắc, với người khác phải có chút chậm chạp, dù sao cái đó không liên quan đến biểu hiện công tác đi?

Chẳng qua nói thì nói vậy thôi, tình bạn giữa Minh Tú và cô thật ra không tệ lắm! Bởi vì các cô không chỉ là đồng nghiệp, trước kia học đại học còn là bạn cùng lớp. Chỉ là, thời đại học các cô chỉ qua lại hơi hợt mà thôi, sau đó nhân duyên gặp gỡ lại vào cùng một công ty, mới bắt đầu quen thuộc nhau.

Kỳ Kỳ khẽ hát, quyết định vòng ra đường nhỏ phía sau công ty, qua cửa hàng tiện lợi mua cơm nắm là được rồi.

“Ôa —”

Trong ngõ nhỏ có người.

Có người bệnh.

Một người đàn ông áo mũ chỉnh tề giờ phút này một tay ôm bụng, đầu gục xuống, ngồi tựa vào bên đường.

Kỳ Kỳ nhất thời không biết có nên tới gần hay không. Theo bản năng nhìn trái nhìn phải trước, tuy rằng nơi này là khu vực làm việc tinh hoa, chẳng qua phía sau tòa nhà công ty của bọn họ cùng một tòa cao ốc khác xây quá gần nhau, cho nên ngõ nhỏ ở giữa chật hẹp, bình thường mọi người đều đi ngoài đường lớn kiếm đồ ăn, cho nên xung quanh không có ai có thể cầu viện.

Cuối cùng, lấy tâm lý “người cuối cùng nhìn thấy người chết bình thường đều là kẻ bị tình nghi”, Kỳ Kỳ quyết định mặc kệ thế nào cũng không thể để mình trở thành kẻ bị tình nghi, cho nên vẫn đi qua xác định một chút người kia không chết thì tốt hơn.

“À... Ha lô?” Cô chậm chậm đến bên cạnh người đàn ông, cẩn thận nhẹ gọi.

Đầu người đàn ông kia khẽ động, liếc mắt nhìn chân cô.

Thật tốt quá, còn sống. Kỳ Kỳ nhẹ nhàng thở ra.

“Thân thể anh có chỗ nào không thoải mái sao?” Cô dò xét hỏi, “Có muốn tôi gọi giúp xe cứu thương không?”

Một hồi lâu, cái đầu kia cũng không có động tĩnh.

Kì Kì trộm nhìn đồng hồ một cái. Ô, anh trai à, anh không thể trả lời mau một chút sao? Tôi còn chưa ăn cơm...

Rất cục, người nọ lại có động tĩnh. Lúc này anh ta hơi cử động thân thể, vịn lấy bên tường, một tay vẫn đặt ở chỗ dạ dày.

Đợi một lát, anh giống như đã hạ quyết tâm, mặt hơi hướng về phía cô.

“Không cần... gọi giúp tôi taxi.”

Giọng nói rất trầm thấp, ngữ khí rõ ràng suy yếu, nhưng lại có mùi vị uy nghiêm.

Tuy rằng chỉ nghiêng một chút, nhưng đã đủ khiến Kì Kì nhận ra thân phận người này.

Anh ta là Âm – quản – lý – á!

Kì Kì nhất thời sợ hãi không thôi. Sao quản lý lại ngồi ven đường? Chẳng lẽ có đồng nghiệp nào ở bộ phận quan hệ xã hội công việc tràn ngập nguy cơ nên nửa đường ám sát?

“Âm quản... Âm quản... Âm quản lý, anh không sao chứ?” Cô căng thẳng đến mức nói lắp.

Ngoại trừ cá tính hai quang, trời sinh tính tình trì độn, một ưu điểm khác nữa của Thẩm Kì Kì chính là nhất gan sợ phiền phức.

Nghe đối phương nhận ra mình, chắc là nhân viên “Du Lượng”, Âm Nhạc nỗ lực ngẩng đầu nhìn một chút, nhưng cơn đau dạ dày kịch liệt khiến tầm mắt anh mơ hồ, ánh sáng ngoài trời tương phản với ngõ nhỏ cũng che gương mặt cô trong bóng mờ, anh chỉ miễn cưỡng nhìn ra một chiếc ống quần dài màu trắng cùng một chùm tóc đen suôn dài trượt đến trước mặt.

Anh cắn răng hít mấy hơi.

Giữa trưa vốn phải về “Tôn thị” họp cùng tổng tài, lão đồng, không nghĩ bệnh đau dạ dày lại chọn đúng lúc này phát tác, hơn nữa càng lúc càng đau đớn, khiến cho anh ngay cả lộn về văn phòng cũng không kịp.

“Cô...” Đầu anh đầy mồ hôi lạnh, giọng nói đã phát run, “Đỡ tôi ra bên ngoài gọi xe... Đi bệnh viện...”

“Được được được! Âm quản... Âm quản lý, tôi sẽ không khách khí đâu.” Cô lộn xộn không biết bản thân đang nói gì nữa, vội vàng đi tới vòng cánh tay trái của anh qua vai mình, cố hết sức nâng dậy.

Mẹ ơi! Nặng thế!

Dáng người Âm đại nhân tuy rằng gầy yếu, nhưng thể trọng còn nặng hơn rất nhiều so với cô tưởng.

Kì Kì nửa đỡ nửa khiêng dẫn anh ra ngoài, từ đầu tới cuối không dám liếc mắt sang bên nhìn lần thứ hai. Cô chỉ cảm thấy người đàn ông bên cạnh tuy rằng thân thể đã khom xuống, nhưng vẫn cao hơn cô một cái đầu, hô hấp nặng nề không ngừng phun ra trên đỉnh đầu cô, thân thể nam giới so với cô nghĩ càng rắn chắc có lực hơn.

Đi được một nửa ngõ nhỏ, cô cảm thấy cứ yên lặng đi như vậy cũng không tốt lắm, có nên báo với ai một tiếng không nhỉ?

“Âm quản... Âm quản lý, có muốn tôi gọi điện báo với thư ký Trương không?” Thư ký Trương là thư ký riêng của anh.

“Không cần...” Hơi thở bên tai cô vẫn nặng nề như cũ. “Không cần kinh động người khác...”

Ài, sự nghiệp quá lớn chính là có điểm này không tốt, ngay cả sinh bệnh cũng không dám để người ta biết. Ở cổ đại, hoàng đế sinh bệnh sắp chết cũng không dám để người khác biết được, để tránh bị bức thoái vị. Kì Kì rất là đồng tình.

Rất cục đi tới đường lớn, cô gọi giúp một chiếc taxi.

Nhét người đàn ông về mặt tái nhợt vào chỗ ngồi phía sau, cô lại bắt đầu đấu tranh rồi.

Nhìn anh ta không thoải mái như vậy, để anh ta một mình đến bệnh viện có được không? Nhưng mà, cô mà đi theo cũng kì quái, bọn họ không giao tình gì cả...

Quan trọng nhất là, cô còn chưa được ăn cơm...

Cuối cùng, cái tâm lý “người cuối cùng nhìn thấy người chết bình thường đều là kẻ bị tình nghi” lại lần nữa phát huy, hơn nữa hiện tại có lái xe taxi làm nhân chứng, vì thế Kì Kì cắn chặt răng, mở ra cửa trước ngồi vào.

“Lái xe, đến bệnh viện ××.”

Nhìn lên qua từ kính chiếu hậu, cô thấy Âm Nhạc mở mắt nhìn cô một cái, rồi lập tức nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong lòng Kì Kì bắt đầu lo sợ.

Nghe nói vị quản lý đại nhân này vui giận khó dò, rất không tốt.

Ai, nói đến cùng, vừa rồi cô căn bản không nên bại lộ thân phận. Nếu như không kêu ra tiếng “Âm quản lý”, giả bộ thành người qua đường Giáp nhét anh ta vào taxi thì đã không sao rồi, dù sao anh ta cũng không biết cái đình ốc nhỏ là cô trong cái hệ thống công ty to lớn kia. Rồi lát nữa cô gọi điện cho thư ký Trương, mời thư ký Trương tới bệnh viện tụ họp với anh ta không phải tốt rồi sao?

Bây giờ còn phải một đường phụ trách đưa anh ta đến gặp bác sĩ xong mới thôi, nếu trên đường hầu hạ lão thái gia anh ta không vui, ai biết sẽ có hậu quả gì chứ! Ai, thất sách, thất sách.

Hơn nữa cô thật sự rất muốn đi ăn cơm...

“Âm quản, Âm quản, Âm quản lý.” Cô nuốt nước miếng một cái, thật cẩn thận mở miệng, muốn thuyết phục anh cho cô thông báo với người khác.

Âm Nhạc không thể nhịn được nữa, rốt cục mở đôi mắt lạnh lẽo vụt vụt bắn về phía gáy cô. “Cô có thể đừng có gọi tôi là Âm quản, lý mãi thế không?”

Gọi anh là Âm quản lý có gì không đúng sao? Anh vốn họ Âm, đương nhiên phải gọi là Âm quản... lý...

Á, nếu dấu chấm cô đặt sai chỗ...

Trong đầu Kì Kì âm âm nổ tung.

A a a a a – Tôi không cố ý gọi anh là “dương vật, dương vật”* đâu! Người ta chỉ là căng thẳng, lấy hơi sai chỗ thôi. Ai bảo họ của anh như vậy chứ, lại còn làm quản lý, kết quả kì quái của từ đồng âm là lỗi của tôi sao?

*dương vật và Âm quản đồng âm

“Âm... Cái đó... Quản lý đại nhân, tôi vẫn nên giúp anh gọi điện thoại cho thư ký Trương đi!” Cô yên lặng lệ rơi đầy mặt trong lòng.

Âm Nhạc nhắm mắt nghỉ ngơi, không hề để ý cô nữa.

Ngồi ở đằng trước Kì Kì ngày càng thu nhỏ lại, không dám thở mạnh tiếng nào.

Từ nhỏ đối với những nhân vật quyền uy như thầy cô, quan chức cấp cao, cha mẹ, cô rất là sợ hãi, đây đã thành thói quen nhiều năm rồi. Mỗi lần ở trước mặt những người này, cô liền cảm thấy áp lực rất lớn, sợ bọn họ nhìn mình nhiều hơn một lần.

Cách một lát, cô cố lấy dũng khí liếc cái kính chiếu hậu.

Đây hình như là lần đầu tiên cô thấy Âm đại nhân trong khoảng cách gần như vậy. Quy mô của công ty bọn họ rất lớn, trước kia chỉ khi ở hội nghị hàng tháng của công ty, cái đình ốc nhỏ là cô mới có cơ hội ở chung phòng với cấp trên cao cấp — đương nhiên “phòng” ở đây thường là phòng hội nghị rất lớn, sau đó lãnh đạo cấp cao đứng trên bục cao cao, còn cô ngồi ở một góc hẻo lánh xa xa.

Gương mặt ngồi phía sau tái nhợt nhưng anh tuấn.

Trước kia cũng biết tuổi Âm đại nhân không lớn lắm, hiện tại mới biết được hóa ra anh trẻ như vậy, nhiều lắm cũng chỉ ba mươi mà thôi.

Cảm giác cùng đồng hành một đoạn lúc này, anh nhất định cao hơn 1 mét 8, xúc cảm “đờ” lên cũng không tệ, cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ, nói tóm lại là một thành phần tri thức tinh anh rất tốt trên thị trường hôn nhân. Đương nhiên, đối với loại hàng thượng đẳng này, chiếc đỉnh ốc nhỏ Kì Kì có muốn cũng không dám tưởng.

Hơn nữa, cô thật sự sợ “Đại nhân”. (quan, kẻ trên)

Không hiểu được hôm nay gặp phải cái gì mà lại đi lộn đường thế này?

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ, taxi đột ngột đưa hai người đến cửa vào phòng cấp cứu bệnh viện, Kì Kì tiếp tục nhận mệnh lệnh gây đỡ hình người cho Âm đại nhân.

Cô làm như vậy chẳng qua là vì trời sinh nghĩa dũng lại có lòng đồng cảm, nhưng vì sao người đàn ông hiện tại đang chống trên người cô, rõ ràng muốn cầu cạnh, nhưng tư thái còn đương nhiên cao ngạo như vậy?

Ồ, quả nhiên để làm được “Đại nhân”, khí điểm nhất định phải cao, khí thế nhất định phải thịnh, khí tràng nhất định phải mạnh.

“Âm... Đại nhân,” Cô cứng rắn nuốt hai chữ quản lý trở về. “Ngài ngồi ở đây một chút, tôi đi đăng ký giúp ngài.”

Âm đại nhân không nói gì nhìn cô một cái, tựa hồ đối với hai chữ “Đại nhân” kia có chút ý kiến, nhưng anh vẫn yên lặng lấy ví da ra giao cho cô.

A! Kẻ có tiền, cho nên mang trên người mấy vạn đồng tiền mặt lặn — a, cái này không phải trọng điểm, thẻ bảo hiểm thẻ bảo hiểm thẻ bảo hiểm.

Biên tập nhỏ bé nhanh chóng tới quỳ lấy số giúp anh.

Đến trước mặt bác sĩ, anh chỉ nói đơn giản: “Đau dạ dày. Hẳn là bệnh cũ tái phát.”

Nhìn đi! Đây chính là chỗ có hại khác khi làm đại nhân, trên người nhất định có chút bệnh dạ dày, bệnh mất ngủ linh tinh làm trang bị cơ bản, bằng không chính là không đủ tư cách.

Nhìn bác sĩ liệt ra một đồng kiểm tra muốn anh làm, Kì Kì ở bên cạnh càng nghĩ càng bất an.

“Quản lý đại nhân, tôi vẫn nên giúp anh gọi cho thư kí Trương đi.” Cô nhỏ giọng đề nghị.

Âm Nhạc đột ngột không thể nhịn được nữa: “Cô có việc có thể đi trước, không cần theo tôi ở lại đây.”

Kì Kì lập tức chính khí nghiêm nghị: “Quản lý đại nhân, tốt xấu gì chúng ta cũng là người cùng công ty, sao tôi có thể làm ra loại chuyện đó được!”

Trọng điểm là, anh đã thấy rõ mặt tôi, tôi bỏ anh lại mà đi, ngày sau ở công ty còn có thể tha ột con đường sống sao? Lần sau nếu anh muốn làm loại chuyện hào phóng như vậy, thì nên nói trước đó! Như thế người ta mới có thời gian chạy.

Âm đại nhân nhắm mắt lại không nói gì.

Chiều hôm đó, con thỏ nhỏ Kì Kì liền ngoan ngoãn ở bên người Âm đại nhân, làm một đồng kiểm tra, thế nào cũng không dám đi.

Cuối cùng cũng kết thúc, nhận xong thuốc trả xong tiền là có thể đi rồi. Kì Kì nhìn người đàn ông bên cạnh. Không biết là bệnh đã hết đau, hay là vừa rồi uống túi thuốc kia có tác dụng, sắc mặt Âm đại nhân dần hồi phục như bình thường.

Khi anh không còn khom người xuống nữa, Kì Kì lại phát giác chênh lệch chiều cao giữa hai người, rõ ràng trong nhóm con gái cô không hề thấp nha!

Hơn nữa vừa rồi nghĩ anh thuộc dạng đàn ông gầy gò, hiện tại nhìn lên anh từ phía sau, phát hiện bả vai quản lý đại nhân vô cùng rộng, rất có hương vị đội trời đạp đất, khiến một thân tây trang thẳng tắp nhìn cực kì đẹp mắt.

Cả đầu cô miên man suy nghĩ, ngay cả khi quản lý đại nhân dừng bước, vẫy taxi tới cũng chưa phát hiện ra.

“Cô có muốn về công ty không? Hay là tan ca trực tiếp về nhà?” Âm Nhạc mở cửa xe đợi nửa ngày, không thấy phía sau phản ứng, không nhận được câu trả lời quay lại hỏi.

“A! Có, phải về công ty!” Cô vội vàng gật đầu.

Đại nhân à, hiện tại mới 4 giờ, sao tôi dám ở trước mặt anh trực tiếp trốn việc được? Anh muốn hại tôi cũng không cần phải vậy chứ.

Kì Kì thận trọng ngồi vào trong xe, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Trộm nhìn người đàn ông bên cạnh, anh lại tựa vào ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, nhất thời không biết có nên ồn ào tới anh hay không, ở bên cạnh chần chờ lưỡng lự.

“Cô muốn nói cái gì thì nói đi!” Âm Nhạc đột nhiên mở miệng, tư thế hoàn toàn không thay đổi, mắt cũng không mở.

“Cái đó... Quản lý, có thể phiền anh giúp tôi một việc được không?” Cô nhỏ giọng nói.

Âm Nhạc rốt cục mở ra mắt, nhìn cô một cái. Đòi hỏi tình nhanh như vậy à? Quả nhiên ứng biến nhanh chóng.

Cái dáng vẻ lạnh lùng mặt không chút thay đổi này, khiến sự kinh sợ đối với người quyền uy của Kì Kì nhéo chặt lại.

“Ha ha ha, vậy thôi đi, không sao.” Cô vội vàng xoa tay.

“Cô tên gì? Người của ngành nào?” Tiếng anh cực kì trầm thấp, một loại âm tần rất đàn ông.

“Thẩm Kì Kì, bộ phận quan hệ xã hội.” Kì Kì ngoan ngoãn trả lời.

Khó trách. Khóe miệng Âm Nhạc cong lên vẻ giễu cợt nhàn nhạt khó có thể nhìn ra.

“Nói đi, muốn tôi giúp cô cái gì?” Anh lại nhắm mắt lại, gối lên ghế dựa sau lưng.

Một loạt tiếng sột soạt vang lên bên cạnh, anh cũng không thèm nhìn, chỉ chờ lời thỉnh cầu cứu vãn công việc của cô được nói ra —

“Quản lý!”

Âm Nhạc trợn mắt, một chiếc di động được đưa tới trước mũi anh.

“Anh có thể giúp nói với mẹ tôi, công ty chúng ta hôm nay phải tặng ca, tôi không kịp về nhà ăn cơm không?” Cô vui vẻ nói.

“...”

Ánh mắt biên tập nhỏ bé trong suốt. Ánh mắt Âm đại nhân thực kinh ngạc.

“... Đây là chuyện cô muốn tôi giúp?”

“À, còn có, nếu như tiện đường, có thể dừng một chút cho tôi mua cơm trưa không?”

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 2

Chương 2

Hôm sau đi làm, Minh Tú vừa gặp cô đã tò mò hỏi.

“Cả chiều qua cậu chạy đi đâu vậy, sao không thấy về công ty?”

Thực ra cô có về, chỉ là qua buổi trưa Minh Tú đi phỏng vấn, cho nên hai người không đụng mặt nhau.

“Minh Tú, tớ nói với cậu này, ngày hôm qua thực sự là làm tớ sợ muốn chết...” Kì Kì nước mắt lăn lăn, lập tức đem kí ức kinh hồn của ngày hôm qua chia sẻ với bạn.

Minh Tú nghe xong, híp mắt lại, vẻ mặt bỗng trở nên mờ ám.

“Cậu, sao cậu nhìn người ta như vậy?” Kì Kì bị cô ấy nhìn đến bật vía.

Minh Tú trước nhìn trái rồi nhìn phải một cái, xác định các đồng nghiệp khác đang làm chuyện của mình, không ai có thì giờ quan tâm đến cái góc hẻo lánh chỗ các cô đang nói cái gì.

“Kì Kì, mùa xuân của cậu đến rồi đó!” Minh Tú tiến đến trước mặt cô, cười rất mờ ám.

Kì Kì cực kì sợ hãi. “Sao lại ra lời ấy?”

“Tiểu thuyết đều viết như vậy, tivi cũng diễn như thế. Mặc kệ là anh hùng cứu mỹ nhân, hay là mỹ nhân cứu anh hùng, thì cuối cùng hai người vẫn thành một đôi.”

Con thỏ nhỏ Kì Kì kinh hãi, mặt xám ngoét, dùng sức bác bỏ.

“Nhưng đây không phải tiểu thuyết cũng không phải tivi, là hiện thực đó. Trong hiện thực, nhân vật lớn như bọn họ chường mắt loại đỉnh ốc như chúng ta lắm!”

“Kỳ quái, đáng vẻ Âm đại nhân tuần tú lịch sự, tuổi trẻ năng lực mạnh, giá trị con người lại bất phàm, công ty chúng ta có bao nhiêu cô khom mình vì anh ta, sao cậu ngược lại lại sợ thành như vậy?”

“Minh Tú, có nữ sinh cấp hai nào sẽ nghĩ thành một đôi với thầy tổng giám thị không?” Cô rưng rưng chỉ ra.

“Bạn học à, tớ thấy cậu thực sự là người đẹp không có chí khí nhất đấy.” Minh Tú có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép. “Tớ không nhịn được muốn xem xem mẹ cậu ba đầu sáu tay thế nào, lại có thể chính đốn cậu đến không có cá tính thế này.”

“Xin đừng phỉ báng mẹ đại nhân của tớ, cảm ơn cảm ơn.” Hai tay Kì Kì tạo thành hình chữ thập, lui về phía sau màn hình máy tính tiếp tục viết bản thảo.

Chẳng qua đối với đề tài này Minh Tú rất có hứng thú, mãi cho đến lúc ăn cơm trưa vẫn không buông tha.

Hai cô gọi cơm hộp, giữa trưa ở lại văn phòng ăn, Minh Tú ngồi bên cạnh bàn làm việc của cô, vẻ mặt cực kì hưng phấn.

“Kì Kì, tớ nói cho cậu nè, tình tiết tiếp theo sẽ không ngoài vòng phát triển sau —”

“Thứ nhất, Âm đại nhân sẽ triệu kiến cậu, sau đó tìm lý do để cậu mỗi ngày lên tầng cùng anh ta làm việc, hai người các cậu ngày đêm ở chung nước chảy thành sông, từ đó kết thành một đoạn lương duyên.”

“Thứ hai, Âm đại nhân sẽ muốn cậu trong thời gian bình thường tới nhà anh ta quét tước, nấu cơm cho anh ta ăn, hai người các cậu vẫn ngày đêm ở chung nước chảy thành sông, từ đó kết thành một đoạn lương duyên.”

“Thứ ba, kẻ tiếp nữ chính viết báo sẽ được nhận một bài phỏng vấn, đối tượng phỏng vấn nhất định là nam chính, trong đây đương nhiên chính là cậu và Âm đại nhân. Cho nên hai người các cậu lại tiếp tục ngày đêm ở chung nước chảy thành sông, từ đó kết thành một đoạn lương duyên.”

“Thứ tư, tiếp đó nữa nhất định sẽ có kì du lịch của nhân viên, mà Âm đại nhân chưa bao giờ tham dự lần này nhất định sẽ đi, sau đó hai người các cậu sẽ ở trước hoa dưới ánh trăng, thì thâm tâm sự. Như vậy còn không ngày đêm ở chung nước chảy thành sông, nếu từ đó mà không kết thành một đoạn lương duyên, thì sao còn có thiên lý nữa?”

“Tóm lại, chuẩn không cần chỉnh tin tớ đi! Cậu nhất định chạy không thoát đâu.”

Kì Kì vốn đang bị cô ấy dọa tới mức kinh sợ run rẩy, nghe thấy cô ấy nói như thế, trái tim ngược lại bình tĩnh xuống.

Thứ nhất, lấy tính chất công việc ‘trông đánh xuôi, kèn thổi ngược’ của bọn họ, cô dù thế nào cũng không nghĩ ra Âm đại nhân sẽ có chuyện gì để gọi cô lên tầng, mỗi ngày cùng làm việc với anh ta. An toàn!

Thứ hai, cô rất dốt việc nhà. Kẻ ngốc nào mà gọi cô tới giúp việc, đại khái sẽ bị cô đầu độc tới viêm dạ dày, sau đó đá cô đi. An toàn!

Thứ ba, nếu thực sự phải phỏng vấn Âm đại nhân, bảo Minh Tú đi là được! Ha ha, an toàn!

Thứ tư, kì du lịch hàng năm của nhân viên ở công ty bọn họ đã qua, cái này thật sự an toàn đến không thể an toàn hơn rồi!

Trong lòng yên tâm Kì Kì lộ ra nụ cười ngọt ngào, vui vẻ ăn cơm.

“Cậu không tin?” Minh Tú trợn mắt nhìn cô một cái, hiển nhiên hiểu được ý nghĩa nụ cười của cô.

“Ai nha, tuyệt đối không có khả năng! Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó.” Kì Kì vầy vầy chiếc đĩa, khoai trá gắp một miếng rau chân vịt.

Ừm, sao không có tiếng gì vậy?

Bỏ cuộc dễ dàng như vậy, không giống... Minh... Tú...

Kì Kì ngơ ngác nhìn bàn tay màu đồng cổ đột nhiên đặt trên mặt bàn của cô.

Cốc cốc! Ngón trở thon dài cong lên, gõ gõ trên bàn cô.

“Âm quản...” Kì Kì vội vàng đứng lên, nhưng động tác quá nhanh, một miếng cơm tắc ngay cổ họng. Cô dùng sức vỗ ngực, liều mạng dùng sức nuốt đồ ăn xuống, phun ra chữ cuối cùng: “Lý!”

“...” Quản lí đại nhân nhìn cô sâu xa khó hiểu.

Hình như cô, lại đặt dấu chấm ở chỗ kì quái rồi...

Vì để bù đắp sai sót, cứu vãn sai lầm to lớn, Kì Kì vội vàng uống một ngụm côca đem tất cả đồ ăn trong miệng trôi xuống, không ngừng cố gắng, làm lại lần nữa.

“Âm quản...” Ma xui quỷ khiến, cô vừa nuốt xuống ngụm côca thì đột nhiên bị nấc, nghẹn một cái rồi mới thốt ra chữ cuối cùng: “Lý.”

“...”

Ba người ở đây không ai nói gì.

Biên tập nhỏ ủ rũ đã không còn dũng khí ngẩng đầu nhìn về phía quản lí đại nhân.

“Thảm Kì Kì, cơm nước xong đến văn phòng tôi một chuyến.” Âm đại nhân quyết định không so đo với cô, tiếng nói lạnh nhạt bay vào tai cô.

Cạch một tiếng, chiếc đĩa rơi xuống, cầm của cô cũng rớt xuống.

Bóng lưng tuấn tú của Âm đại nhân bay ra khỏi bộ phận quan hệ xã hội.

Hai mắt Minh Tú lờ lờ tỏa sáng. Nhìn đi xem đi! Tổ đã nói với cậu rồi mà!

Mắt cô đại ra nhìn cô bạn, môi run lấy bầy.

“Minh Tú! Cậu phải cứu tớ!”

Edit bởi aoi @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thang máy đi lên những con số cũng nhảy theo, mồ hôi lạnh trong tay Kì Kì ngày càng nhiều.

Mỗi lần căng thẳng, ánh mắt cô sẽ đại ra, vì thế ảnh phản chiếu qua mặt kính, chính là người đẹp “vẻ mặt chuyên chú” nhìn thẳng phía trước.

Thỉnh thoảng thang máy ở tầng nào đó đóng mở, đồng bào nam giới nghênh diện đi vào đối diện với ánh mắt “thâm thúy nóng bỏng” của cô, cũng không tự chủ được trong lòng nhảy một cái.

Kì Kì ngơ ngác đứng ở đó, có người cười với cô, cô theo bản năng cười lại, cười đến đối phương mặt đỏ tim đập, thật ra cô căn bản không biết mình đang làm cái gì cả.

Mười bảy, mười tám, mười chín... còn hai tầng nữa.

Thang máy dừng lại ở tầng 19, bên cạnh có người đàn ông đi ra ngoài, đột nhiên quay đầu nói với cô cái gì đó, cô căn bản nghe không vào, chỉ máy móc gật đầu, đáp lại câu gì ngay cả bản thân cũng không rõ, đối phương liền vô cùng vui vẻ rời đi.

Hai mươi, hai mươi mốt, đến rồi.

Ngày trước bị cấp trên mời đến, bình thường đều không phải chuyện gì tốt. Cô tự biết mình không phải là kẻ có năng lực làm việc ưu việt đến mức được cấp trên yêu thích mà gọi tới, cho nên hiện tại cũng không dám có kì vọng gì cả.

Ngày trước cô từng gặp qua chủ quản cao cấp nhưng chẳng qua là của bộ phận quan hệ xã hội bọn họ mà thôi, địa vị của Âm đại nhân chẳng khác nào tổng giám đốc Tôn trước kia. Nhân viên công ty bọn họ hơn một ngàn người, tình hình bình thường mà nói, cho dù đại long đầu có triệu kiến từng người một, Kì Kì muốn tới lượt cũng phải đợi ba năm sau.

Bởi vậy, từ khi vào công ty tới nay, đây là lần đầu tiên được chính miệng nhân vật lớn gọi đến, cô sợ tới mức kinh hồn bạt vía, không hiểu được anh ta đến tốt cùng muốn làm gì.

Trên cơ bản cô cái gì cũng thiếu, chỉ là bản thân rất hiểu, sẽ không cho rằng mình giúp người ta việc nhỏ, Âm đại nhân sẽ “ngày đêm ở chung nước chảy thành sông, từ đó kết một đoạn lương duyên” cùng cô.

Thư ký Trương Hiểu Tâm của tổng giám đốc ngồi ở vị trí của mình, đang chuyên tâm ngồi xử lý nghiệp vụ ông chủ phân công, đột nhiên trong lúc đó, nhìn thấy một bóng dáng đáng yêu ở ngoài cửa.

Bản thân Trương Hiểu Tâm cũng là một người đẹp thuộc thành phần trí thức cao biết thưởng thức, nhìn thấy người trước cửa, vẫn như cũ kinh diễm một chút.

Một đầu tóc dài nhẹ uốn, người đẹp mặc âu phục sắc anh đào chậm rãi đi đến, khuôn mặt mềm mại mang theo chút bất an xác minh.

“Tôi là Thẩm Kì Kì của bộ phận quan hệ xã hội, quản lý hình như có việc tìm tôi...” Kì Kì chần chừ nói.

“À, quản lý đang tiến hành cuộc họp hội nghị qua điện thoại, mời cô ngồi bên ngoài đợi một chút.” Trương Hiểu Tâm vô cùng thân thiện, hoàn toàn không có kiểu ngạo mạn của người làm việc cho tổng giám đốc như cô tưởng tượng.

Cuối cùng lại qua 10 phút, Âm đại nhân có thể gặp cô rồi.

Thân hình cứng ngắc thẳng tắp, đồng tay đồng chân đi vào văn phòng của lãnh đạo cao nhất.

Kì Kì mắt nhìn thẳng, thậm chí không dám nhìn nhiều hơn vài lần.

Trước mặt là một chiếc bàn làm việc gỗ lim rất to, một người đàn ông cao gầy ưu nhã ngồi phía sau, giờ phút này đang dùng cái đỉnh đầu màu đen đối diện với cô.

Trước mặt anh có một cái ghế trống, Kì Kì giống như người máy, cứng ngắc tự động tự phát ngồi vào.

Lật xem mấy phần tài liệu, nâng bút kí tên lên, Âm đại nhân rốt cục ngẩng đầu.

Không hổ là người làm đại sự, trong đôi mắt kia là sự khôn khéo ẩn chứa giải giang, trong sự sắc bén mang theo ý thăm dò, trong sự chính trực bao hàm âm hiểm.

Âm Nhạc vừa thấy cô thiếu chút nữa bật cười.

“Hít thở đi!” Bút máy trong tay anh gõ gõ mặt bàn.

“Cái... Cái gì?” Sắc mặt Kì Kì đã biến xanh rồi.

“Hít thở. Không cần nhịn thở đâu.” Âm Nhạc bình tĩnh chỉ thị.

A, hóa ra cô đang ngừng thở! Kì Kì vội vàng thở ra một ngụm khí to. Chẳng trách cô cảm thấy không khí rất loãng, còn tưởng rằng khí áp ở tầng 21 thấp, chỗ cao không chịu nổi lạnh.

“Quản, quản lý, anh có chuyện muốn tìm tôi ạ?” Cô lắp bắp.

Hoàn hảo lần này rốt cục không có thảm kịch “Âm quản, lý”.

“Tôi nhớ rõ tôi còn thiếu cô một cái nhân tình, cô có yêu cầu gì cứ nói thẳng đi! Trong năng lực có thể, tôi sẽ làm hết sức.”

Anh nói nhẹ nhàng băng quơ, Thẩm Kì Kì nghe vậy hết hồn.

Là như vậy, trong công ty người người đều biết, Âm Nhạc nổi danh ghét cái ác như kẻ thù... À, chờ một chút, hình như không thể nói như vậy, dù sao bản thân anh cũng là đại gian ác.

Phải nói là, anh nổi danh chính trực, cuộc đời hận nhất kẻ đi cửa sau.

Bộ phận quan hệ xã hội bọn họ lần này bị để ý xem xét, còn bị giảm biên chế, chính là bởi vì Âm đại nhân phát hiện có rất nhiều chủ quản nhỏ hoặc chuyên viên là bà con họ hàng của cổ đông, ngồi không ăn lương trên danh nghĩa.

Những người này, trước kia tổng giám đốc Tôn cũng không dám dính vào, Âm đại nhân lần này chính là nhắm vào bọn họ mà hạ đao.

Trong những cổ đông này không thiếu người là bạn bè cùng lứa của cha, quan hệ sâu xa với Tôn lão đồng, đã sớm đến ồn ào với lão đồng. Nhưng mà, Âm đại nhân vững như Thái Sơn, nói ba tháng liền ba tháng, có áp lực hơn nữa cũng gánh được.

Như vậy, hiện tại Âm đại nhân nói những lời này với cô, là có ý gì?

Một cảm giác lạnh lẽo tê dại từ ngực chạy lên đỉnh đầu, mồ hôi Kì Kì chảy ròng ròng, cảm thấy đã đến lúc bày tỏ lập trường cùng sự trung thành của mình.

“Quản lý, anh yên tâm! Tôi tuyệt đối sẽ không ‘ôm oán trả thù’ đâu!”

Ôm...?

Lần đầu tiên anh biết “ôm oán trả thù” là dùng như thế này đây.

Âm Nhạc xoa xoa mi tâm.

“Cô chỉ đến trình độ này thôi sao?” Anh chỉ trình độ tiếng Trung của cô.

Kì Kì nghĩ Âm đại nhân nói tới trình độ “Thuận đẳng hái dưa*” của mình thấp, thế này càng muốn tỏ rõ cõi lòng.

*thuận đẳng hái dưa hay thuận đẳng tìm dưa: lần theo dây leo tìm dưa, lần theo dấu vết tìm ai/ cái gì đó...
Thật sự kh hiểu chỗ này đang nói chi nữa = =

Cô ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Vâng, quản lý! Trình độ của tôi rất thấp, thật sự rất thấp rất thấp! Ngài cứ yên tâm đi.”

“...”

Bị anh im lặng đánh giá mấy phút đồng hồ này, cô khó chịu giống như đứng trên đồng than.

“Thật sự không có gì để tôi làm cho cô sao?” Anh lạnh lùng hỏi, “Tính tôi không thích thiếu nợ người khác.”

Thật sự không có! Âm đại nhân, anh không cần dò xét nữa đâu, tôi là người tốt trung thành chính trực, không có ‘chọn gây đánh rần’ đâu.

“Đại nhân, hôm qua anh đã giúp tôi gọi ẹ, như vậy đã là trả ân tình rồi, thật đó.”

Âm Nhạc xoa xoa mi tâm, lúc này Kì Kì mới chú ý tới sắc mặt của anh vẫn có chút xanh trắng.

“Cô biết rằng bộ phận quan hệ xã hội các cô cuối tháng này phải đánh giá thành tích chứ?” Anh đơn giản trực tiếp chỉ cho cô một con đường.

“Đúng vậy đúng vậy, cho nên quản lý có thể cho tôi về làm việc không?” Kì Kì lập tức để một cái chướng ngại vật rất to vào đó.

Âm Nhạc buông bút máy trong tay, dựa lưng vào ghế dựa.

“Thẩm Kì Kì, theo như tôi biết, quản lý Mã mới tới không thích cô?”

“Đúng vậy đúng vậy... Á?” Sao lại nói trực tiếp như vậy? Thật tổn thương người mà.

Chẳng qua, đó là sự thật. Quản lý Mã mới đổi tới của bộ phận quan hệ xã hội cho rằng sự tồn tại của tổ biên tập là không cần thiết, tìm thuê một phòng làm việc bên ngoài tiện hơn. Nếu là quản lý Mã đánh giá thành tích, thì đến thời điểm đó khó mà đảm bảo rằng các cô sẽ không bị đá đi.

Âm Nhạc lại nhìn cô một lúc, ánh mắt rất có thâm ý.

Thẩm Kì Kì cũng nhìn lại, ánh mắt cố gắng thuần khiết nhất có thể.

Âm Nhạc lại nhìn cô.

Cô nhìn trở lại.

Sau một hồi im lặng, ánh mắt Âm đại nhân càng trầm xuống.

“Cô có biết ai đánh giá thành tích của cô không?” Anh dứt khoát nói thẳng ra một chút.

“Vâng, là chủ quản bộ phận!”

“Cô có biết sau khi chủ quản bộ phận đánh giá xong, sẽ đưa cho ai kí không?”

“Vâng, là chủ quản nhân sự.”

Hít sâu một chút, Âm Nhạc quyết định đi theo suy nghĩ của cô.

“Vậy chủ quản nhân sự xem xong sẽ đưa cho ai kí đây?”

“Cái gì? Không phải chủ quản nhân sự kí xong là được rồi sao?” Kì Kì quá sợ hãi.

Âm Nhạc lại cầm lên chiếc bút máy kia, Kì Kì rất lo lắng cho chiếc bút máy còn đắt tiền hơn cái ti vi nhà cô sẽ bị anh bóp nát.

“Như vậy chủ quản nhân sự kí xong rồi thì?” Âm Nhạc nhin cơn giận xuống.

Rada của Thẩm Kì Kì rốt cục phát sáng, nịnh nọt cười: “Âm quản... Không, là quản lý đại nhân anh.”

Cuối cùng.

Âm đại nhân u ám nhìn cô mấy cái.

“Cho nên?” Anh đã nói thiếu nợ cô rồi đúng không?

“Cho nên, quản lý, anh mau cho tôi về làm việc đi!” Biên tập nhỏ thê thẩm mở miệng.

Âm Nhạc thua!

Hiện tại trong mắt anh không chỉ là vô lực, mà là không còn sức sống nữa rồi.

“Cô rút cuộc vào công ty này như thế nào?” Công ty bọn họ không phải là đường đi cho tình anh sao? Sao lại có kẻ hai quang thế này?

Thẩm Kì Kì lập tức dừng mảnh đứng lên, rất có tinh thần trả lời: “Báo cáo quản lý, tôi dựa vào thực lực thi được vào! Tôi thi rất tốt!”

Tuyệt đối không đi cửa sau, không nên đuổi việc tôi.

“...” Sau một lúc lâu, Âm Nhạc lau mặt. “Cô đi ra ngoài cho tôi.”

“Vâng! Quản lý!” Đạt được mơ ước, biên tập nhỏ cần mẫn vui vẻ đi ra.

Phía sau, Âm đại nhân lãng phí một đồng thời gian với cô thầm nghĩ chỉ muốn mang cô đi chém.

Vốn dĩ đây chỉ là chuyện nhỏ.

Đây thật sự là chuyện nhỏ. Anh thiếu nhân tình, đối phương không để ý, chuyện coi như xong.

Nhưng không biết vì sao, Âm Nhạc cứ nhớ tới cái người hồ đồ vô dụng đó.

Vài ngày sau anh bận rộn như xe hồng biến tốc, trong lúc vô tình thoáng thấy cái ghế đặt đối diện bàn làm việc kia, khuôn mặt mấy hôm trước nín thở đến phát xanh không khỏi hiện lên trong đầu.

Nghĩ một lúc, anh gọi điện thoại cho thư ký Trương ở bên ngoài.

“Cho người mang tư liệu của hai biên tập ở bộ phận quan hệ xã hội tới đây.”

Thư ký Trương lập tức thông báo xuống dưới, không lâu sau hai tập hồ sơ được đưa tới.

Âm Nhạc tiện tay mở ra tập hồ sơ có tên “Thẩm Kỳ Kỳ” vừa đặt xuống trong đó.

Bên trong có bản lý lịch xin việc ban đầu của cô. Anh nhìn một chút —

Ừm, đại học dân lập C.

Đại học C chỉ xem như là một trường phổ thông bình thường. Lúc trước cô đồng dạng, nói cô thi được bằng thực lực, còn nói trời sinh rất biết thi thố, Âm Nhạc còn tưởng rằng cô học đại học nào tốt lắm chứ.

Anh hừ nhẹ hai tiếng, có cảm giác khoái trá như nắm được điểm yếu của ai đó.

Vì thế vài ngày sau, người đàn ông mỗi ngày kiếm bạc tỉ, mỗi ngày làm việc mười sáu tiếng đồng hồ “trong lúc vô tình” đi ngang qua tầng 3 không thuận đường, người người ở bộ phận quan hệ xã hội kinh sợ không yên, nghĩ đến quản lý đại nhân chính thức đi tuần, vì đúng là không lâu sau sẽ sát hạch.

Đến ngày thứ năm, Kỳ Kỳ và Minh Tú lại ở văn phòng ăn cơm hộp cùng nhau.

“Này, cậu có nghe nói gì không? Âm đại nhân gần đây thường ở bên ngoài bộ ngành chúng ta lúc ẩn lúc hiện đó.” Minh Tú ngồi bên cạnh cô gặm sườn.

“Việc đã đến nước này, tất cả mặc cho số phận đi!” Kỳ Kỳ xúc động thở dài.

“Lần trước cậu tới văn phòng anh ta, rốt cuộc hai người đã nói gì?” Minh Tú hưng trí bưng bưng.

“Thật sự không có gì cả.” Kỳ Kỳ nhở ra cái xương đã được cắn sạch sẽ, “Cũng qua mấy ngày rồi, không thấy ai bảo tố thuyên chuyển công tác, cũng không có ai bảo tố đi quét dọn, kịch bản của cậu hoàn toàn bị phá giải rồi.”

“Chắc! Cái này chứng tỏ có cho cậu đi hòa thân cũng không có tác dụng.” Minh Tú bĩu môi.

“Con nhóc bán bạn cầu vinh này!” Kỳ Kỳ chính khí nghiêm nghị chỉ cái mũi của cô ấy.

Cốc cốc.

“...”

Vì sao, bàn tay màu đồng cổ kia quen như vậy, cái đồng hồ trên cổ tay kia quen như vậy, ngay cả tiếng gõ kia cũng quen như vậy chứ?

Kỳ Kỳ ngơ ngác ngẩng đầu.

Con người đen sâu không thấy đáy của quản lý đại nhân đang khóa chặt cô, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc thậm chí có chút cười nhạt.

Hơn nữa, sao nụ cười của anh có cảm giác rất âm hiểm...

“Cô nói cô rất biết thi kiểm tra?” Tiếng nói trầm thấp vang lên, không chỉ hai biên tập, những đồng sự khác còn ở lại văn phòng đều thật sự linh ngộ được: Đây không sai chính là Âm đại nhân!

“Âm quản —” Lại ghen rồi! Kì Kì liền mình đoạt lấy cốc trà nuốt xuống một miệng đầy thịt. “Lý.”

“...”

Ý trời! Tất cả đều là ý trời!

Khuôn mặt Âm đại nhân nháy mắt đen lại khiến cô khóc không ra nước mắt. Quản lý, tôi nói này, anh sửa lại cái họ đi!

“Ừ?” Âm đại nhân quyết định bỏ qua cái từ đồng âm kia.

Ừ cái gì? A, điểm thi, đúng rồi. Kì Kì vội vàng trả lời.

“Vâng! Quản lý, tôi thật sự rất biết thi kiểm tra! Bình thường trước cuộc thi một ngày tôi mới xem sách, sáu mươi điểm liền thoải mái tới tay rồi.”

“...”

Cho nên, cái rất biết thi của cô không phải chỉ thực lực tốt, mà là rất biết đúng giờ ‘ôm chân Phật’?

“Ừ, là lỗi của tôi.” Anh không nên quá chờ mong vào cô.

Kì Kì ngây ngô nhìn anh, không rõ vị đại nhân này tự hạ thấp mình đặc biệt từ tầng 21 xuống đây quan tâm thành tích của cô, là vì cái gì?

Hay là, kì đánh giá cuối tháng sẽ có thi viết, cho nên anh có lòng tốt xuống đây đánh tiếng?

Âm đại nhân, anh thật sự là người tốt. Kì Kì cảm động đến hồ đồ.

“Quản lý anh minh, tôi sẽ không để ý.”

Gân xanh trên trán Âm đại nhân hình như nhảy một cái, đột nhiên không rõ bản thân tốn nhiều thời gian với một cô gái chỉ mong sáu mươi điểm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

“... Cô đi ra ngoài cho tôi.”

“Vâng, quản lý!” Chờ một chút, không đúng. “Quản lý, chỗ này là bộ phận quan hệ xã hội...”

“...”

Quản lý đại nhân chán nản tự mình đi ra ngoài.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 3

Chương 3

“Thắm Kì Kì, tối hôm nay về nhà ăn cơm.”

“Á, công ty bọn con...”

“Nếu tối hôm nay cô không về, thì sau này cũng không cần về nữa!” Cạch! Dập máy.

Tay Kì Kì cầm điện thoại, chỉ có ngàn lệ rơi.

“Kỳ quái, cậu cũng đã lâu không về nhà rồi, sao không nghỉ mà về đi?” Minh Tú ở đối diện hỏi cô.

Kì Kì nhẩn nhẩn, nhưng chung quy là không nhin được.

“Mẹ tớ gần đây lại bắt được một con!”

“Mẹ cậu suốt ngày đi bắt, cũng đâu phải chỉ có một con.” Minh Tú biết rõ tình huống gia đình của cô.

“Con này bà nuôi trong nhà.” Kì Kì rưng rưng đau thương kể lại.

Minh Tú choáng váng.

“Ồ, bác ấy khi không lại đi nuôi trong nhà làm gì?” Cô cẩn thận hỏi.

“Bởi vì mẹ tớ nói, con này thời cơ chưa tới, tâm nguyên lỗi, nếu ép buộc siêu độ, sẽ tổn hại tới nguyên linh của nó, nhưng lúc còn sống bản tính nó không tệ, cũng không phải ác linh, cho nên không cần thiết, mẹ tớ không hi vọng sử dụng tới bước đó.” Cho nên cũng chỉ đành nuôi ở nhà, chờ thời cơ chín muồi.

Tất nhiên cô cũng biết, quê nhà mình ở khu Đại Đài Bắc, thân là con gái một cô còn muốn thuê nhà ở bên ngoài như vậy là có chút bất hiểu. Trên danh nghĩa là từ Tân Điểm (một thành phố ở Đài Loan) tới trung tâm Đài Bắc cần rất nhiều thời gian, mỗi ngày đi về tốn mất mấy tiếng đồng hồ, cô thuê một căn hộ nhỏ ở gần công ty có vẻ tiện hơn.

Thật ra, cô căn bản chính là đề phòng tình huống như ngày hôm nay xảy ra, nếu có thể không về nhà thì đương nhiên sẽ tận lực không về.

Minh Tú yên lặng nhìn cô một cái, cuối cùng thở một hơi thật dài, có cảm giác muốn phát tiết.

“Kì Kì à, sao mẹ cậu quan tâm tới quỷ còn hơn cả cậu vậy?”

“...” Ai đó bị một đao đâm trúng tim, chỉ có thể im lặng rỉ máu.

Đúng vậy, đó chính là nhà cô, một gia đình có linh lực.

Thật ra cũng không phải cả nhà, chỉ có dòng họ bên mẹ của cô mà thôi.

Chuyện này liên quan đến một thể hệ tổ tiên mấy trăm mấy ngàn năm trước không biết tới kia. Tóm lại vị tổ tiên kia là vu y chính nghĩa đứng bên cạnh nữ thần mặt trăng, bị một vu y tà ác hãm hại.

Vu y tà ác kia trước khi chết hạ một lời nguyện, rửa tổ tiên của cô từ nay về sau tuyệt hậu. Lúc ấy bản thân bị trọng thương, mạng nữ tổ tiên không giữ được lâu nữa, trút một hơi cuối cùng tận lực hóa giải, tuy không thể hóa giải toàn bộ, nhưng cái gọi là tuyệt hậu, chính là không thể sinh được con trai, không có người truyền hương khói, nhưng ít nhất không tuyệt tử tuyệt tôn.

Vì thế, từ thời khắc kia bắt đầu, phàm là người có huyết thống của nhà các cô đều sẽ chỉ nhất mạch đơn truyền, hơn nữa chỉ sinh con gái.

Nhưng mà, tuy hương khói bị chặt đứt, nhưng thể chất linh lực cường đại lại không thể, theo từng đời các nữ tổ tiên của Kì Kì truyền thừa xuống.

Theo thời gian trôi qua, linh lực không những không yếu bớt, ngược lại càng ngày càng mạnh. Đến đời mẹ Kì Kì đây, linh lực đã đạt tới cảnh giới trước sau không bao giờ có được. Lúc trước khi mẹ cô sinh con, toàn bộ nhóm thân thích đều hưng phấn mà đoán rằng linh lực con gái mẹ cô sẽ rất cao.

Sau đó cô được sinh ra.

Sau đó mẹ cô trầm mặc.

Sau đó đám đông vây xem cũng bình tĩnh tản đi.

Kì Kì là một Muggle*!

*fan Harry Porter điểm danh nhá:v

Mẹ đại nhân hoàn toàn không ngờ, truyền thừa nhiều năm thế nhưng lại cắt đứt trên tay con gái mình, thế này đối với tổ tiên thật quá có lỗi rồi!

Mới đầu bà vẫn không tin, nghĩ rằng, có lẽ con gái còn quá nhỏ, linh thức chưa mở, vì thế tìm rất nhiều phương thức mở “Tâm nhãn” thay con gái. Cuối cùng tâm nhãn của con gái không mở, ngược lại cổ họng với mắt toàn bộ mở ra.

Bởi vì được tro bùa chú thật sự quá khó nuốt!

Mà điều khiến mẹ đại nhân thật sự nản lòng thoái chí chính là, bà rốt cục phát hiện ra một chuyện —

Kì Kì sợ quỷ.

Đúng vậy, gia tộc linh lực truyền thừa ngàn năm không những sinh ra một nữ Muggle, mà nó còn sợ quỷ! Đây rốt cục là oan nghiệt thể nào chứ!

Mẹ chịu đả kích lớn, Kì Kì cũng thuận lợi bị người trong gia tộc in lên phong hào “một thế hệ tội nhân”, từ đó về sau không thể chuyển người; Mỗi năm khi những người phụ nữ trong gia tộc tụ hội, từng ánh mắt thối tới ngoại trừ vô cùng đau đớn, thì chính là đau đầu nhức óc.

Cho nên Kì Kì biến thành cô gái hoàn toàn không có tự tin vào chính mình, thật sự không phải không có nguyên nhân, gia tộc của cô chiếm đại đa số trong đó.

“Thật ra, tớ cũng rất muốn không sợ quỷ mà!” Kì Kì mặt đưa đám nói, “Nhưng mà cậu có biết, lúc nửa đêm vừa đi toilet xong đang muốn rửa tay, đột nhiên có một cái khăn mặt sau lưng cậu thối qua thối lại có bao nhiêu đáng sợ không hả?”

Minh Tú ở trong đầu tưởng tượng một chút lời của cô, không khỏi rùng mình một cái.

“Được rồi được rồi! Cậu thắng.”

“Minh Tú, Minh Tú, bằng không tối nay cậu cùng tớ về đi!” Hai mắt Kì Kì sáng rực.

“Không không không, ngài cứ chậm rãi dùng.”

“Minh Tú, đến đi đến đi.”

“Không không không, ngài cũng không cần khách khí với tôi đâu.”

“Vô tình vô nghĩa! Là ai hai ngày trước còn ầm ỹ muốn cùng tớ về thăm nhà chứ?”

Cuối cùng cô rốt cục không thể thuyết phục được Minh Tú cùng nhảy vào biển khổ.

Sau khi tan tâm, Kì Kì dùng hết những tuyến đường cô biết ngồi xe buýt để mất nhiều thời gian về nhà nhất, dù thế nào hôm nay cũng phải ngủ ở nhà, đương nhiên là càng về trễ càng tốt.

Nhưng dù kéo dài thế nào, lúc về tới nhà cũng vẫn chưa đến tám giờ.

Kì Kì thở dài, lấy chìa khóa mở cửa.

Nhà bọn họ là một căn nhà cũ hai tầng. Không biết có phải do tâm lý hay không, hôm nay lúc vào cửa đột nhiên rùng mình, còn có một loại cảm giác chẳng lành.

Rõ ràng tất cả đèn trong phòng đều sáng, cha ngồi ở phòng khách xem báo, mẹ đang ở phòng bếp lách cách lạch cạch chuẩn bị, trong nhà cũng không phải không có mùi khói lửa cùng hơi người, nhưng mà Kì Kì cứ cảm thấy trong ngực có một cảm giác lạnh lẽo.

“A, Kì Kì, con đã về rồi?” Cha vui tươi hơn hớn vẫy tay với con gái. “Đến đến đến, lại đây nói chuyện với ba nào.”

Chiều cao cha Thẩm không khác mấy so với con gái, một quả đầu đã dần dần tỏa sáng (hói), bụng hơi tròn, có vóc người của một người đàn ông trung niên phổ biến. Ông thoát nhìn tựa như bất kì ông Vương bán mì bình thường ở đầu đường, trên thực tế nghề của ông cũng không khác là mấy, chính là mở một cửa hàng kim khí.

Mỗi lần Kì Kì đi cùng cha, rất nhiều người kinh ngạc cô yêu kiều như vậy cùng cha Thẩm bình thường trung hậu là cha và con gái.

Kì Kì trước tiên cẩn thận liếc liếc vào phòng bếp, bên trong tiếng nồi bát hình như dừng lại một chút. Chỉ chốc lát sau, lách cách lờ lờ, biến thành tiếng lớn hơn.

Kì Kì hơi co rụt lại, trên mặt xuất hiện vẻ buồn bực, cha vỗ vỗ tay cô, tốt tính cười an ủi.

“Đừng thấy mẹ con như vậy, con lâu rồi không có về, bà ấy thật ra rất nhớ con đó.” Cha để báo xuống bàn trà, nghiêng người rót chén trà cho con gái.

Ừ, quả thật lâu rồi không về nhà.

Rõ ràng trong nhà sắp xếp không khác mấy so với trước kia, nhưng không biết làm sao hôm nay cảm thấy trước ngực đặc biệt tê dại.

Ngoại trừ một chút pháp khí của mẹ ở bên ngoài, trong nhà chỉ có gia cụ cần thiết, không có nhiều đồ trang trí lắm, hoàn toàn thể hiện ra thiên tính mộc mạc của hai vợ chồng. Chính giữa phòng khách là một bộ sofa da thật ghế đơn, hai, ba, mặt trên của ti vi bày mấy bức ảnh gia đình, mấy bông hoa tươi được đặt trên tủ bàn trà, cả một nhà hoàn toàn đi theo con đường thực tế.

Con quỷ kia rốt cuộc nuôi ở đâu vậy...

“Đã về rồi còn không lên thắp nén hương cho bà tổ đi!” Trong phòng bếp bay ra tiếng gầm gặt dữ.

“Đi đi đi.” Cha vỗ vỗ đầu gối cô.

“Vâng.”

Kì Kì ủy khuất đứng lên, đi đến bàn thờ thắp hương. Trong lúc không ngờ, liếc thấy một cái bình nhỏ bên dưới bàn thờ, cô ngay lập tức nhận ra đó là cái gì.

Mẹ của tôi ơi! Sao lại nuôi ở trong này? Tốt xấu gì cũng nên tìm cái góc tầm thường dưới giường mà giấu chứ!

Nó hiện tại đang đợi trong bình, hay là đi ra rồi?

Tuy cô tin tưởng với công lực của mẹ, con quỷ này tuyệt đối không qua được pháp giới ra khỏi nhà, nhưng mà... Nhưng mà cô hiện giờ đang ở trong nhà mà!

“Bà tổ tha thứ cho con, con thật sự rất sợ...” Tay Kì Kì run rẩy thắp hương xong, về mặt vắn vẹo chạy như bay về bên cạnh cha.

Ba Thắm lại vỗ vỗ con gái. Ông đương nhiên biết con gái sợ cái gì.

Tìm đề tài dời sự chú ý của con gái đi là được.

“Kì Kì, hôm nay con trai bác Vương sẽ tới nhà chúng ta ăn cơm.”

“Bác Vương? Bọn họ hiện giờ không phải đang ở Đài Nam sao ạ?”

Chiều này quả nhiên hữu dụng, hoặc cũng có thể nói cô nàng Kì Kì này chính là người không có tâm nhãn như vậy đó.

Bác Vương là đồng nghiệp trước kia tham gia quân ngũ của ba, hai người có mấy chục năm giao tình, mới trước đây hai nhà còn thường xuyên qua lại với nhau. Chỉ là thời điểm Kì Kì hơn 6 tuổi, một nhà bác Vương liền chuyển đến Đài Nam, sau đó ba và bác ấy đều liên lạc qua điện thoại, thỉnh thoảng ăn tết nghỉ lễ, cha mẹ cô xuống Nam bộ chơi, sẽ tới thăm hỏi một chút. Cho nên lại nói, giữa người lớn liên lạc với nhau vẫn rất thân thiết, nhưng Kì Kì thế hệ thứ hai liền không có cơ hội tiếp xúc qua lại rồi.

“Con trai thứ hai của bác Vương tự mình lên Đài Bắc làm việc, nhà chúng ta trước đó không phải có chút vấn đề về vay mượn tiền sao? May mắn cậu ấy ở giới ngân hàng có người quen, giúp chúng ta giải quyết rồi. Cho nên mẹ con với ba đã nghĩ, gọi cậu ấy tới ăn bữa cơm gia đình, bồi bổ cho cậu ấy. Mấy người trẻ tuổi các con tự ăn ở ngoài, ăn uống thất thường, có thể bổ bao nhiêu liền bổ bấy nhiêu.”

Chỉ có vậy thôi sao? Kì Kì nghi ngờ nhìn ông. Thấy ba mặt cười hớ hớ, hừ, chắc chắn có âm mưu.

Linh linh linh linh – tiếng chuông cửa vang lên.

“Ai nha, nhất định là người đến, Kì Kì nhanh đi mở cửa!” Ba Thắm thực vui vẻ.

“Vâng.”

Kéo cửa phòng khách ra, đi qua cái vườn nhỏ chỉ rộng có ba bước, Kì Kì nhân cơ hội hít một ngụm khí đêm mát mẻ, không hiểu được thừa dịp bây giờ tông cửa xông ra ngoài có thể bị mẹ đuổi giết quay lại hay không.

“Chào mừng đến...” Cô treo lên nụ cười chuyên nghiệp.

Cứng đờ.

Âm Nhạc đứng ở ngoài cửa, liếc nhìn cô một cái thật sâu.

Trước tiên, cô cấp tốc ở trong đầu lọc qua một lần hôm nay ở công ty đã làm sai cái gì, thế nên Âm đại nhân mới một đường đuổi giết đến tận nhà cô như vậy.

“Ai, A Nhạc, vào đi vào đi, sao lại đứng ngoài cửa thế?” Ba Thắm nhiệt tình một đường đi ra tiếp đón.

A... A Nhạc?

Âm đại nhân không để ý tới đồng gạch đang đứng chắn đường, tự mình vòng qua cô đi vào trong.

“Bác Thắm.” Giọng nói trầm thấp cực kì có lễ.

“Cháu nhìn cháu kìa, lại gầy đi rồi. Chú đã nói đám trẻ tuổi các cháu một mình ở ngoài, nhất định không tự biết chăm sóc bản thân mà.”

Kì Kì trợn mắt há hốc mồm, nhìn bóng dáng hai người đàn ông biến mất sau cánh cửa.

Vì sao? Vì sao? Vì sao? Vì sao “Âm” Nhạc lại là con trai bác “Vương”? Mẹ Vương của anh...?

Cô con gái bị đánh cho choáng váng mặt mày, hoàn toàn không dám truy cứu bí mật gia tộc nhà người ta, sắc mặt trắng bệch bay vào phòng khách, lập tức chọn cái vị trí xa nhất ngồi xuống.

Chẳng qua có xa nữa thì vẫn là hai người ngồi chung cái ghế sofa, bởi vì ghế đơn đã bị Âm đại nhân chiếm mất rồi. Hai tay cô ôm chặt chén trà, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đầu không dám ngẩng lên dù chỉ một chút.

“Bác giới thiệu một chút, đây là Kì Kì con gái bác. Kì Kì, đây là anh A Nhạc của bác Vương con, mới trước đây con em cùng cậu ấy chơi đùa đó.”

Anh A Nhạc... Cả người cô run lên.

Ba, cầu xin ba đừng dùng ngữ khí nhiệt tình như vậy, có chết con cũng không dám gọi Âm đại nhân là “A Nhạc”, chứ đừng nói đến “anh*”!

*nguyên gốc là ca ca

“A... Âm... Ồ... Khụ... Xin chào.” Kì Kì không dám ngẩng đầu.

“A Nhạc, cháu đã đến rồi.” Một giọng nói u lãnh dễ nghe giải cứu cô con gái đang rơi vào khốn cảnh.

Kì Kì nhẹ nhàng thở ra.

Nữ chủ nhân nhà họ Thắm xuất hiện.

Âm Nhạc đưa mắt nhìn về phía vợ của thế bá*, thần sắc khê động.

*đại khái là bạn cùng thời tầm tuổi với cha chú, mình không biết chuyển thế nào nên giữ nguyên:q

Mặc kệ là ai từng gặp qua mẹ cô, phản ứng đầu tiên đều giống nhau.

Về mẹ của cô, là như vậy, ngoại trừ Kì Kì là Muggle đây, phụ nữ gia tộc cô đều đi theo con đường u ám, rất có phong thái nữ quý. Nhưng nữ quý và “Tư tư”* giống nhau, không chỉ có một loại, thậm chí còn nhiều loại hơn so với “Tư tư”.

* từ này mình tìm không ra, ai biết chỉ nhé

Có kiểu hình nữ quý âm trầm rét lạnh, có kiểu hình thể lương hung thần, có kiểu xương cốt không đầy đủ, cũng có kiểu hình Niếp Tiểu Thiển*.

*Là nhân vật trong Thiển nữ u hồn được thực hiện dựa theo một câu truyện ngắn vào đời nhà Thanh trong bộ truyện Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh.

Nhân vật chính của câu truyện, Ninh Thái Thần là một anh chàng chất phác, tốt bụng, và hiền lành, chuyên đi khắp nơi thu thuế các cửa tiệm. Một lần làm việc, hoàn cảnh đưa đẩy anh phải tới trọ qua đêm ở Nam Nhược Tự – ngôi chùa nổi tiếng với dân trong vùng vì đã có nhiều người mất mạng bởi ma quỷ tại đó. Ninh Thái Thần đến đây và gặp một cô gái xinh đẹp tên Niếp Tiểu Thiển – thực chất là một hồn ma chưa thể siêu thoát. Trải qua nhiều chuyện, họ nảy sinh tình cảm với nhau. Sau khi biết Tiểu Thiển là ma, cùng với sự giúp đỡ của vị pháp sư tài ba Yến Xích Hà (Ngọ Mã), Ninh Thái Thần tìm cách giúp Niếp Tiểu Thiển được siêu thoát...

Mẹ cô chính là một Niếp Tiểu Thiển.

Mẹ Thẩm tuổi đã quá bốn mươi, hoàn toàn không nhìn ra được tuổi thật. Làn da của bà tinh xảo không có một chút nếp nhăn, trong mái tóc đen dày không hề nhiễm sương trắng (chỉ tóc bạc), dáng người cao duyên dáng được bọc trong chiếc váy dài màu trắng gạo – Vị mỹ nữ này mà đứng cùng một chỗ với con gái, sẽ bị nghĩ nhầm thành chị gái xinh đẹp kinh người của cô.

Tuyệt lệ. Kỳ ảo. Trong trẻo nhưng lạnh lùng. Một thân tái nhợt lạnh nhạt, nhưng lại là đồ trang sức tốt nhất của bà.

Đừng quên Kỳ Kỳ có thể lớn lên xinh đẹp như vậy, tuyệt đối không phải không có nguyên nhân.

Tuyệt sắc nhân gian như thế, dù sao cũng hiếm thấy. Hơn nữa một tuyệt sắc nhân gian sánh đôi với một bác trai trung niên hàm hậu, lại càng hiếm thấy.

Khiến mẹ Thẩm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chính là, vẻ ngoài của con gái tuyệt sắc nhân gian giống mình, nhưng bên trong lại giống ba già hàm hậu của cô.

Chẳng qua Âm đại nhân không hổ là Âm đại nhân, vẻ mặt điều chỉnh một cái, lập tức như thường, chủ động đứng lên chào hỏi trưởng bối.

“Bác gái Thẩm, thật ngại, gần đây trong công ty tương đối bận rộn, cháu tới muộn một chút.”

Cô gái bên cạnh làm cùng công ty với anh, mồ hôi đã sớm chảy ròng ròng từ nửa tiếng trước.

“Đến là tốt rồi.” Bước chân Niếp Tiểu Thiển đạp nhẹ đến không giống người, bay tới trước mặt anh.

Dạo một vòng quanh chàng thanh niên, xoa bóp bờ vai anh, cầm tay cùng khuỷu tay, đánh giá khí sắc cùng vẻ mặt một chút, rốt cục vừa lòng gật gật đầu.

“Gầy một chút, nhưng khí sắc không tệ.” Nói xong liếc con gái một cái.

Bởi vì tầm mắt của bà rất rõ ràng, Âm đại nhân cũng cứ vậy mà nhìn theo, sau đó Kỳ Kỳ khó hiểu tựa như con kiến bị đặt dưới kính hiển vi, lại rơi vào thác mồ hôi lần nữa.

Đại nhân, ngài đừng nhìn tôi, tôi đến sớm hơn so với anh là bởi vì tôi chỉ là cái đỉnh ốc nhỏ tầm thường, anh là nhân vật siêu cấp lớn, hai chúng ta không thể so sánh được.

“Dạ, dạ, khí sắc không tệ, khí sắc không tệ.” Cô chỉ dám phụ họa.

“Hừ.” Niếp Tiểu Thiển quay đầu hòa nhã nói: “Cháu cứ ngồi đi, bác xào chút rau nữa là xong rồi. Con nhóc chết tiệt kia còn không vào giúp đỡ đi mà còn ngồi kia!”

Từ mở đầu dịu dàng đến cay cú đằng sau thay đổi rất tự nhiên, không có chút vết hở.

“Được! Con đến đây.” Lần đầu tiên Kỳ Kỳ nghĩ đến chuyện giúp đỡ.

Vừa tiến vào phòng bếp, cô lập tức khẩn cấp hỏi: “Mẹ, sao lại thế này? Bác Vương sao lại có con trai họ Âm?”

Họ Âm ở Đài Loan không tới vài người, nếu biết sớm hôm nay có khách hơn nữa còn là họ Âm, thì dù có bị đánh chết cô cũng sẽ không về.

“Nhà mẹ đẻ dì Vương của con họ Âm, con trai thứ hai theo họ mẹ. Rửa rau!” Niếp Tiểu Thiển quăng một bó rau chân vịt cho cô, quay đầu chiên cá.

“Mẹ, sao mẹ không nói sớm trước cho con? Mẹ biết anh ta là ai không?” Kì Kì thở phì phì tay mở vòi nước.

“Không phải là đầu lĩnh công ty con hay sao?”

Niếp Tiểu Thiển đứng vững không sợ hãi lại lần nữa khiến cô chấn động ngã trái ngã phải.

“Hóa ra mẹ biết! Vậy sao trong điện thoại mẹ không đánh tiếng trước?”

“Đánh tiếng cái đầu con ấy! Đánh tiếng con sẽ về sao?” Niếp Tiểu Thiển tức giận giơ tay gõ đầu cô một cái.

Bình tĩnh nói chuyện, làm gì phải động tay động chân thế? Cô liếc liếc phía bên ngoài, cố gắng đè thấp tiếng nói, để tránh bị người trong phòng khách nghe thấy.

“Sao con nhất định phải về? Con không về hai người không thể mời anh ta sao?”

“Cái đồ ngốc này! Tôi và ba cô là vì ai chứ hả?” Giọng Niếp Tiểu Thiển toàn bộ mở ra, dáng vẻ muốn chặt cô cho vào đồ ăn. “Cô từ nhỏ vừa ngốc vừa dần vừa không thông minh cũng không cơ trí, học hành nửa vời, công tác nửa vời, yêu đương kết giao bạn trai cũng nửa vời, muốn cô tu hành học bản lĩnh chả khác gì muốn cái mạng cô cả, cô định tính thế nào? Cả đời không lấy chồng muốn dựa vào ba cô và tôi nuôi à? Nói cho cùng tôi sinh cho cô cái vỏ ngoài cũng không tính là quá kém, cô đêm nay ra ngoài liền dè người ngoài kia cho tôi, sang năm tôi muốn ôm cháu —”

Cháu cháu cháu cháu cháu...

Câu trả lời phảng phất lượn lơ giữa đất trời, trong ngoài cửa nhất thời im lặng.

Kì Kì hóa đá tại chỗ.

Mẹ, mẹ có thể nhỏ giọng một chút được không...

Hóa ra... Hóa ra đây là dự cảm xấu của cô ngày hôm nay...

“A.” Sau một lúc lâu, một tiếng cười nhẹ từ bên ngoài vang lên.

“Aha ha ha, phụ nữ chính là thích nói chuyện phiếm.” Ba Thẩm pha trò theo.

Kì Kì ngay cả tâm tư muốn chết cũng có rồi.

Mình không muốn đi ra ngoài... Mình không muốn đi ra ngoài...

“Đi ra ăn cơm!” Niếp Tiểu Thiển bỗng nặng nề đi ra.

Một bữa cơm này, Kì Kì ăn không thấy vị gì cả.

Cuộc đời cô có hai đại khắc tinh, ở nhà là mẹ, ở công ty là Âm đại nhân. Nay hai đại khắc tinh thế nhưng tề tụ một chỗ! Trời cao bắt nạt, không còn gì có thể vượt qua nữa rồi.

Trong bữa cơm đầu cô không dám ngẩng lên, trên thực tế, từ thời khắc Âm đại nhân vào cửa kia, ánh mắt của cô liền không dám rơi trên người anh.

Ăn xong cơm, ba Thẩm buông bát đũa, đề nghị pha trà nói chuyện phiếm.

Trời ạ, ba già à, đừng có pha, mau để anh ta đi thôi!

“Đi dạo chợ đêm.” Niếp Tiểu Thiển đột nhiên hạ ý chỉ.

“Cũng tốt cũng tốt, mọi người cùng đi dạo chợ đêm.” Ông Thẩm ba phải liền muốn đứng lên rồi.

“Ông ngồi xuống!” Niếp Tiểu Thiển lạnh lạnh nhìn thẳng con gái. “Kì Kì, cùng A Nhạc đi dạo, chợ, đêm.”

Kì Kì đang thu bát tay chợt run lên, thiếu chút nữa làm rơi đồng bát chén.

Mẹ, tú bà thanh lâu bán hoa khô tốt xấu gì cũng phải đấu giá trước chứ!

Ba Thắm đồng tình liếc con gái một cái.

“Mẹ, hiện giờ không thịnh hành cái này nữa rồi.” Cô nhỏ giọng than thở với mẹ.

“Vậy sao?”

Cô lập tức trả lời, “Đương nhiên... phải...”

Chờ một chút, giọng nói nhàn nhạt kia rất quen, không giống của mẹ cô...

Kì Kì vừa nhấc mắt, liền đụng phải tròng mắt đen của Âm đại nhân.

Anh ta mặc màu lam nhìn thật đẹp.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu lại là cái này.

Áo khoác tây trang của anh vừa vào cửa liền đã cởi ra, trên người là chiếc áo sơ mi màu lam đường vân đơn giản, caravat màu lam đậm được nới lỏng treo trên cổ, hai cúc áo được cởi lộ ra màu da nâu nhạt.

Âm Nhạc không phải là người đàn ông quá tuấn mĩ, nhưng cũng là người dễ nhìn.

Anh hơn người ở chỗ khí chất. Anh không có hơi thở của loại người nói năng ngọt xớt trong thương trường, thậm chí cả nhuệ khí bình thường lúc ở công ty, lúc này cũng thu lại, thoát nhìn tựa như chàng trai trẻ tuổi ngoan ngoãn lễ độ. Kỳ thật, thật sự hấp dẫn người...

A a a a – cô vậy mà lại mơ mộng về Âm đại nhân, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh đó!

“Con, con đi rửa chén!” Màu đỏ xông lên má ngọc, cô quay đầu chạy tới phòng bếp trốn.

“Đi, dạo, chợ, đêm!”

“Con mới...” Chờ một chút! Đây không phải cơ hội để trốn sao?

Chủ đề bất ngờ chuyển tiếp, Kì Kì quay đầu thành khẩn nhìn Âm Nhạc, “Tôi mới muốn hỏi đây! Âm đại nhân, mời anh cùng... Không, xin cho tôi có vinh hạnh đi dạo chợ đêm cùng anh.”

Mắt cô lóng lánh ánh nước, cố gắng truyền đạt khát cầu của mình với anh: Làm ơn cứu tôi ra khỏi gian quỷ ốc (nhà ma) này, tôi không muốn ngủ ở đây!

Con người đen của Âm Nhạc chột lóe, ngay khi cô nghĩ anh muốn từ chối, “Chàng trai trẻ tuổi ngoan ngoãn lễ độ” hơi gật đầu một cái với vợ chồng họ Thắm.

“Vậy, bác trai bác gái, cháu đi chợ đêm cùng Kì Kì một chút.”

Trời xanh tốt cực có mắt. Kì Kì hai tay khép lại rưng rưng.

Tự do rồi! Thoát khỏi biển lửa rồi!

Kế tiếp phải nghĩ, thoát khỏi người bên cạnh như thế nào.

Kì Kì trong lòng lo sợ, đi cùng anh trong ngõ nhỏ yên tĩnh. Qua hai chỗ ngoặt nữa liền tới đường lớn, nơi đó mới có chợ đêm. Nhưng cô muốn đến đường lớn rồi, hai người liền mỗi người một ngã, rồi cô tự về chỗ phòng thuê ngủ cơ.

Thử vài lần, cũng chưa dám mở miệng, người đàn ông bên cạnh tinh thần trầm lắng, không biết suy nghĩ cái gì.

“Hóa ra, cô chính là cô con gái ‘vừa ngốc vừa đàn lại không có tiền đồ ngay cả bạn trai cũng không kết giao nổi tương lai không biết nên làm thế nào’ kia.” Quản lý đại nhân thản nhiên ra tiếng.

... Mẹ, con thật sự có nhiều ưu điểm vậy sao?

“Ý, cho nên ngay từ đầu quản lý không biết tôi là con gái nhà này sao?” Cô đột nhiên lĩnh ngộ.

Âm Nhạc liếc cô một cái, ánh mắt nhạt nhẽo khiến cô không giải thích được, nhưng mà Kì Kì đoán rằng, có lẽ không ngoài ý tứ “tôi cũng lười phải biết đến”.

Đừng quên, đây là người đàn ông ghét nhất kẻ đi cửa sau. Kì Kì ở trong lòng không ngừng cảnh giác bản thân. Tự rút phần mình thôi!

“Vây, quản lý...”

“Khó trách.”

Câu tạm biệt còn chưa nói hết, một câu ngắn gọn của anh lại bay ra.

“Khó trách cái gì?” Kì Kì thật cẩn thận nói tiếp.

“Khó trách cô luôn có cái vẻ chim sợ cành cong.” Hóa ra là do bị mẹ áp.

“Chính là vậy sao?” Trong lòng Kì Kì nhất thời hiểu ra, “Quản lý, chúng ta giao hẹn một chút, tương lai khi chúng ta làm ba làm mẹ, trăm ngàn lần không được đối xử với bọn nhỏ như vậy nhé.”

“...”

“A! Tôi là nói, sau khi chúng ta đều tự làm ba mẹ, chứ không phải là chúng ta cùng nhau làm ba mẹ... chính là, anh làm ba mà tôi làm mẹ, không phải... Tóm lại chính là đều tự sinh con đều tự làm ba mẹ, không phải hai chúng ta cùng nhau làm ba mẹ đứa nhỏ! Anh anh anh hiểu được ý của tôi đi?”

“Không rõ.” Anh nói dứt khoát.

Quản lý anh không cần đùa tôi đâu...

Âm Nhạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp khóc không ra nước mắt của cô, bỗng nhiên có cảm giác muốn cười.

Thật sự là một cô gái đầy mâu thuẫn.

Cô giống như cái hộp đồ chơi dọa người* vậy, bên ngoài được bọc rất đẹp, khiến người ta nghĩ rằng bên trong sẽ là một vật đáng giá, không nghĩ tới đến khi mở ra chỉ là cái đinh ốc mười đồng tiền. Cũng giống như đi cửa hàng bánh mua bánh ngọt, kết quả sau khi hưng phấn mở ra chiếc hộp được bọc đẹp đẽ, bên trong chỉ là chiếc bánh trứng giá năm đồng tiền.

*cái hộp mở ra là có mặt hề hay mặt quỷ nẩy ra dọa người

Tóm lại chính là trong ngoài nghiêm trọng không đồng nhất, nhận thức không hòa hợp.

“Được.” Anh đột nhiên mở miệng.

“A?”

“Tương lai chúng ta làm cha mẹ, tôi nhất định sẽ không đối xử với đứa nhỏ như vậy.” Anh từ từ nói.

“... À.”

Là câu mở đầu của cô, vì sao cùng bị anh nói ra, cảm giác lại kì quái như vậy?

“Kì Kì, Kì Kì.”

Sáng sớm hôm sau, hai biên tập nhỏ đều tới đi làm, thời gian làm việc còn chưa tới, Minh Tú đã kích động gọi cô.

“Sao vậy?” Kì Kì tối hôm qua ngủ cực kì không an ổn nâng lên đôi mắt gấu mèo.

“Tớ vừa nghĩ đến, bốn cái giả thiết lần trước của tớ cậu nói đều bị phá giải, nhưng mà vẫn còn có một cái, vẫn có thể khiến cậu và vai nam chính ngày đêm ở chung nước chảy thành sông, từ đó về sau kết thành một đoạn lương duyên.”

“Cậu còn chưa buông tha cho tớ sao?” Đầu Kì Kì dè lên mặt bàn, lơ mơ nói: “Nói đi.”

“Chính là vậy, bởi vì nhân sự thời vật nào đó trùng hợp, cậu phát hiện hóa ra nhà Âm đại nhân với nhà cậu mấy đời thân nhau, sau đó nhé, anh ta sẽ được ba mẹ cậu mời tới ăn cơm. Thông thường ấy, cơm nước xong còn có thể đi dạo chợ đêm gì đó. Vì thế à, cậu và anh ta liền thiên lôi đụng địa hỏa, càng không thể vãn hồi, từ đó ngày đêm ở chung nước chảy thành sông, về sau kết thành một đoạn lương duyên!”

Nửa ngày sau, cái đầu nằm trên bàn kia không nhúc nhích. Minh Tú mắt nhắm mắt mở. Được rồi được rồi! Có lẽ giả thiết này có chút tầm thường, cô tìm cái khác là được chứ gì.

Đột nhiên, cái đầu kia nâng lên.

Lệ quang trong suốt.

“... Minh Tú, ta hận mi!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 4

Chương 4

Sự thật chứng minh, cuộc sống thực tế sẽ không có nhiều phượng hoàng biến dị hóa thân từ chim sẻ như vậy.

Đại bộ phận phượng hoàng được chỉ có thể đi tìm phượng hoàng cái hàng thật giá thật, sẽ không tự hạ thấp chịu thiệt với phượng hoàng biến dị. Vì thế trong những ngày tiếp đó, quản lý đại nhân chưa từng xuất hiện lại lần nào, chim sẻ nhỏ Thẩm Kỳ Kỳ cũng liên giảm đi được quá trình biến dị trái với tự nhiên, rất là thoải mái tự tại trải qua cuộc sống.

Chẳng qua hơn một tháng này, cũng đã xảy ra vài chuyện:

Đầu tiên, “Ba tháng quan sát” của bộ phận quan hệ xã hội bọn họ đến. Sau khi đánh giá thành tích; xét duyệt xong, kết quả có ngoài dự đoán của mọi người, cũng có không ngoài dự đoán của mọi người.

Không ngoài dự đoán của mọi người chính là, vài “chuyên viên” hay “tổ trưởng” trên danh nghĩa ngồi không ăn lương, quả nhiên đều bị Âm đại nhân đá đi. Ngoài dự đoán của mọi người chính là, số người bị đuổi không nhiều như trong tưởng tượng.

Chủ yếu là bởi vì càng đến gần ngày sát hạch, có vài kẻ ăn không lương biết sĩ nhục dùng cảm gửi đơn từ chức tới công ty – dùng gửi là bởi vì những kẻ này một năm xuất hiện trong công ty không tới vài lần – tự mình từ chức so với bị sa thải dễ nghe hơn nhiều.

Mà kẻ ở lại thì không động đậy, nếu không phải bản thân có làm việc, thì chính là tự tin đằng sau có kẻ hậu thuẫn vững chắc, Âm đại nhân không động tới bọn họ được.

Tới đây, Thẩm Kỳ Kỳ không khỏi gửi tới sự tôn kính cao nhất tới Âm đại nhân. Theo tin đồn nho nhỏ nghe được, những người đó đều là thân thích của cổ đông lớn nhất, những đại lão đó thậm chí còn chạy tới chào hỏi lão đồng cùng tổng giám đốc Tôn, tổng giám đốc Tôn cũng không cho những người đó thể diện, nghe đâu còn thật sự ra chỉ thị “Công ty cũng sẽ không thiếu mấy chục vạn tiền lương tháng này”.

Một tháng tiền lương của mấy người kia chiếm mấy chục vạn? Nghĩ tới biên tập nho nhỏ là cô gỏi giáo chờ sáng*, ngày đêm chăm chỉ làm việc, một tháng lương cộng thêm trợ cấp bất quá cũng chỉ ba vạn rưỡi. Trái tim Kỳ Kỳ thật chua xót.

*luôn trong trạng thái sẵn sàng

Kết quả, Âm đại nhân thiết diện vô tư không chịu nề mặt ai, thời gian vừa đến, đao hạ một cái, chém toàn bộ.

May mà Kì Kì và Minh Tú đều giữ được công việc. Đây coi như là điểm ngoài ý muốn thứ nhất, bởi vì quản lý mới của bộ phận quan hệ đã sớm nói qua, thật ra không cần đơn vị biên tập các cô.

Tin tức thứ hai, tổng giám đốc Tôn đưa công văn xuống, Âm quản lý chính thức lên cấp “Phó tổng giám đốc”.

Tuy rằng mặc kệ là phó quản lý, quản lý, trợ lý, tổng quản lý hay thậm chí là tổng thư ký, địa vị cùng nội dung công tác của Âm đại nhân vẫn là như vậy. Chẳng qua ít nhất cái loại chuyện bị người ta chỉ vào mũi gọi “Âm quản, Âm quản”, hẳn sẽ không xảy ra nữa.

Ừ... Có phải vì loại tình huống đó sẽ xảy ra, cho nên Âm đại nhân mới yêu cầu thăng chức?

Kì Kì nghĩ nghĩ, không nghĩ ra đầu mối gì, quên đi.

Tóm lại, một tháng tăng tăng giảm giảm trôi qua, mọi sóng gió đều đã bình ổn, Kì Kì vô cùng vừa lòng với cuộc sống trước mắt.

Đây là chỉ, nếu mẹ đại nhân của cô không phá rối mà nói.

“Mẹ! Mẹ chuyển phát cái này cho con làm gì?” Kì Kì cầm phong thư vừa kí nhận, nghiêng răng nghiêng lợi nói với mẹ ở bên kia điện thoại.

“Con đi giúp mẹ một chuyến, mang lên tầng đưa cho A Nhạc.” Niếp Tiểu Thiển lạnh lùng nói.

“Mẹ —” Kì Kì trước dờ ổng nói đi, nhắm mắt lại hít sâu hai cái, rồi lại cảm ổng nói lên. “Nếu mẹ đã gọi chuyển phát rồi, sao không bảo người ta đưa trực tiếp tới tầng 21 đi?”

“Đồ ngốc này muốn mẹ nói bao nhiêu lần hả?” Niếp Tiểu Thiển lại là giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Mẹ! Con không có khả năng điện báo với anh ta!” Vừa kêu xong, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn tứ phía, sau đó lại dè dặt giọng nói, “Mẹ hết hy vọng đi.”

“Mẹ mặc kệ con, tóm lại trong đó là bùa hộ mệnh mẹ xin thay cậu ấy, con mang lên đi.”

“Con không muốn!” Cô thực hiềm thấy có lúc kiên cường.

Niếp Tiểu Thiển trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng, giọng nói u lạnh nhẹ nhàng bay tới.

“Được rồi! Nếu con không đưa, đêm nay mẹ ‘phái người’ đi lấy về là được.” Niếp Tiểu Thiển u ám nói. “Chẳng qua, con không cần bị dọa đến chết dở ẹ.”

...

“Con đi.” Cô con gái rưng rưng khuất phục dưới thủ đoạn hạ lưu của mẹ. “Nhưng mà có điều kiện!”

“Cái chi?”

“Con muốn mẹ đồng ý với con, đây là lần cuối cùng, mẹ không được gán ghép tụi con nữa.” Kì Kì hít hít cái mũi, lật tới lật lui phong thư viết hai chữ “Âm Nhạc” trên tay.

“Được rồi.”

“Dứt khoát vậy?” Kì Kì ngược lại nghi ngờ.

“Không vậy thì còn có thể làm gì bây giờ? Con nhóc chết tiệt nhà cô vừa ngốc vừa dần, luận linh lực không có linh lực, bần thiên phú không có thiên phú, miễn cưỡng có chút gọi là tư sắc. Cậu ấy nhìn mấy lần còn không để vào mắt, mẹ đoán chừng cũng chẳng có cơ hội, bằng không cô nghĩ giá thị trường của cô cao bao nhiêu? Hừ!” Niếp Tiểu Thiển đóng sầm điện thoại.

“...” Vì sao mỗi lần mẹ đại nhân đều biết rõ cô có nhiều “ưu điểm” như vậy?

Kì Kì ủ rũ gác điện thoại.

Lật phong thư da trâu mấy lần, cô vẫn không nghĩ ra lý do gì để đi lên.

Bàn về công việc, đỉnh ốc nhỏ là cô tuyệt đối không có cơ hội vào triều diện thánh, nếu lấy lý do việc cá nhân, vậy có chết cô cũng không dám. Nếu để người trong công ty biết biết cô và Âm đại nhân có quan hệ cá nhân, cô sao có thể sống sót trong miệng mấy bà bát quái được?

Nghĩ một chút, vẫn là cảm hồ sơ kẹp lần phong thư vừa để vào bên trong, đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Không có gì, quay lại ngay thôi.”

Một đường lên tầng 21, cô vẫn chưa nghĩ ra được cái cớ nào cho ổn.

Edit bởi aoi @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đi vào cửa, ngồi ở bên ngoài khu làm việc vẫn là Trương Hiểu Tâm gặp lần trước. Tuy rằng không có giao thiệp gì với vị tiểu thư này, nhưng ấn tượng của Kì Kì về cô ấy tốt lắm. Cô luôn nghĩ người làm việc cho tổng giám đốc sẽ rất cao ngạo, nhưng Trương Hiểu Tâm cho dù bình thường đi lại trong công ty, cũng rất thân mật thân thiện với đồng sự.

Trương Hiểu Tâm ngẩng đầu, lập tức chú ý tới bóng dáng đáng yêu kia.

“Thẩm tiểu thư, có việc sao?” Cô hiền lành chào hỏi.

Hơn một tháng trước Kì Kì chỉ tới đây có một lần, vậy mà cô ấy lại nhớ rõ mình, không khỏi tăng thêm hảo cảm.

“Tôi giúp người trong bộ ngành mang lên một phần công văn lên.”

Vừa vặn, giao cho thư kí Trương thay mặt thu, cô sẽ không cần gặp Âm đại nhân rồi!

Đúng lúc này, mấy con nội tuyến vang lên hai tiếng tí tí, tiếng nói quen thuộc trầm thấp truyền tới —

“Trương tiểu thư, vừa rồi tôi email tài liệu cho cô, lập tức fax cho đối phương.”

Trương Hiểu Tâm đáp ứng rồi một tiếng, thuận miệng nói: “Phó tổng, Thẩm tiểu thư bộ phận quan hệ xã hội mang một phần công văn tới.”

Không cần không cần không cần mà! Kì Kì liên tục xua tay.

Bộ đàm ngừng lại một chút.

“Để cho cô ấy vào.” Cúp máy.

“Cô trực tiếp vào đi!” Trương Hiểu Tâm thân thiết cười với cô một cái.

Cô dứt khoát nhận thay là được mà! Kì Kì vô lực gục đầu xuống.

“Cám ơn...”

Giống như lần trước, người đàn ông sau bàn làm việc vẫn dùng cái đầu đen kịt đối với cô, vì thế cô tự động ngồi ghé đối diện, không dám âm ỷ tới anh.

Lần này tương đối có tâm tư đánh giá hoàn cảnh. Trong tưởng tượng của cô, phòng làm việc của tổng giám đốc phải rất khí thế khoáng đạt, bày biện rất nhiều đồ cổ tranh chữ, khí phái tráng lệ tràn ngập, nhưng văn phòng làm việc của anh rất lạnh nhạt, giống như chính anh vậy.

Bên trong phòng lấy màu xám tro, đen cùng kim loại làm chủ, theo phong cách hiện đại, gần như không có đồ cổ trang trí, chỉ có mấy chậu hoa bày trên giá sách cùng bàn trà kim loại, khiến không khí trong treo lạnh lùng tăng thêm phần sức sống.

Trong toàn bộ văn phòng thứ duy nhất có thể được xưng là đồ cổ, có lẽ chính là chiếc bàn làm việc gỗ lim trước mặt này, màu sắc cổ xưa, trau chuốt ổn trọng, hẳn là có chút năm tuổi.

Rất cục, người đàn ông sau chiếc bàn làm việc đặt bút máy xuống, lưng dựa vào ghế nhìn cô.

Kì Kì ngơ ngác nhìn anh một lúc lâu.

“Công văn đâu?” Âm đại nhân nhú mày.

Đúng rồi, rõ ràng là cô có chuyện. Suốt ngày bị người ta kêu đến hét đi, đã có nô tính rồi.

“Đây, không phải công văn!” Cô nắn nắn hồ sơ cầm trong tay, đẩy lên. “Đây là... Khụ, bùa hộ mệnh mẹ tôi xin riêng cho anh, bảo tôi đưa lên cho anh.”

Tâm tư của Niếp Tiểu Thiển, không chỉ người qua đường, chỉ sợ ngay cả con cún ven đường cũng biết rõ ràng. Nghĩ đến bản thân bị đẩy đến đưa đồ cho anh, hai má xinh đẹp của Kì Kì đỏ rực.

Âm Nhạc nhìn tập tài liệu một cái, tay chậm rãi kéo đến trước mặt.

Ngón tay anh thon dài cân xứng, ẩn chứa một loại ưu nhã, Kì Kì thật thích nhìn tay anh. Âm Nhạc rút phong thư ra nhìn một cái, khoe miệng thần nhiên cong lên.

“Cám ơn.”

Giọng nói cũng rất êm tai. Vì sao đàn ông chất lượng tốt thế này đến giờ còn không bị đồng bào nữ giới hợp nhất? Quên đi, không liên quan tới cô.

“Phó tổng, cái đó... Nếu mẹ tôi cùng ba tôi về sau có hành động kì quái gì, anh không cần để ý tới bọn họ đâu.” Cô lắp bắp nói, “Hôm nay tôi đã nói rõ với bà rồi, sau này hẳn sẽ không quấy rầy đến anh nữa.”

Âm Nhạc lại dựa lưng vào ghế.

Thật ra nửa tiếng trước khi cô lên, anh vừa cùng Niếp Tiểu Thiển nói chuyện điện thoại. Nghĩ đến nội dung cuộc điện thoại kia, độ cong trên khóe môi càng sâu hơn.

“A Nhạc, bác Thẩm đây, bác sẽ không vòng vo làm mất thời gian của cháu đâu. Cái đứa ngốc nhà bác kia, nếu cháu để mắt đến liền nhặt đi đi!”

“Chuyện này, bà tổ đã sớm căn dặn. Bác biết người trẻ tuổi các cháu không thích mê tín, nhưng trước hết nghe bác nói xong đã. Tình huống bên họ mẹ của bác chắc cháu cũng nghe các trưởng bối nói chuyện qua. Không nghĩ tới bác sinh ra một đứa con gái hoàn toàn không có linh lực là Kì Kì, bác vốn không ôm hy vọng gì.”

“Nhưng mà một khoảng thời gian trước bà tổ cho chỉ thị, nói đứa nhỏ này rất quan trọng, bắt đầu từ nó, bên họ mẹ chúng ta sẽ có chuyển biến trọng đại. Lúc trước kẻ hạ lời nguyên pháp lực quá mạnh, bà tổ thời không thể phá giải, cuối cùng mấy trăm năm trôi qua, sức mạnh lời nguyên dần dần suy yếu.”

“Tự bác đã suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra trên người con nhóc chết tiết kia có sẽ có chuyển biến gì, bác không dám trông cậy vào nó! Cho nên bác nghĩ, nếu không phải là trên người nó, thì chính là trên người con gái nó hoặc hậu đại, cũng bởi vậy chọn người làm cha đứa nhỏ liền đặc biệt quan trọng.”

“Cháu không cần chen vào, hãy nghe bác nói hết! Con nhóc kia đời này chỉ có hai lần hồng loan tinh động, bác lấy bát tự của cháu xin chỉ thị của bà tổ, xác định trong đó một người là cháu, một người khác nữa ở đâu không biết được. Vậy con nhóc kia đời này không gả cho cháu, thì chính là gả cho cậu ta.”

“Bà tổ nói, nếu nó gả cho cháu, kiếp này gia đình hạnh phúc mỹ mãn, đối với hậu đại con cháu tốt; Nếu gả cho người kia, hậu đại con cháu cũng rất tốt, nhưng mà con đường hôn nhân của chính nó khó tránh khỏi nhấp nhô, nửa đời sau không tránh khỏi bị thương tâm đau khổ.”

“Bác rốt cục cũng là người làm mẹ, đã có thể chọn, đương nhiên hy vọng đời này con gái an an ổn ổn, hạnh phúc phúc. Con nhóc nhà bác kia, tuy rằng vừa ngốc vừa đần không có đầu óc cũng không tài hoa, còn đặc biệt ngu ngốc! Nhưng tốt xấu gì bác cũng sinh được cho nó cái vỏ ngoài đẹp.”

“Hơn nữa con bé có một ưu điểm kẻ làm mẹ bác đây dám treo trên miệng bảo đảm, chính là nó vô cùng trung thành. Chỉ cần nó nguyện ý gả cho cháu, thì cả đời khẳng định một mực đi theo cháu, vĩnh viễn sẽ không nhiều loạn.”

“Loại chuyện tình cảm trai gái này, bác biết người trẻ tuổi các cháu tự mình nhìn trúng mới được, miễn cưỡng là không xong. Nếu cháu thật sự chướng mắt nó, vậy cũng là do phúc nó mỏng, không có cách nào.

Tóm lại, bác Thắm hôm nay đem lời nói hết cho cháu, kế tiếp muốn làm thế nào, mấy đứa liền tự mình xem đi! Ai!”

Sau đó liền gác điện thoại.

Khóe miệng anh lại cong hơn một chút, Kì Kì thấy thế người lại run lên.

Nói thực ra, cô sợ nhất kiểu hình đại nhân vật như bọn họ mỉm cười, thoát nhìn b hiểm, khiến da đầu người ta ngứa ngáy.

“Vì sao?”

“Ồ?” Kì Kì sửng sốt.

“Vì sao không dám quấy rầy?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Phó tổng, trong đầu bọn họ có một đồng suy nghĩ loạn thất bát tao, anh đừng nghe họ nói bậy! Tôi cam đoan tâm tư của tôi đối với anh vô tà, tuyệt đối không có suy nghĩ gì không an phận!” Thắm Kì Kì lập tức nâng lên vẻ mặt chính khí nghiêm nghị.

“Vì sao không có?”

“A?”

“Hay là nói không xứng với em?” Âm đại nhân chậm rãi mà tự nhiên.

“Xứng, xứng, mười Âm phó tổng đều xứng với tôi, xứng thêm chút nữa là có thể gom một tá rồi.” Kì Kì đầu đầy mồ hôi.

“Bác gái hình như cũng rất vừa ý.” Âm đại nhân cười như không.

“Đương nhiên vừa ý, đương nhiên vừa ý, tôi cũng vừa ý, tôi cũng vừa ý.” Kì Kì đã không biết mình nói cái gì nữa rồi.

“Phải không?”

Theo trực giác cô sẽ phụ họa “Phải”, nhưng ngẫm lại cảm thấy là lạ, giống như bắt luận đáp phải hay không đều vô cùng hậu họa...

“Đại nhân...”

“Em về đi, tôi còn phải làm việc.” Không đợi cô đoán ý xong, Âm đại nhân khoát tay áo.

“À, được.” Cô gái nào đó choáng váng tự mình bay xuống tầng.

Cô mới nãy rốt cục nói những gì vậy

“Kì Kì, Minh Tú, tối nay tới nhà bàn muội (em gái béo) ăn lẩu, cùng nhau đi đi!” Tiểu Tử cùng ngành nhiệt tình mời.

“Được.” Nghe thấy có đồ ăn, Kì Kì vui vẻ vỗ hai tay.

“Tôi không được rồi, hôm nay tôi có hẹn với bạn học cấp 2 rồi.” Minh Tú vẻ mặt cầu xin. “Mọi người tự đi thôi! Thay tôi ăn nhiều một chút.”

Mấy cô gái ở bộ phận quan hệ xã hội bọn họ xấp xỉ tuổi nhau, cảm tình đặc biệt tốt, khi có cơ hội đều cùng nhau đi ăn cơm xem phim.

Bàn muội là chuyên viên kế hoạch quan hệ xã hội, buổi tối mọi người cùng nhau chen chúc trong phòng trọ nhỏ của cô ấy, một nồi lẩu hôi hổi cuộn cuộn, khí thể ngất trời, mấy cô gái ăn mà mồ hôi ướt đầm, vui quên trời đất.

Qua hết một ngày gian nan, Kì Kì đang cần một chút năng lượng từ bạn bè.

“Trước nói đã nhé, hôm nay chơi ‘nói thật lòng mạo hiểm lớn’, người nào chịu đánh cược, không được ăn vạ.” Tiểu Tử nhăn nhăn cái mũi với Kì Kì, “Kì Kì, cậu có thể thỉnh thoảng chọn mạo hiểm lớn một lần không, đừng có lúc nào cũng nói thật lòng đi?”

Kì Kì hê hê cười gượng hai tiếng.

Bình thường trò nói thật lòng mạo hiểm lớn nhất định sẽ khó đến mức khiến người ta nói không ra miệng, mới có một con đường mạo hiểm. Nhưng cố tình mỗi lần Kì Kì đều chọn nói thật, hơn nữa còn nói thật đến nhột nhèo không thú vị, hoàn toàn là sát thủ phá hỏng không khí party.

“Được rồi, Kì Kì của chúng ta hôm nay đã rất đáng thương rồi, lại bị Mã Cảnh Đào phiên bản nữ chen ép.” Bàn muội đồng tình nói.

Kì Kì làm bộ gặt lệ, làm ra vẻ mặt .

Bàn muội an ủi vỗ vỗ đầu cô.

Quản lý của bộ phận quan hệ xã hội bọn họ là Mã Cảnh San, một người phụ nữ nghiêm khắc hơn bốn mươi tuổi, một đám dưới quyền trước mắt chưa thăm dò được tính khí chị ta, đều có chút sợ chị ta.

Trong công việc Mã Cảnh San tập trung quy củ, cẩn thận tỉ mỉ, chỉ duy nhất tính tình không được tốt lắm, dễ nóng nảy nổi trận lôi đình, bởi vậy được một cái phong hào “Mã Cảnh Đào phiên bản nữ”.

“Đến đến đến, uống rượu uống rượu, nhất túy giải ngàn sầu.” Tiểu Tử tốt bụng rót cho cô cốc bia Đài Loan.

“Tửu lượng của tôi rất kém.” Kì Kì có chút chần chờ.

“Sợ cái gì, uống say thì cùng lắm ở chỗ tôi một đêm. Hơn nữa bia Đài nồng độ cồn không cao, uống cốc nhỏ không sao đâu!” Bàn muội hào sảng vỗ vỗ cô.

Kì Kì thời gian này tâm tình cũng không quá tốt, thở dài, nhận lấy uống một ngụm.

Mấy bằng hữu thấy cô uống thật, có chút giật mình, có thể thấy gần đây thật sự bị quản lý Mã tàn nhẫn gây khó khăn rồi.

“Chẳng còn cách nào, quản lý Mã là ái tướng của Âm đại nhân, nhất định cũng thích kiểu hăng hái tiến thủ; Kiểu đình ốc nhỏ không có dã tâm như chúng ta, chị ta thấy thế nào cũng không vừa mắt đi!” Kì Kì suy sụp nói.

“Mã Cảnh San không phải ái tướng của anh ta đâu!” Thư ký bộ phận quan hệ xã hội – Dụ Nhã mở miệng, “Nếu thật sự muốn nói, hẳn phải tính là đối thủ cạnh tranh!”

“Ý? Có bất quá!” Tất cả mọi người đều tò mò hẳn lên.

“Hồi trước không phải nói, Âm đại nhân mời chị ta tới trấn thủ bộ phận quan hệ xã hội sao?” Kì Kì nghi hoặc hỏi.

“Ngoài mặt đương nhiên là nói vậy rồi, kỳ thật người là tổng giám đốc Tôn tìm tới.” Dụ Nhã dừng một chút, cười khỏ. “Theo tin tức truyền ra từ tổng công ty, Âm đại nhân chẳng qua được điều tới đây chỉnh đốn công ty chúng ta mà thôi, cũng sẽ không ở mãi nơi này, rất nhiều chuyện người ngoài như anh ta động tay đến có vẻ không ổn. Chờ bên chúng ta được chỉnh đốn tốt xong, Âm đại nhân sẽ về tổng công ty. Đến lúc đó ai tiếp quản vị trí của Âm đại nhân, trước hết liền nhìn biểu hiện của mấy quản lý.”

“Tổng công ty” là chỉ xí nghiệp của lão đồng. Tuy rằng hai công ty không có quan hệ phụ thuộc lẫn nhau, nhưng trước mắt tổng giám đốc Tôn đang tọa trấn ở công ty lão đồng, vì thế mọi người dần có thói quen gọi đó là “Tổng công ty”.

Kì Kì nghe nói Âm đại nhân hóa ra còn có thể bị điều đi, tim không hiểu sao nặng trĩu.

“Không thể nào? Nếu Mã Cảnh San ngồi lên vị trí của Âm đại nhân, chúng ta sống sao đây?” Bàn muội khóc thét một tiếng, phụ ứng quần chúng.

Dụ Nhã thở dài. “Mấy tin tức này hiện giờ cũng chỉ đều là nghe đồn thôi, Âm đại nhân có thể đi hay không thì không biết, tôi nghĩ quản lý mấy bộ khác cũng đang ngóng nhìn, tùy thời chờ giữ chỗ đi! Cũng không thấy chính là Mã Cảnh San đang ngồi trên đó.”

Mấy cô gái nhất thời nghị luận âm ỹ.

“Nói nửa ngày, hóa ra là văn phòng giới đầu à!” Bàn muội đau kịch liệt nói.

“Xin cậu có tiêu chuẩn chút đi, ‘Giới đầu’ không phải dùng như vậy được không? Cái này gọi là tranh đấu quyền lực!” Mọi người khinh thường cầm thịt viên ném cô ấy.

Kì Kì buồn bực uống bia, lập tức cạn cốc, người bên cạnh thuận tay giúp cô rót đầy.

“Thật ra, lúc quản lý Mã đưa bảng sát hạch đi kí, tôi có nhìn trộm mấy lần —” Dụ Nhã chần chừ nhìn Kì Kì một cái, “Ngoài những người đã đi rồi kia, Kì Kì, vốn cậu và Minh Tú cũng phải bị cắt giảm, còn có Tiểu Tử.”

“Tôi?” Tiểu Tử ngẩn ra.

Cha Tiểu Tử là một trong những cổ đông của công ty, lúc trước quả thật cũng dùng bối cảnh mà vào. Nhưng khác là, năng lực của Tiểu Tử rất mạnh, biểu hiện công việc khá xuất sắc, cũng không phải loại người ngồi không ăn lương.

“Thật quá đáng? Trên tay tôi còn đang chạy mấy chuyên án, cũng không phải không làm việc, chị ta đem tôi trở thành cái gì chứ?” Tiểu Tử cầm phần bát bình đập bàn.

“Cho nên mấy người các cậu, đều bị trình lên chỗ phó tổng Âm, phó tổng lại không phê chuẩn. Đối với Mã Cảnh San mà nói, thì đề nghị của chị ta tương đương với bị chiết khấu 8%, trong lòng đương nhiên sẽ bất bình. Nhưng chị ta lại không dám trực tiếp nói thẳng với phó tổng, cho nên... Kì Kì, tổ biên tập các cậu gần đây vất vả rồi.”

“Chị ta cũng biết người sau lưng Tiểu Tử không dễ chọc, liền chọn quả hồng mềm mà xuống tay!” Bàn muội giận dữ.

Kì Kì nắm cốc bia, trong lòng loạn thành một đoàn.

Hóa ra, anh thật sự thay cô giữ lấy công việc...

“Đến đến đến, nói thật lòng mạo hiểm lớn! Nói thật lòng mạo hiểm lớn! Tiểu Tử, nếu có một ngày chọn Mã Cảnh Đào phiên bản nữ hay Hitler cho hổ ăn, cậu sẽ chọn ai?”

“Đề này quá dễ đi —”

Âm Nhạc kéo một túi hành lý đơn giản, một tay khoác áo khoác tây, đi ra khỏi văn phòng.

Anh phải đi Mỹ công tác một tuần, hôm nay sau khi vào công ty xử lý một vài chuyện, sẽ trực tiếp ra sân bay.

Vừa đi ra, chỉ thấy thư ký của anh ngồi trước máy tính, nghe tai điện thoại, không bđang nghe được cái gì vui.

Cốc cốc! Anh cong ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, Trương Hiểu Tâm vội vàng bỏ tai nghe xuống.

“Chuyện tôi giao phó cô đã nhớ kỹ hết chưa?”

Trương Hiểu Tâm đi theo vị học trưởng này đã lâu, không sợ anh như những người khác, bị bắt thóp mà hoàn toàn không chột dạ.

“Phó tổng, tự anh nghe đi, vô cùng buồn cười đó!” Cô lấy tai bên kia đưa cho anh, bản thân thì cười đến run rẩy cả người.

Âm Nhạc đeo vào, mới đầu chỉ nghe thấy một đồng giọng nữ duyên tha duyên thuyên, từ mấy câu hàm hồ mà phán đoán, những người còn chưa say không nhiều lắm.

Nghe được một hồi, là một đám các cô gái đang chơi nói thật lòng mạo hiểm lớn. Mỗi người bầy miệng tám lời, thường xen vào vài tiếng cười bén nhọn.

Âm Nhạc đối với mấy chuyện con gái gì đó không có hứng thú, tùy tay định tháo tai nghe xuống.

Bỗng dưng, một vấn đề bay tới trong tai.

“Kì Kì, tới cậu tới cậu! Trước tiên mặc kệ vấn đề giới tính, ‘Cùng Mã Cảnh Đào phiên bản nữ kết liền cảnh*’ hay ‘Cọ nhà xí thay Âm đại nhân’, cậu chọn loại nào?”

*chỉ sự ân ái trong quan hệ vợ chồng

Sau đó chính là một cô ngốc trăm phần trăm, ngàn phần ngàn uống say mở miệng.

“Đương nhiên, ợ... Đương nhiên là chọn Âm đại nhân! Tôi thế nào cũng sẽ chọn Âm đại nhân, ai lại chọn ‘Mã Cảnh Đào’ bạo ngược vô đạo kia chứ? Âm đại nhân người ta đáng đẹp trai, năng lực lại mạnh, hơn nữa lòng dạ rộng lớn, chí khí cao thượng, đáng đẹp trai, ‘Mã Cảnh Đào’ lòng dạ hẹp hòi kia sao so được chứ? Chị ta nhiều lắm cũng chỉ có thể khai đao với loại đỉnh ốc nhỏ như chúng ta thôi, đâu có quang minh lỗi lạc như Âm đại nhân, hơn nữa đáng đẹp trai?”

Ừm, Âm Nhạc xoa xoa cằm, nhóc kia nói chuyện thật đúng trọng tâm.

Hơn nữa hình như thật sự cảm thấy anh rất đẹp trai.

Trong tai nghe cô gái kia xiêu vẹo trả lời mấy câu hỏi, càng nói càng nhieu giọng, mấy vấn đề liên quan đến Mã Cảnh San cô đều trả lời rất kích động.

Âm Nhạc nghe đến hết, mày rậm dần nhướn lên.

“Mấy thứ lộn xộn này, sao mà có?” Anh gỡ tai nghe xuống, cố ý lộ ra vẻ không vui.

“Sáng nay có người tải nhầm lên máy chủ công ty.” Trương Hiểu Tâm vốn chính là cảm thấy buồn cười, thẳng đến khi thấy vẻ mặt học trưởng, không khỏi thu lại nụ cười.

Máy chủ công ty bọn họ bình thường là để mấy hồ sơ dùng chung, nhưng thỉnh thoảng công nhân viên sẽ tải lên một vài thứ thú vị để các đồng sự khác tải xuống, đại bộ phận MIS* của công ty cũng mất nhầm mắt mở cho qua.

*Management Information System: hệ thống quản lý thông tin

Buổi sáng hôm nay, một người ở bộ quan hệ xã hội muốn tải lên một chuyên tập 4 đồng nghiệp, lúc vô tình lại tải lên cả bản ghi âm mp3 đùa giỡn của mình, vì thế tập tài liệu này chỉ trong vòng vài giờ ngắn ngủi, truyền khắp toàn bộ công ty.

Ngay từ đầu sắc mặt của Âm Nhạc đã nghiêm nghị, chính là muốn dọa mấy cô gái trẻ tuổi. Không che miệng lại thì thôi, còn ghi âm lại làm cái gì? Quả thực là tự tìm phiền toái ỉn.

Không nghĩ tới Trương Hiểu Tâm bắt được xuống từ máy chủ, thế này thì, chỉ sợ rất khó giải quyết.

“Phó tổng, đây chỉ là lúc các cô ấy tụ họp nói đùa thôi, không phải thật đâu!” Trương Hiểu Tâm nhìn chăm chăm ông chủ, trong lòng ngày càng sợ.

Vậy mỗi người phải không coi là thật mới được.

Rượu có thể làm hỏng việc, cô nhóc kia lần này hỏng triệt để rồi.

Âm Nhạc liếc mắt nhìn đồng hồ. Anh nên đi rồi, tới trễ không cần nổi máy bay. Chuyển công tác này vô cùng quan trọng, không đi không được.

“Một tuần này phiền cô nhiều hơn một chút rồi, chuyện giao phó không được quên. Nếu có chuyện gì, tùy thời gọi điện tìm tôi, có dị động gì cũng chờ tôi trở lại ký.” Anh trầm giọng dặn dò thư ký.

“Vâng.” Trương Hiểu Tâm vội vàng gật đầu.

Âm Nhạc thần sắc nghiêm lạnh rời công ty.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 5

Chương 5

Phòng họp tầng 16, không khí cực kì nghiêm túc.

Hôm nay là hội nghị chủ quản định kỳ mỗi thứ hai của công ty, chính phó quản lý các ngành, cùng với các chủ quản nhỏ làm chung đề tài thảo luận đều đã có mặt. Tuần lễ này bởi vì phó tổng Âm đi Mỹ công tác, cho nên quản lý bộ hành chính thay thế chủ trì, thư ký Trương Hiểu Tâm ban giám đốc đảm nhiệm ghi chép lại hội nghị.

Tuần này ngoài nhóm đại đầu ra, cũng không có chủ quản nhỏ khác tham dự, chỉ có Thẩm Kỳ Kỳ ngay cả mép chủ quản cũng sờ không tới.

“Các người nói xem! Thứ như thế này mà mang ra ngoài được sao?”

Bốp! Một quyển “Tập chí tháng Du Lượng” mới ra lò bị ném lên bàn hội nghị, ánh mắt Mã Cảnh San như muốn ăn thịt lưỡm cô.

Kì Kỳ lui vào trong ghế, hai tay giao nhau, mắt nhìn chằm chằm đầu gối, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ngày đó ở nhà bàn muối ăn lẩu, ăn đến cuối cùng tất cả mọi người đều say, mượn trò chơi mà phun tâm sự, bàn muối đại khái thật sự say đến choáng đầu, lại đi lấy di động ra, thu lại lời nói của tất cả mọi người, cười ha ha hô hô nói sau này lấy ra hồi vị.

Kì Kỳ cảm thấy không thể hoàn toàn trách cô ấy, bởi bàn muối thu ngay trước mặt mọi người, chính là lúc ấy không khí high, mỗi người lại đều say chúi choáng, không ai nghĩ đến phải ngăn cô ấy lại.

Sáng sớm hôm sau bàn muối đã sớm quên chuyện ghi âm, lúc kiểm tra di động nhìn thấy một file mp3 không quen, bởi vì lúc chép tay không kịp cô thường xuyên ghi âm lại hội nghị khách hàng, cho nên cũng không để ý mấy.

Đúng lúc có đồng nghiệp ở bộ kế toán muốn xin cô một chuyên tập mp3, vì thế bàn muối liền hợp nó với nhạc trong di động sao chép lên máy tính công ty, tính sau đó có thời gian thì sửa sang lại một chút, xem nội dung bản ghi âm kia là gì.

Hồng ở chỗ, lúc giữa trưa bàn muối nhớ tới còn chưa tải nhạc lên cho đồng nghiệp, thì đã quên luôn cái file không rõ kia, vì thế tải tất tần tật lên máy chủ công ty.

Cứ như vậy, nói thật lòng mạo hiểm lớn của các cô truyền khắp công ty.

File ghi âm chỉ có một đoạn ngắn, 5, 6 phút mà thôi, nhưng cố tình lại là 5, 6 phút của Thẩm Kỳ Kỳ.

Bàn muối khổ sở đến muốn khóc, liệu mình xin lỗi cô, Kỳ Kỳ tâm mềm cũng không quá trách cô ấy, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, Mã Cảnh San sẽ không đi nghe mấy người trẻ tuổi các cô nói linh tinh.

Sự thật chứng minh, lời cầu nguyện của cô không có hiệu quả.

“Mấy người nhìn đi, đây là nội dung số đặc biệt kì này! Cái gì mà lễ hắt nước? Cái gì mà ma quỷ? Còn có những ảnh chụp này! Người ở bên trong là tổng giám đốc Tôn đó! Loại ảnh chụp bất nhã này mà tổ biên tập các người có thể tùy tiện cho lên được sao? Đây là số đặc biệt chúc mừng một năm, muốn gửi đến các

khách hàng và công ty hiệp lực, đưa người ta xem đó! Những ảnh chụp này thích hợp truyền ra ngoài sao? Hả?” Mã Cảnh San đoạt lại tạp chí trên bàn, hô hô hết hết lại một trận cười loạn.

Kì Kì thuận theo ngồi đấy, tùy ý chị ta mắng mỗ.

Đợt này là tạp chí số đặc biệt mừng công ty đầy năm, ngay từ đầu công ty đã đưa chỉ thị tới, nói muốn tăng hình tượng xí nghiệp, lấy “Thân dân” làm chủ đề, cô và Minh Tú liền hoạch định mấy chuyên đề tương đối sinh động.

Trong đó có một bài, là năm ngoài tổng giám đốc Tôn đi nam bộ tuần tra công xưởng, vừa đúng công nhân nước ngoài đang có lễ hất nước, vì thế tổng giám đốc Tôn khó có dịp nổi lên hưng trí, cùng một đám chủ quản đi xuống đánh một trận thủy chiến.

Kỳ thật ảnh chụp này không có gì không ổn, mặc dù có vài tấm tổng giám đốc Tôn bị bóng nước ném vào mặt, toàn thân ướt đẫm, nhưng nếu bàn về hình tượng thân dân, như vậy tuyệt đối là phá hỏng hình mẫu.

“Thật ra bản thảo viết cũng không tệ lắm, đối với hình tượng công ty có thêm phần hiệu quả,” Quản lý hành chính tiếp nhận tạp chí số đặc biệt kia lật qua. “Chẳng qua ảnh chụp tổng giám đốc bị giới ướt sũng, trong công ty chúng ta xem là một chuyện, truyền ra ngoài quả thật không tốt lắm.”

Mã Cảnh San gặp được người phụ họa ý kiến của mình, càng thêm lên mặt nạt người.

“Tôi cũng nghĩ như vậy! Mọi người cũng không phải không hiểu được hiện tại giới truyền thông có bao nhiêu máu tanh! Không có việc gì thì thôi, nhưng ngày nào đó muốn gây tin tức bất lợi cho công ty chúng ta, bọn họ đi hoa tiếp mộc* đưa lên mấy tấm ảnh tổng giám đốc bị đánh vào mặt, nhìn được sao?” Chị ta tiếp tục gằn lên: “Thấm Kì Kì, bản thảo đặc biệt này là cô viết! Nào cô bị úng nước sao hả?”

*đi hoa tiếp mộc: dùng thủ đoạn để thay thế người hoặc sự vật

“Tôi...”

“Cô lật tới trang bản quyền đọc từ dòng trên cùng cho tôi!” Mã Cảnh San không cho cô thời gian cãi lại.

Kì Kì nhận lấy tạp chí, lật đến trang bản quyền, nhỏ giọng bắt đầu đọc.

“Người phát hành: Tôn Lượng. Tổng biên tập: Mã Cảnh San...”

“Nghe thấy chưa, tổng biên tập là đề tên quản lý bộ quan hệ xã hội! Tôi luôn luôn tín nhiệm tổ biên tập các người, tin tưởng các người sẽ không làm ra chuyện gì quá giới hạn, cho nên mới cho các người phát huy độ tự do lớn nhất, không nghĩ tới cô lại tùy ý như vậy. Cô bảo tiệc cơm chủ quản tháng này tôi phải nhìn tổng giám đốc Tôn như thế nào đây?” Mã Cảnh San tức giận nói không thôi.

Kì Kì hốc mắt đỏ lên, cúi thấp đầu xuống.

Rất cục cựa là một mỹ nữ, đáng vẻ diễm đam đáng yêu chính là khiến người khác đau lòng. Các chủ quản khác thấy đáng vẻ muốn khóc lại không dám của cô, không khỏi mềm lòng.

“Được rồi, chuyên đề lần này tuy làm có vẻ thiếu cân nhắc, nhưng cũng không nghiêm trọng đến độ ấy, tổng giám đốc cũng không phải người không độ lượng.” Chủ quản bộ nhân sự đứng ra hòa giải.

“Ý là nói, người không độ lượng là tôi?” Mã Cảnh San giận liếc ông ta một cái.

Uh, mọi người đồng lòng, là đúng vậy đó!

Trong lòng những người ở đây đều rõ, chị ta mượn đề tài nói chuyện của mình như vậy, không phải là do “Nói thật lòng mạo hiểm lớn” chọc họa sao?

Mã Cảnh San càng hướng tới vấn đề trong lòng mà giết tới.

“Tôi đã sớm nói qua, trong bộ quan hệ xã hội có tổ biên tập là vô cùng kì quái, không phù hợp với đặc tính ngành chúng ta. Tuy công việc của các cô cũng bao gồm viết văn kiện thay bộ quan hệ, nhưng loại công việc viết chữ này nên tìm phòng công tác bên ngoài làm, chẳng những làm tốt hơn, cũng tiết kiệm nhân sự phí tổn, cần bản không cần hai người ngồi chuyên biệt ở đó.”

“Ý kiến của tôi trước đó đã viết rõ ràng trong bảng đánh giá thành tích cần ký hạch, phó tổng Âm nên sớm tin tưởng phán đoán của tôi. Hiện giờ xảy ra loại chuyện này, tổng giám đốc mà trách tội xuống thì ai gánh trách nhiệm? Cuối cùng còn không phải là quản lý ngành là tôi bị oan uổng sao?”

Vừa nghe chuyện kéo đến trên người Âm Nhạc, Kì Kì ngẩng mạnh đầu.

Mặc kệ ra sao cô cũng không muốn bắt kì kẻ nào bắn lên Âm Nhạc.

“Quản lý...”

Cô muốn nói, cô nguyện ý chịu trách nhiệm, tự mình nhận tội chịu đòn với tổng giám đốc, nếu tổng giám đốc không tha thứ, cô sẵn lòng từ chức.

“Cô còn nói? Chỗ này nhiều người như vậy, mỗi chủ quản đều lớn hơn so với cô, cô có tư cách gì nói chuyện?” Mã Cảnh San trách móc mấy câu đuổi cô đi. “Còn sững sờ cái gì? Còn không đi ra ngoài? Đây là hội nghị chủ quản cao cấp, cô là chủ quản cao cấp sao?”

“... Vâng.”

Kì Kì đành bất đắc dĩ đứng dậy.

Khi đi qua chỗ Trương Hiểu Tâm, đột nhiên cảm giác có bàn tay nhẹ nhàng néo cô một cái. Kì Kì nhìn trộm sang, Trương Hiểu Tâm vẫn chỉ nhìn ghi chép hội nghị, không có nhìn cô.

Nhưng Kì Kì biết cô ấy đang an ủi mình, cảm kích cong khóe miệng một chút, cúi đầu đi ra ngoài.

Edit bởi aoi @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thật không có đạo lý! Cho dù có mượn cơ hội giận chó đánh mèo, thì cũng tự đóng cửa mà mắng! Bày cái trò phê bình công khai thế là sao? Chị ta đem hội nghị chủ quản thành cái cửa chợ chắc?”

Sau một tuần, Âm đại nhân chính thức trở về.

Nghe thư ký báo cáo chuyện xảy ra vài ngày qua, kế tiếp là thời gian học muối cá nhân oán giận.

Âm Nhạc ngồi tại chỗ, nghe cô quả trách đủ loại chuyện tích của Mã Cảnh San.

—“Tôi cảm thấy Kì Kì thật đáng thương, lúc nào cũng bị soi! Cô ấy làm cái gì cũng không đúng, nói cái gì cũng bị mắng, may mà tính cô ấy tốt chịu đựng được, nếu là tôi, ném cái đơn thôi việc là xong?” Trương Hiểu Tâm cảm giận bất bình nói.

Chỉ sợ có người muốn cô ấy ném ra đơn thôi việc lại mặc kệ thôi. Âm Nhạc kéo khóe miệng.

“Học trưởng, anh đừng nói tôi châm ngòi ly gián, tôi cảm thấy chị ta ngoài chuyện chính Thảm Kì Kì ra, còn có ý hướng đến cái vị trí này của anh đó. Từ lúc vừa bắt đầu tiếp quản bộ quan hệ xã hội, chị ta liền muốn đem người của mình vào, củng cố thực lực. Trong mắt chị ta tổ biên tập hai người kia, chỉ chiếm vị trí mà thôi, đối với việc khuếch trương thế lực của chị ta căn bản không có tác dụng thực chất gì, cho nên chị ta mới trăm phương ngàn kế muốn tổ biên tập giải tán như vậy.” Trương Hiểu Tâm càng nghĩ càng giận. “Chị ta dùng chuyện này để thử nước trước, nếu anh nhượng bộ, kế tiếp chỉ sợ chị ta sẽ nhanh chóng tiến thêm bước nữa vào bộ quan hệ xã hội, mang toàn bộ tâm lực tướng của của mình tiến vào, đến lúc đó chẳng phải là hổ tới sói đến rồi sao?”

“Ừ.” Tầng đạo lý này, Âm Nhạc sao lại không hiểu chứ.

Trương Hiểu Tâm xem phản ứng của học trưởng, lại không nhìn ra được cái gì.

Cô có thể dồn sức bất bình như vậy, phần lớn là vì rất thích Thảm Kì Kì. Hai người tuy không tính là quen biết sâu, nhưng tiếp xúc vài lần, đều cảm thấy đó là một cô gái tương đối đơn giản hiền lành, thấy cô ấy bị khi dễ như vậy liền không đành lòng.

Về phương diện khác, cô cảm giác giữa học trưởng và Thảm mỹ nữ hình như có dây dưa với nhau. Tuy không biết hai người có cơ hội phát triển hay không, nhưng nhìn mặt mũi của học trưởng, trong lòng liền chia Kì Kì về bên người nhà mình.

Học trưởng của cô đây tuy mặt ngoài công tư rõ ràng, nhưng thật ra tính cách bao che khuyết điểm rất nặng. Lấy thủ đoạn của anh, trừng trị họ Mã kia lại không ảnh hưởng đến công sự, chẳng qua là chuyển hết sức nhẹ nhàng.

Mã Cảnh San chỉ nghĩ tới lãnh thổ ranh giới của mình, Trương Hiểu Tâm tin chắc rằng lần này chị ta tuyệt đối đã đi nhằm tới khu địa lôi của học trưởng.

“Tôi đã biết, cô ra ngoài làm chuyện của mình đi!” Âm Nhạc bên ngoài hoàn toàn không hiện sơn lộ thủy. Chờ Trương Hiểu Tâm đi tới cửa, mới phân phó một tiếng nhàn nhạt: “Gọi Thẩm Kỳ Kỳ bộ quan hệ xã hội lên đi.”

“Vâng.”

5 phút sau, Thẩm Kỳ Kỳ xuất hiện ở cửa văn phòng tổng giám đốc.

Một tuần qua, cô trải qua những ngày sống không bằng chết. Mỗi sáng sớm mở mắt, đều tự hỏi mình có nên đến công ty hay không.

Cô có thể không ngại mà đi, dù sao cô cũng không nguyện ý ở lại trợ uy cho Mã Cảnh San.

Nhưng nếu cô đi rồi, có lẽ Minh Tú sẽ không duy trì được bao lâu, tổ biên tập kia liền thật sự bị giải tán như Mã Cảnh San mong muốn, đó chẳng phải đại biểu Âm Nhạc thua một bức thành sao?

Hừ! Tính tình yếu đuối của Kỳ Kỳ khó có lúc được ương bướng một lần. Cô tuyệt đối không để Mã Cảnh Đào phiên bản nữ thực hiện được!

Cứ như vậy, mỗi ngày cô đều bị làm khó dễ đến sống không bằng chết, bị công khai mắng chửi đã như cơm bữa, bị coi khinh không biết đã chịu đựng qua bao nhiêu; Mỗi sáng đều hoài nghi bản thân còn muốn sống như vậy bao lâu nữa, rồi đều mạnh mẽ chống dậy thân thể đi làm.

Cốc cốc.

“Vào đi.” Một tiếng nhàn nhạt.

Giây phút nhìn thấy bóng dáng kia của anh, một luồng khí nóng vọt vào hốc mắt Kỳ Kỳ.

Cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy anh liền có một loại cảm giác thấy người thân, giống như anh về rồi, tất cả sẽ không sao.

Tuy rằng rất có khả năng anh không làm gì cả, tranh chấp ở bộ quan hệ xã hội trong mắt anh có lẽ chỉ là việc nhỏ, nhưng anh đã trở lại, đội trời đạp đất như vậy, đột nhiên cảm thấy, thực an tâm.

Âm Nhạc từ trước cửa sổ sát đất quay lại, thấy cô đứng ngây người nhìn mình.

Khuôn mặt trái táo hồng nhuận sáng bóng tuần trước, tiêu tụy mất một chút.

Cô nhóc kia vốn không phải dạng người giỏi che dấu tâm sự, mấy ngày nay nhận hết ủy khuất, liền lộ hết ra ngoài mặt.

“Sao ngốc vậy? Người ta bắt nạt, em liền đứng đó chịu đòn?” Anh khoanh tay đứng dựa vào cửa sổ, thở dài.

Mấy ngày ủy khuất, trong lúc bất chợt không kiềm chế được.

“Ô oa!” Kỳ Kỳ tiến lên, nhào vào lòng anh khóc lớn.

Âm Nhạc lắc đầu mà than.

Ai, cái gì mà nữ tinh anh, đổ máu không đổ lệ, ở trên người cô nói chung là vô dụng.

“Cũng không phải... Chỉ là... Ô ô... Người ta ta... Ô... Hức!” Còn khóc đến nấc luôn. “Rõ ràng... Hức... rõ ràng viết rất được... Ô oa!”

Âm Nhạc ôm lấy cô, tùy ý cô bôi nước mũi nước mắt trên ngực mình.

Không biết tại sao lại nhớ tới những lời nói kia của Niếp Tiểu Thiển, luôn lo lắng cô bị chịu thiệt, luôn lo lắng cô gặp phải người không tốt.

Cá tính yếu đuối như vậy, khó trách khiến người ta vương bận.

“Vừa dần vừa dễ bị ức hiếp như vậy, khó trách người ta cần chặt em không nhả. Tương lai con gái mà giống tính em thế này, xem em làm thế nào.”

Kì Kì đang khóc đến ai oán ngẩng đầu lên.

“Tôi còn chưa kết hôn... cha đứa nhỏ còn chẳng có tin tức... Anh, anh sao lại vội bịa đặt con gái tôi như vậy... Ô —” Khóc lớn tiếng hơn.

Âm Nhạc bắt đầu dĩ, ấn cô quay lại ngực, để cô tiếp tục khóc.

“Tôi nói sai à? Tương lai con gái em đi ra ngoài làm việc, nếu cũng yếu đuối sợ phiền phức giống em, em làm thế nào đây?”

Cô gái chôn đầu trước ngực anh khóc thút thít kháng nghị: “Dáng vẻ người ta rất được... con gái tôi cũng sẽ rất được... người khác mới không bắt nạt nó...”

Cho nên đây là muốn dựa vào vẻ ngoài cường hóa bên trong?

Thật sự là ngụy biện! Chính cô không phải bị bắt nạt đây sao.

“Nếu con bé bất hạnh không được di truyền vẻ xinh đẹp thì sao?” Anh buồn cười hỏi.

“Tôi đây liền đặt cho con bé một cái tên hay, tên của đại mỹ nhân! Người không đẹp, ít nhất có tên đẹp!” Cô ngẩng đầu giận kêu, “Cái đó và chuyện công ty có liên quan gì?”

“Bây giờ liền tức giận? Sao trước mặt quản lý Mã không dám hùng hồn như vậy?”

Vừa nói đến khắc tinh kia của cô, Kì Kì lại ủ rũ.

Âm Nhạc quả thật muốn bạo phát gõ cô một cái, rốt cục hiểu được tâm tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Niếp Tiểu Thiên.

“Bản khoản của chị ấy không phải không có đạo lý. Mấy người đứng đầu các anh nhìn góc độ sự việc không giống chúng tôi, ai cũng không thể biết truyền thông bên ngoài có thể mưu tính loạn cái gì hay không... Tuy rằng tôi cảm thấy ảnh chụp lễ hắt nước không tệ như vậy...” Kì Kì cúi đầu, mái tóc mềm mại buông xuống.

“Ảnh chụp hồng hay không, không phải em nói đúng liền tính.” Âm Nhạc nói lại cô một câu.

Kì Kì nghe anh nói vậy, vẻ ủ rũ trên mặt càng đậm.

Âm Nhạc nâng tay nhìn đồng hồ.

“Gần đến giờ rồi, em về thu dọn một chút. Buổi tối có bữa ăn, em đi cùng tôi.

“Hả?” Kì Kì khó hiểu ngẩng đầu.

“Nhanh đi!” Thuận tay lại đẩy cô một cái.

Kì Kì thật cẩn thận theo sau anh, đi vào một câu lạc bộ hội viên nổi danh ở Đài Bắc.

Đây là một câu lạc bộ nằm ở tầng trên cùng một khách sạn năm sao nổi tiếng, độc chiếm cả một tầng cao nhất, phải là hội viên của câu lạc bộ mới được tiến vào.

Trước kia Kì Kì cũng có nghe nói khách sạn này có một câu lạc bộ tư nhân, nhưng người có thể vào không phú thì cũng quý, cô tự biết giá trị con người của mình không được như thế, nhiều lắm thì cùng bạn bè đến khách sạn ăn buffet, tán gẫu an ủi bản thân “Tôi cũng là khách mời của khách sạn nào đó” thôi.

Âm đại nhân giơ một cái thẻ với người giữ cửa, một đường thông suốt đi thẳng tới tầng cao nhất. Cô vừa hưng phấn vừa căng thẳng, tay không nhận được giữ chặt góc áo anh.

Bước chân người đàn ông đằng trước chợt dừng một chút, khéo môi cong lên, tiếp tục đi về phía trước.

“Âm tiên sinh, xin mời theo tôi.” Cậu nhân viên lễ phép dẫn đường.

Kì Kì không ngừng nhìn trái ngó phải, ngay cả người phía trước lật tay dắt lấy tay mình cũng không chú ý tới.

Nhìn một lát, không khỏi có chút thất vọng.

Đương nhiên câu lạc bộ trang hoàng cực kỳ khí phái xa hoa, mặt tường bạch kim bên ngoài cửa sảnh kia vừa nghĩ liền biết giá không hề rẻ, đồ cổ trang trí bốn phía hẳn cũng không phải đồ dỏm; Khi bọn họ đi qua khu vực chung bên ngoài, cô còn nhìn thấy vài khuôn mặt chính khách công thương mà chỉ có thể nhìn thấy trên thời sự.

Chỉ là... Cô còn tưởng rằng kiểu câu lạc bộ thần bí thế này sẽ xuất hiện cảnh hậu cung gì đó, chung quanh người đàn ông là một đồng người đẹp lơ lửng ưot át, không nghĩ tới chẳng qua chỉ là khách sạn hoa lệ hơn một chút mà thôi.

Nhân viên đưa bọn họ vào một gian ghế lô ở khu dùng cơm. Từng gian ghế lô được ngăn cách bởi những tấm gỗ thô cao đến bả vai cô, không ngăn đến đỉnh, bởi vậy tầm nhìn vẫn khá rộng mở.

Trong ghế lô là sô pha da trâu màu đen sang quý, vây xung quanh một bàn ăn bằng đá cẩm thạch, khắp nơi lộ ra hơi thở đẹp đẽ quý giá.

Bọn họ đi vào gian ghế lô kia, đã có một người đợi bên trong. Kì Kì vừa thấy, nhất thời kinh ngạc ngây người —

Tổng giám đốc Tôn – Tôn Lượng?

“Âm Nhạc, cậu nhớ tôi vậy sao, vừa về đã hẹn tôi đi ăn cơm rồi?” Tôn Lượng ha ha cười, động thân đứng dậy.

Kì Kì cả người như tượng gỗ đứng phía sau Âm đại nhân.

“Tôi nhanh chóng báo cáo hành trình rõ ràng, không phải ngài cũng nhanh chóng yên tâm sao?” Tiếng nói nhẹ nhàng chậm chạp của Âm Nhạc vang lên phía trước cô.

Tôn Lượng tựa hồ đã quen với kiểu giọng kiêu ngạo này của anh, chỉ cười ha ha.

Bình tĩnh mà xem xét, Tôn Lượng cũng là một người đàn ông đẹp mắt. Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, không có chút hơi thở lấu cá thường thấy trên thương trường, ngược lại có một loại khí độ sáng sủa. Đây là lần đầu tiên Kì Kì đánh giá tổng giám đốc nhà mình gần đến vậy, không khỏi nhô đầu nhìn thêm mấy lần.

Tôn Lượng phát hiện người đẹp trốn ở phía sau anh, vẻ mặt ngẩn ra.

“Ô? A? Cậu mang một cô gái cùng đến? Cậu mà cũng mang một cô gái đến? Ông trời, tôi đã muốn tưởng cậu là Gay đấy!” Tôn Lượng giống như phát hiện đại lục mới.

“Muốn tôi mượn cái loa phát thanh cho anh không?” Âm Nhạc lạnh lùng nhìn hẳn một cái, ý bảo Kì Kì ngồi vào vị trí đối diện Tôn Lượng, bản thân anh ngồi bên cạnh cô.

“Chào tổng giám đốc, tôi là Thẩm Kì Kì.” Cô điềm đạm gật đầu mỉm cười.

“Cô là người ‘Du Lượng’?” Tôn Lượng rõ ràng có hứng thú với cô hơn nhiều so với cái người bên cạnh.

“Vâng, tôi ở tổ biên tập bên bộ quan hệ xã hội.” Cô nhu thuận trả lời.

Lúc nghe đồn, cô vẫn cho rằng Âm Nhạc và Tôn Lượng đối đầu nhau, không nghĩ tới hai người từ lúc bắt đầu thế nhưng không có mùi thuốc súng gì, thậm chí có cảm giác như anh em.

“Ai ai ai, thỏ không ăn cỏ gần hang! Một cô gái thanh thuần xinh đẹp như vậy, cái loại hỗn thế ma vương như cậu mà cũng hạ thủ được.”

Kì Kì muốn nói rõ không được, không nói rõ cũng không xong, lộ ra khuôn mặt kiêu diễm đỏ bừng, không biết nên làm gì mới tốt.

“Thôi đi, ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nói chuyện.” Thần sắc Âm Nhạc như thường, cầm lấy thực đơn bắt đầu gọi món.

Trong bữa cơm, hai người đàn ông rất nghiêm túc thảo luận lần đi Mỹ này của Âm Nhạc, Kì Kì nghe không hiểu, chính là ngồi bên cạnh nghiêm túc ăn.

Đầu bếp của câu lạc bộ tư nhân quả nhiên rất tốt, Âm Nhạc gọi đều là đồ ăn Trung, vừa đúng cô không quen ăn cơm Tây, vì thế một bàn đầy sắc xanh thực hợp ý cô.

Kì Kì ăn một đĩa rau tươi, vẻ mặt mỹ mãn, ủy khuất mấy ngày nay giống như được tiêu hóa hết cả.

“Thời hạn chuẩn bị cả vụ làm ăn này, tôi đoán chừng còn cần 3 năm nữa, xây nhà xưởng, mướn nhân tài, mấy cái đó có thể bắt tay vào làm được rồi.” Âm Nhạc tiện tay múc bát canh dạ dày dưa chua, đẩy tới trước mặt cô, mắt nhìn chăm chú vào Tôn Lượng đối diện.

Tôn Lượng trầm ngâm nói: “Chuyện nhà xưởng thật ra không khó, tôi mua của lão đầu nhà tôi mảnh đất của ông ấy ở Đài Nam, chính là định xây nhà xưởng ở đó, chỉ là vấn đề kĩ thuật cùng thiết bị, còn có chỗ bản xứ cần phải vượt qua.”

Tôn Lượng tựa hồ còn muốn nói, ánh mắt không khỏi dừng trên người Kì Kì đối diện, Âm Nhạc biết bản khoản của hắn, nhẹ lay đầu.

“Không ngại.”

“Ừ.” Đạt được cam đoan Tôn Lượng cũng sẽ không lảng tránh có cô ở đây nữa, vẻ mặt chuyển sang nghiêm túc. “Âm Nhạc, công ty mới này tôi và ông cụ cân nhắc nửa ngày, giao cho cậu vẫn yên tâm hơn, chuyện bên ‘Du Lượng’ qua không lâu nữa hẳn có thể tuyên bố lui xuống rồi, bản thân cậu nghĩ thế nào?”

Kì Kì vừa nghe đến chuyện nhiệm kì của anh ở “Du Lượng”, không khỏi buông bát đĩa, kinh ngạc nhìn về phía anh.

“Công ty mới chính thức lên tuyến cũng phải một thời gian nữa. Thời gian như vậy, đủ để tôi chỉnh đốn ‘Du Lượng’ rõ ràng rồi.” Âm Nhạc cười nhẹ.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Sắc mặt Tôn Lượng giãn ra, biết được hai người chính thức lấy được kí kết ngầm. “Qua vài ngày nữa cậu tìm chút thời gian, đến Tôn thị, chúng ta nói chuyện.”

Đây là nói, ba năm sau Âm đại nhân sẽ rời “Du Lượng” sao? Kì Kì nhìn chằm chằm bát canh trước mặt, trong lòng không khỏi nặng trĩu.

“Cảm tạ đã ưu ái, nhưng mà dù thế nào tôi cũng chỉ là người có hai tay, phiền toái chờ tôi giải quyết xong nhiệm vụ trong tay trước đã.” Âm Nhạc hừ nhẹ một tiếng, hơi có chút bất mãn.

Tôn Lượng thở dài một tiếng. “Một đồng nằm vùng đám lão già đáng ghét xếp vào công ty tôi kia, lần này có cậu một hơi kết thúc gọn gàng.”

Kì Kì mắt ngập nước thay phiên nhau nhìn qua lại giữa hai người.

Hóa ra, giữa Âm đại nhân và Tôn tổng có kí kết ngầm?

“‘Du Lượng’ có thể phát triển đến trình độ này, xác thực không thể bỏ qua công đầu tư lúc mới đầu của họ, điểm ấy không thể không nhớ tới.” Âm Nhạc cười lạnh.

“Tôi biết, cho nên tôi nhịn bọn họ đủ lâu rồi. Lần này, nếu không phải có người đụng đến sổ sách, tôi vốn cũng không phải người dễ khoan dung người khác như vậy.” Tôn Lượng ngừng lại một chút. “Có một số việc tôi không tiện tự mình làm, cậu đánh vào nòng cốt của lão già, dạy nhóm bọn họ không được phản đối.”

Nghe buổi nói chuyện của hai người, Kì Kì rốt cục hiểu được, cái gì phe phái, cái gì không hợp, hai người này căn bản là cá mè một lứa. Tin đồn trong công ty ấy à, quả thực cách chân tướng xa vạn dặm.

Chẳng qua, sao Âm đại nhân lại mang cô tới nơi này, cho cô nghe mấy cái này chứ?

Không phải lúc quay đầu sẽ giết người diệt khẩu chứ? Trong lòng cô hoảng sợ Ai, dù thế nào cũng phải làm quỷ no bụng, trước ăn một bữa no đã rồi hẵng nói!

Ăn cơm xong, nhân viên phục vụ mang lên điểm tâm ngọt cùng đồ uống.

Nói xong chính sự rồi, Tôn Lượng lại nhìn nhìn người đẹp trước mặt, hứng thú bất quá lập tức trôi dạt.

“Đến, nói đi, nói đi! Hai người kết giao bao lâu rồi? Quen trong công ty, vẫn hay là biết sớm hơn?”

Âm Nhạc đang muốn tiếp chuyện, tổng giám đốc đại nhân lườm anh một cái. “Tôi có hỏi cậu đâu?”

Âm Nhạc bắt đầu dĩ, đành buông tay.

Nói thật, Kì Kì cảm thấy biểu tình không thể làm gì này của anh... Thực đáng yêu.

Cô ho nhẹ một tiếng, nghiêm chỉnh báo cáo với tổng giám đốc.

“Tổng tài, tôi phục vụ trong công ty đã bốn năm. Về phần Âm phó tổng... Ba anh ấy và ba tôi là bạn tôi, hai nhà chúng tôi được xem như thế giao. Chỉ là tuổi trẻ đồng lứa không thường xuyên lui tới, cho nên mấy tuần trước tôi mới biết, hóa ra anh ấy quen biết nhà chúng tôi.”

“Ừ, cô gái nhỏ rất xảo quyệt. Đáp là đáp, hoàn toàn không đúng trọng điểm.” Tôn Lượng giấu cợt cô.

Kì Kì nhất thời mồ hôi ròng ròng lệ lã chã. Tổng tài, tôi nói đều là thật mà! Thiên hạ cũng không có ai so với tôi càng không xảo quyệt hơn đâu, không tin anh hỏi Âm đại nhân đi.

“Thiên hạ cũng không có ai không xảo quyệt hơn cô ấy đâu, không tin anh cứ hỏi tôi.” Âm Nhạc từ từ lên tiếng.

“...” Âm đại nhân, anh thật ra nuôi giun trong bụng tôi đi?

Tôn Lượng nhìn dáng vẻ bảo vệ cô của Âm Nhạc, càng cảm thấy hứng thú. Âm Nhạc đối với ai cũng lạnh lùng thản nhiên, có thể được cậu ta dẫn tới đã là rất vượt trội rồi.

“Tên này bình thường đối xử với cô tốt không?”

“Âm phó tổng đối với toàn công ty chúng tôi ân trọng như núi, ân đồng tái tạo, ân đức như biển, ân uy tịnh thi.” Kì Kì nghiêm nghị vuốt cằm.

Tôn Lượng phù một tiếng, vỗ bàn đá cẩm thạch liêu mang cười.

“...” Âm đại nhân bên cạnh vẻ mặt không biết nói gì.

“Tôi nói là sự thật.” Kì Kì cường điệu.

Bộ quan hệ xã hội bọn họ không phải dựa vào anh chính đồn mới hồi sinh sao? Vì sao cô nghiêm túc nói chuyện như vậy, mà không có ai tin?

Nhất định là bởi đại nhân vật trời sinh tính tình không chân thành, cho nên cũng cảm thấy những người khác không chân thành.

Bên Âm đại nhân hình như có tiếng thở dài, nhưng chắc cô nghe nhầm rồi.

Ngược lại khi cô vừa nhận định nghe nhầm tiếng thở dài kia, Tôn Lượng đột nhiên đập bàn cười càng lợi hại hơn.

Kì Kì cảm thán trong lòng, hóa ra tổng giám đốc thật ngây thơ mà...

“Tập chí đặc biệt lấy ra đưa tổng tài xem đi. Tổ biên tập các em làm dụng tâm như vậy, không cho tổng tài xem qua thì thật đáng tiếc.” Âm Nhạc thản nhiên nói.

Tim Kì Kì nhảy một cái, đôi mắt sáng ngời thoáng chốc nhìn thẳng anh.

Thì ra là thế. Cho nên anh mới nói câu kia: Ảnh chụp hồng hay không, không phải em nói đúng liền tính!

Đương nhiên không phải do cô định đoạt, lại càng không phải do Mã Cảnh San định đoạt, là bản thân tổng giám đốc tính vào. Khó trách trước khi ra cửa, anh đặc biệt dặn dò mang theo tập chí tháng đặc biệt chúc mừng đầy năm đi.

Cái đầu Kì Kì khó có dịp thông minh lên, vội vàng lấy quyển tạp chí ra khỏi túi, đưa đến trước mặt tổng giám đốc.

“Tổng tài, mời ngài xem qua.”

Tôn Lượng biết rõ đi vào vấn đề chính, ngừng cười, thuận khí, nhận lấy quyển tạp chí.

Hắn lật từng trang, Âm Nhạc thỉnh thoảng ở bên cạnh chỉ điểm qua vài câu.

“Bên trong có mấy chuyên mục viết không tệ, là quá trình ngài dẫn người đi thị sát Nam bộ năm ngoái, ảnh chụp thật sự sinh động. Lần cải cách này táo bạo dứt khoát, khó tránh khỏi có số ít kêu ca, cá nhân tôi cho rằng mấy bài viết đối với hình tượng thân dân của ngài rất có hiệu quả.”

Tôn Lượng vừa nghe, trực tiếp lật đến phần anh nói, vừa thấy chuyện đề đặc biệt lễ hất nước, không nhịn được nở nụ cười.

“Không sai không sai, tôi cũng quên mất chuyện này rồi. Lễ hất nước lần đó chơi thật sự rất vui, trước kia tôi đi Thái Lan nếu không có công sự, thì chính là mang theo mọi người, lớn nhỏ đều phải thu xếp, làm gì có thời gian hưởng thụ ngày hội địa phương thế này? Không nghĩ tới lại gặp được ở Đài Loan.”

Hắn lật tiếp xuống, nhìn thấy ảnh chụp mình cùng mấy chủ quản toàn thân ướt đầm, cười ha ha: “Trang này được, trang này được! Ảnh chụp này các cô còn giữ lại tấm nào không? Loại ảnh chụp ngày hội đặc thù này đáng giá lưu lại làm kỉ niệm.”

“Có! Nếu tổng giám đốc thích, ngày mai tôi liền đi rửa một loạt ảnh gửi đến tổng công ty.” Kì Kì linh hoạt lập tức nói tiếp.

“Được, cô rửa xong thì mang tới, tôi cầm về cho Gia Du xem.” Gia Du là vợ yêu của tổng giám đốc đại nhân, một nửa của cái tên “Du Lượng”.

Tôn Lượng lại lật vài tờ, hứng thú dạt dào. “Đây là tạp chí đặc biệt mừng công ty đầy năm đi? Nội dung do ai quy hoạch?”

“Bình thường nội dung là tổ biên tập tự quy hoạch, rồi viết thành bản kế hoạch đưa lên xét duyệt, nếu không có vấn đề đặc biệt gì thì chiếu theo bản kế hoạch làm, cho nên là tôi cùng một đồng nghiệp ở tổ biên tập khác là Minh Tú cùng nhau quy hoạch.”

“Ừ, không tệ.” Tôn Lượng lại lật vài tờ, “Tôi xem qua sách báo ở các xí nghiệp khác nhặt nhèo đến muốn bỏ đi, không phải tuyên đạo chính lệnh, thì là xu nịnh vuốt mông ngựa, loại lãng phí cây cối đó có gì hay ho đâu? Vẫn là tạp chí tháng công ty chúng ta làm tốt hơn, nên sinh động có sinh động, nên nghiêm túc có nghiêm túc.” Lại chỉ chỉ mấy bài đi tuần đặc biệt, hỏi: “Mấy bài này hành văn không tồi, ai viết?”

“Tôi ạ!” Kì Kì được đại đầu lĩnh khen ngợi, vui vẻ hai mắt tỏa ánh sáng. Nghĩ một chút, lại bổ thêm một câu: “Nhưng Minh Tú hành văn cũng tốt lắm, mấy phần sưu tầm nghiệp giới kia đều do cô ấy viết.”

Tôn Lượng thấy cô hoàn toàn không biết giả bộ, được khen liền vui vẻ, căng thẳng thì vuốt mồ hôi lạnh, hơn nữa bản thân không chiếm hết công lao, không quên nói giúp đồng sự, điểm ấy thực sự hợp với tính cách của hắn.

Mấy con hồ ly già giống như bọn họ, ở trên thương trường có cái gì chưa thấy qua? Càng ở trước mặt bọn họ giả vờ giả vịt, thì hiệu quả hoàn toàn ngược lại.

Ánh mắt hắn hướng về phía Âm Nhạc, thở dài.

“Thật sự tiện nghi cho cậu.”

“Không đâu ạ, Âm phó tổng tuy không đến kịp lễ hất nước, nhưng lần trước anh ấy đi Singapore công tác bị lừa ăn phải hạt tiêu Ấn Độ, cay đến da mặt đỏ bừng, ảnh chụp vẫn còn giữ, kì tiếp theo tôi sẽ bối ra viết.” Kì Kì vội vàng nói.

“...” Hai người đàn ông cùng nhìn chằm chằm cô.

Âm đại nhân giống như lại thở dài, mà tổng giám đốc đại nhân giống như lại muốn cười to.

“Thời gian không còn sớm, tổng giám đốc còn có việc không?” Âm Nhạc quyết định không dây dưa nữa.

“Hôm nay cậu mới về nước, nhất định mệt mỏi, có việc lần tới bàn tiếp!” Tôn Lượng cầm quyển tạp chí đặc biệt kia, gật đầu với Kì Kì. “Quyển này tôi giữ, về sau tiếp tục cố lên.”

“Cám ơn tổng giám đốc.”

Kì Kì cười đến hai gò má hồng nhuận, sóng mắt trong suốt, mây đen suốt mấy ngày ủ trên đỉnh đầu, đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 6

Chương 6

Cảnh đường phố bên ngoài cửa xe từng chút từng chút lùi lại phía sau.

Kì Kì ngồi ngay ngắn ở ghế lái bên cạnh, thỉnh thoảng trộm ngắm người đàn ông bên cạnh một chút.

Âm đại nhân chuyển tâm lái xe, ánh mắt của cô lại di chuyển quay về cửa sổ.

Không biết vì sao, một khắc rề rà ở đây, xoay quanh trong đầu cô không phải chuyện vừa rồi được tổng giám đốc khen ngợi, không phải chuyện Âm đại nhân đưa cô đi gặp tổng giám đốc, giúp cô giải vây, cũng không phải chuyện trước đó bị Mã Cảnh San bắt nạt, mà là...

Cô vậy mà lại ôm Âm đại nhân khóc!

Quá, mất, mặt!

Quá mất mặt quá mất mặt quá mất mặt quá mất mặt!

Lúc ấy chỉ biết khóc đến trời đất mù mịt, hiện tại cái gì cũng nhớ ra rồi!

Đúng vậy, từ đầu đến cuối đều là cô chủ động tấn công, hung thủ chính là cô! Âm đại nhân người ta vô tội, không giải thích được đã bị nước mắt nước mũi bôi đầy một thân.

Cô không khỏi lén nhìn phía ngực của anh, xem nơi đó có dấu vết hay không, vừa vặn Âm đại nhân đổi tư thế, chuyển động tay lái, cô lập tức giống như bị bắt quả tang, vội vàng quay đi.

Làm sao bây giờ? Có nên tự thú hay không?

Mọi người đều nói tự thú vô tội, bắt được tội gấp đôi — nhưng mà cô thật sự bị “bắt được”, còn bắt được một bó to, không, căn bản chính là ôm được. Vậy chẳng phải có tự thú hay không đều bị định án tử hình?

Chẳng qua cẩn thận ngấm lại, xúc cảm ôm kia quả thực không tệ...

Tính xem đây là lần thứ hai cô và Âm đại nhân tiếp xúc thân thể gần như vậy, Âm đại nhân bề ngoài thon gầy nhảu, nhưng thể trạng thật sự không phải như vậy, lúc hai má dán vào, rõ ràng là cơ bắp khỏe mạnh —

“Em lại nghĩ linh tinh cái gì thế?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ chuyện linh tinh, nhiều lắm thì thỉnh thoảng nghĩ xa xôi một chút thôi.” Cô theo trực giác trả lời.

“Vậy em đang nghĩ xa xôi cái gì?”

“Tôi đang...”

Kì Kì đột nhiên dừng lại, nhìn bên ngoài cửa sổ. Sao xe ngừng rồi?

Nhìn sang bên cạnh, sao Âm đại nhân lại nhìn cô?

Cô nhìn bốn phía hai lần, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận vừa rồi bản thân mới nói cái gì, mặt nhất thời biến sắc.

“Đại, đại nhân, tôi đến rồi.”

“Phải.” Người đàn ông bên cạnh cô gật đầu. “Em nghĩ xa xôi sâu quá, không có phát hiện.”

Hai gò má Kì Kì bùm một tiếng đỏ bừng.

“Vây, tôi, đêm nay cảm ơn Âm đại nhân...”

Thật ra, anh không tất yếu phải giúp cô. Tuy rằng lần trước ba có nói một câu “Về sau xin quan tâm nhiều hơn”, nhưng cô chưa từng thật sự trông cậy Âm đại nhân sẽ quan tâm cô cái gì cả.

Nhưng hiện tại ngẫm lại, anh, giống như thật sự quan tâm đủ tới cô.

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cái gì cũng cảm ơn.”

Đôi mắt sâu kia chợt lóe, mười phần hứng thú nhất thời nhảy lên. Kì Kì ngơ ngác nhìn chằm chằm, thể nào lại, có một loại, cảm giác giống như có chút nguy hiểm?

“Thật muốn cảm ơn tôi?”

“Ấy.”

“Vây không bằng nói cho tôi biết em đang nghĩ xa xôi cái gì đi.” Âm đại nhân thản nhiên nói.

Oanh! Mặt con thỏ nhỏ Kì Kì lại đỏ bừng.

“Không, không có gì, chỉ là nhớ ra tôi chưa nộp phí điện thoại.”

“...”

Lý do giả dối như vậy, không cần Âm đại nhân nói, chính cô cũng cảm thấy tự xấu hổ.

“Đại nhân anh cũng đừng làm khó tôi.” Kì Kì có chút quẫn sở sở mũi.

Trong bóng đêm đôi mắt kia thu lại thần sắc, vang lên tiếng than nhẹ.

“Lần sau đừng để bị bắt nạt như vậy, người khác vô cớ gây khó dễ, chẳng lẽ em không biết tranh luận lại sao?”

“Chị ta là quản lý...” Kì Kì cúi đầu.

“Quản lý cũng không phải thượng đế.”

“Chị ta hung dữ lên rất đáng sợ...” Cô nhỏ giọng nói.

Âm Nhạc lắc đầu thở dài, lăm bầm lâu bầu một câu: “Xem ra vẫn thích hợp làm bà chủ gia đình hơn.”

“Vì sao? Quản lý Mã ở nhà rất dịu dàng sao ạ?”

“...” Âm Nhạc không nói gì chỉ nhìn chằm chằm cô.

“A, đại nhân là đang nói tôi.” Cô xấu hổ cúi đầu.

“Cuối cùng cũng có chút sense.”

Kì Kì hít hít cái mũi. “Sao anh hơi chút liền bịa đặt con gái của tôi, hơi chút liền bịa đặt tôi vậy? Chúng tôi cũng không có chọc tới anh.”

“Với tôi liền dám phản bác, ở trước mặt Mã Cảnh San sao lại không dũng cảm như vậy?” Âm Nhạc ngoài cười nhưng trong không cười, nhắc tay đập cô một cái.

“Nha, đau đó...” Cô ủy khuất lẩm bẩm.

“Có sao? Lại đây tôi xem xem.”

“Không cần, không cần.”

“Để tôi xem.”

“Thật sự không cần —”

Bị hôn!

Kì Kì ngốc rồi.

Thật ra hôn cô, bản thân Âm Nhạc có chút ngoài ý muốn, chính là nhất thời ý động.

Nhưng nếu đã động, liền động luôn.

Tính cách cường thế của anh, vào lúc này hoàn toàn lộ ra. Bờ vai rộng lớn vây lấy đường đi, áp cả người cô vào ghế dựa. Cô gái dưới môi đáng thương a một tiếng, đầu lưỡi anh trực tiếp xâm nhập.

Cô thật ngọt, tựa hồ còn ngọt hơn cả hoa quả. Đầu lưỡi chui vào môi cô, khiêu khích lưỡi cô, câu dẫn cô hút lấy.

Hơi thở trên môi anh dồn dập, nhiệt độ lòng bàn tay càng lúc càng nóng, là biểu hiện động tình.

Trong dục vọng xác thịt anh cũng không tùy tiện. Nhưng cũng có thiên tính đòi hỏi sự hoàn mỹ, mọi thứ đều học rất tỉ mỉ, làm rất tốt, bao gồm cả tán tỉnh và làm tình.

Con thỏ nhỏ yếu đuối hồn nhiên căn bản không phải là đối thủ, chỉ khoảng nửa khắc, liền bị anh hôn đến thở gấp, hai gò má choáng váng nhuộm hồng.

Bàn tay chạy dọc theo đường cong ngực cô, cách một tầng đồ may mỏng manh cầm lấy một bên dây dầm của cô, xúc cảm co dãn no đủ đổi lấy một tiếng lẩm bẩm thỏa mãn.

Kì Kì run lên một cái, trong môi là nụ hôn cường thế của anh, trong mũi là hương nước hoa dễ ngủ của anh, ý thức của cô mê mang, lần đầu tiên trong cuộc đời hoàn toàn mất đi phương hướng như vậy.

Rốt cục, cứng rắn khóa trụ môi cô buông lỏng, cô ngơ ngác ngồi tại chỗ, hai mắt bị hôn đến mềm mại sáng ngời, anh lại động ý, suýt nữa không cầm giữ được.

Loại gợi cảm hồn nhiên này, so với bất kì vẻ đáng yêu nào càng hấp dẫn người ta cắn nuốt.

“Chúng ta xác nhận một chút, ở trong mắt em, đây không tính là quá rối tình dục văn phòng nhé.” Anh khẽ cắn môi cô một cái.

“A... A?” Kì Kì hai mắt sương mù còn chưa lấy lại tinh thần.

“Rất tốt.”

Khàn khàn cười một tiếng, cô lại bị người ta hôn lần nữa.

Nụ hôn này ngọt mà sâu, sâu mà dài, tựa hồ duy trì cả một đời —

Đợi tới lúc anh rốt cục buông ra, cô đã muốn thổ dốc, hoàn toàn không phân nổi phương hướng.

Anh lại ôm cô một hồi, tai cô chỉ nghe thấy tiếng mạch máu điên cuồng đập.

Sau một lúc lâu, anh thở dài hôn nhẹ cô một cái, cuối cùng buông cô ra.

“Lên lầu đi!”

“... Vâng.”

Mờ mịt đi vào nhà, cô vẫn như cũ ở trong mộng.

Dưới lầu chiếc BMW sau khi xác định nhà cô sáng đèn, lẳng lặng biến mất trong bóng đêm.

Âm đại nhân, hôn cô đó!

Vậy, cô chỉ ôm anh có một chút, hẳn là không cần tự thú nhỉ?

Hôm sau, lại tới hội nghị chủ quản một tuần một lần, chương trình hội nghị lần này là lấy đề tài thảo luận đột trước còn chưa giải quyết được làm chủ đề chính.

Một mạch tiến hành đến kiến nghị tạm thời, nhóm chủ quản đang trao đổi ý kiến về một hạng mục công việc, Âm Nhạc tiện tay lấy ra sổ báo đặc biệt mừng đầy năm công ty, lật xem.

“Ừm, đây là báo đặc biệt mừng đầy năm?” Anh thuận miệng nói.

Mã Cảnh San mở miệng đang muốn đề nặng chuyện cũ, Âm Nhạc hồn nhiên không biết mà nói tiếp.

“Tôi còn chưa có cơ hội xem kĩ, nhưng hôm qua lúc cùng ăn cơm với Tôn tổng, tiện tay mang theo một quyển cho hẳn.” Giọng điệu của anh vẫn bình thản rõ ràng, “Tôn tổng lật xem tại chỗ, đọc rất vui vẻ, nói tổ biên tập của chúng ta rất có sức sống, mấy chuyên đề viết rất sinh động.”

Anh nâng mắt lên, cười nhẹ với Mã Cảnh San. “Đây có thể coi là công giám sát của quản lý Mã, chị làm rất tốt, đã vất vả rồi.”

Mã Cảnh San một hơi nghẹn bên trong.

Trong đầu mọi người lập tức hiện lên cảnh tượng hội nghị chủ quản tuần trước: Mã Cảnh San bám lấy biên tập nhỏ kia, luôn mồm nói ảnh chụp bất kính với tổng giám đốc, tổng giám đốc nhất định sẽ trách móc, hại chị ta phải gánh trách nhiệm vân vân, vậy – hiện tại đang xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt mỗi người luân phiên biến đổi, ngượng ngùng chống lại vẻ mặt xám ngoét của Mã Cảnh San, tránh cười ra ngoài.

“... Cảm ơn phó tổng.” Mã Cảnh San miễn cưỡng nặn ra một câu.

Mọi người cũng đã ca ngọng, chị ta còn có thể thế nào đây?

Trương Hiểu Tâm khoái trá ở bên cạnh ghi chép lại hội nghị. Một chiêu khen công khai thực chất tổn hại này thật đủ thất đức đó, học trưởng.

Viết xong một chữ cuối cùng, đang muốn khép lại ghi chép hội nghị, đột nhiên, Mã Cảnh San lại mở miệng.

“Phó tổng, thật ra tôi đã đánh giá qua, tạp chí tháng của chúng ta tuy nội dung do tổ biên tập viết, nhưng phương diện trang trí vẫn là do biên tập thuê bên ngoài phối hợp, một khi đã như vậy, sao không thống nhất thuê bên ngoài làm luôn?” Mã Cảnh San đẩy một tập hồ sơ về phía đầu bàn. “Tôi đã mời thư ký đi làm chút điều tra, nếu đem cả tập san cho phòng thuê ngoài chuyên nghiệp làm, thì toàn bộ từ nội dung, bản hình đến in ấn, một kì chỉ cần ba đến năm vạn không hơn, một năm tốn nhiều nhất sáu mươi vạn. Nhưng nếu nuôi hai biên tập trong công ty, một tháng tiền lương cơ bản mất bảy vạn đồng, còn chưa bao gồm chi tiêu bọn họ đi công tác, cho nên cá nhân tôi cho rằng nên cân nhắc một chút về tính tất yếu của tổ biên tập.”

Trương Hiểu Tâm không khỏi ngẩn ra. Người này thật sự chưa từ bỏ ý định đâu!

Cô vụng trộm nhìn Âm đại nhân, Âm đại nhân nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, lấy cặp hồ sơ kia lại, tỉ mỉ lật xem.

“Chẳng qua công ty thường xuyên cần phát một chút bản thảo tin tức, liên quan tới tin tức nội bộ quan trọng, không thích hợp qua tay người ngoài, cho nên tổ biên tập vẫn là sự tồn tại tất yếu.” Âm Nhạc vẫn nói giọng nhàn nhạt đó.

Trương Hiểu Tâm hiểu được, đây là cơ hội lui tay của học trưởng cho chị ta.

Âm Nhạc không phải người thích giết chóc, nhưng tuyệt đối cũng không phải người nhân từ nương tay. Anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất luận kẻ nào cứ hai ba lượt liên tiếp thử dò xét cực hạn của anh.

“Tôi nghĩ, muốn tìm người có thể viết bản thảo trong bộ quan hệ xã hội không khó, tôi có thể tin tưởng điểm ấy với thủ hạ của mình; Về phần nội dung tập san nếu liên quan đến yếu vụ (nhiệm vụ quan trọng) của công ty, cũng có thể ký điều khoản bảo mật với phòng công tác, không quá ảnh hưởng tới chúng ta.” Mã Cảnh San thở dài nói: “Thẳng thắn mà nói, ‘tổ biên tập’ thuộc loại công tác bên văn thư, không liên quan

gì đến thuộc tính của bộ quan hệ xã hội, cứ kiên quyết sắp đặt một tổ như vậy ở ngành chúng tôi, thật sự vô cùng kỳ quái, biên chế của bộ quan hệ xã hội, đổi mới nó là điều cần thiết.”

Âm Nhạc rút cục ngẩng đầu nhìn thẳng chị ta, con ngươi đen sâu không thấy đáy, trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến da đầu người ta run lên, tim Mã Cảnh San không khỏi trập trập một nhịp.

Sau một lúc, anh bỗng nhiên gật gật đầu.

“Chị nói đúng.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, bao gồm cả Trương Hiểu Tâm.

Nhưng Mã Cảnh San còn chưa kịp chúc mừng thắng lợi, Âm Nhạc đã chuyển hướng sang quản lý bộ phận hành chính.

“Khách quan mà nói, tổ biên tập quả thật có vẻ phù hợp với công việc hệ thống bên trong hơn, cảm ơn quản lý Mã đã nhắc tôi. Từ giờ trở đi, tổ biên tập liền chuyển đến dưới trướng bộ phận hành chính đi. Quản lý Kỉ, anh có ý kiến gì không?”

Quản lý bộ phận hành chính lập tức nói: “Không có.”

Có tướng nào không thích mình có nhiều binh hơn đâu? Hơn nữa thời điểm người nói nghiệp “Phó tổng giám đốc” còn chưa quyết định, bộ hành chính mở rộng biên chế, không thể nghi ngờ là gia tăng thực lực.

Mã Cảnh San không nghĩ tới Âm Nhạc sẽ lên một chiêu như vậy, chặt đứt thứ chị ta muốn đưa cho người khác.

Loại bỏ tổ biên tập chỉ là nhạc đạo, mục đích chính phía sau của chị ta là chiêu binh mãi mã. Không nghĩ tới màn chính chị ta còn chưa diễn, lại dâng lên đối thủ một phần lễ lớn. Một khi tổ biên tập rơi vào bộ hành chính, cho dù chỉ là tổ hai người, ai có thể đảm bảo quản lý Kỉ sẽ không mở rộng nó?

“Nhưng mà...” Chị ta vội vàng muốn nói.

Âm Nhạc căn bản không cho chị ta cơ hội nào.

“Cứ làm vậy đi! Máy ngày này, quản lý Mã vất vả rồi, tổ biên tập về sau để quản lý Kỉ nhận là được rồi.” Anh chuyển hướng sang quản lý nhân sự, “Chỗ cậu trình lên một phần công văn điều động biên chế đi, loại chuyện nhỏ hai người này, trong vòng một tuần phải xong.”

“Vâng.”

Âm đại nhân đưa chỉ thị xong, đi như gió nhẹ cười mây rời khỏi.

Mã Cảnh San sắc mặt trắng bệch.

Trương Hiểu Tâm giờ ngược lại có chút thông cảm với chị ta. Người phụ nữ này sao nghĩ mãi không thông vậy? Thật sự là tự diệt mình. Cô nhanh chóng rời đi theo sau ông chủ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 7

Chương 7

“Đổi đời, đổi đời, đổi đời rồi!” Minh Tú hai mắt rưng rưng, nắm chặt vai Kì Kì lắc mạnh. “Bạn yêu, chúng ta đổi đời rồi!”

“Xảy ra... Đã xảy ra chuyện gì? Cậu, cậu dừng lại đã!” Kì Kì vừa mới về lại vị trí, đã bị cô ấy lắc đến váng đầu.

Minh Tú dùng sức ôm lấy cô. “Kì Kì thân yêu, chúng ta rốt cục thoát khỏi bộ quan hệ xã hội rồi! Bắt đầu từ tuần sau chính thức là người của bộ hành chính! A A!”

“Cái gì...” Kì Kì ngơ ngác nhìn cô ấy, không dám tin vào lỗ tai mình.

Cô chỉ đi sang bên biên tập mĩ thuật nói chuyện một chút về bản hình mà thôi, vì sao khi trở về thế giới đã thay đổi rồi?

“Hội nghị chủ quản đã ra quyết định, chính miệng Âm đại nhân chỉ thị!” Minh Tú vạn phần kích động.

“Âm đại nhân? Muốn đổi chúng ta sang bộ hành chính?” Cô giống như vẫn chưa thể tin được.

“Hơn nữa Âm đại nhân còn nói lập tức làm, cho nên trễ nhất là tuần sau chúng ta có thể làm môn đệ của quản lý Kỉ tốt bụng, đổi đời, đổi đời rồi!” Minh Tú cảm động đến sắp khóc.

Ánh mắt Kì Kì sáng ngời.

“Đổi ngành, đổi ngành, chúng ta giải thoát rồi!”

Hai người ôm nhau liêu minh thét chói tai.

Những đồng nghiệp khác trong bộ quan hệ xã hội bắt gặp cảnh này của hai cô, hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của hai người.

“Ai, hai người thì tốt rồi, chúng tôi vẫn phải kiếm ăn dưới tay Mã Cảnh Đào phiên bản nữ đây này.” Tiểu Tử vừa thích vừa ngưỡng mộ nói.

“Yê, yê, yê!” Hai cô gái vẫn tiếp tục điên cuồng xoay tròn.

Mã Cảnh San tự khai xong biến mất đâu không thấy, hai người mới dám ồn ào như vậy.

Gần đây mỗi ngày đi làm đều phải đấu tranh dữ dội, nghĩ đến vào công ty phải đối mặt với Mã Cảnh San gây khó khăn, ngay cả rời giường cũng không muốn rồi. Không nghĩ tới, từ giờ trở đi tất cả liền giải thoát!

Kì Kì đột nhiên buông Minh Tú chạy ra ngoài.

“Gì, Kì Kì, cậu muốn đi đâu?”

“Tớ có việc!” Cô hưng phấn thần thái tỏa sáng.

Bóng dáng như bướm bướm chạy vội tới tầng 21, Trương Hiểu Tâm vừa thấy hai mắt cô ngập nước, cười chỉ vào bên trong, Kì Kì cũng không khách khí với cô ấy, trực tiếp đi vào.

Âm Nhạc đang dùng bluetooth nghe điện thoại, bóng dáng thon gầy chậm rãi đi lại trong phòng.

Gương mặt Kì Kì sáng chói lóa, chờ anh nói chuyện xong, liền rầm rầm lập tức vọt tới trước mặt.

“Hiện tại em là người của bộ hành chính đó!”

Âm Nhạc lắc đầu, chiếc bút trong tay đánh vào trán cô một cái.

“Có chút việc nhỏ đã vui như vậy rồi?” Quả nhiên không thích hợp sinh tồn ở trong “Du Lượng” hồ lang hoành hành này.

Kì Kì cười đến ngớ ngẩn, vỗ về chỗ bị anh đánh, vẫn như cũ không ngừng vui vẻ được.

Âm Nhạc cong khóe môi, chậm rãi đi tới bàn làm việc gõ lim.

Kì Kì suy nghĩ một chút, đột nhiên nhỏ giọng hỏi: “Như vậy có tính là lạm dụng chức quyền không?”

Anh thần sắc tự nhiên nói: “Sao có thể? Tổ biên tập vốn có vẻ phù hợp với thuộc tính của bộ hành chính, đây là điều động bình thường.”

“À.” Kì Kì chỉ biết cười ngây ngô.

Thật ra cô biết, anh không cần phải quan đến sự sống chết của hai biên tập nho nhỏ, cho nên... Hẳn là... có nguyên nhân là cô trong đó đi?

Nghĩ đến đây, lại nghĩ đến nụ hôn kia, màu sắc hai gò má càng đỏ hơn.

Nhưng, cô thật sự có chút sợ anh gặp phải phiền toái. Môi giật giật, muốn nói, lại không biết nói từ đâu.

“Mấy lời đồn kia không thể xem là thật hết được.” Âm Nhạc đứng trước bàn làm việc lật mấy phần tài liệu, đầu cũng không ngẩng, đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Cô ngẩn ra.

“Mấy lời đồn về anh.” Âm Nhạc nhìn về cô, khoe miệng càng lúc càng cong, “Anh hoàn toàn không ngại người ta dựa vào quan hệ, đi cửa sau.”

Chỉ cần nhờ vả được, chỉ cần có lợi cho anh, khi cần thiết, nhờ đến anh còn dễ dàng hơn so với bất kì kẻ nà

“Nhưng mà, giúp tổ biên tập bọn em, có lợi gì cho anh?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Giúp các em chính là gây khó xử cho quản lý Mã.” Anh điềm đạm nói.

“Vậy gây khó xử cho quản lý Mã có chỗ nào tốt cho anh?” Cô khó hiểu đi tới trước mặt anh.

“Anh thích. Trong lòng vui vẻ.”

“À...” Chẳng lẽ cô thật sự tự mình đa tình?

Quả nhiên thế giới của đại nhân vật đều rất mơ màng.

“Em ấy!” Âm Nhạc lại đánh bút lên trán cô, “Vẫn nên về nhà làm bà chủ gia đình đi!”

“Sao anh luôn nói em vậy? Thật là, cái gì tốt không học, lại đi học cái dáng vẻ của mẹ em!” Vừa nói đến Niếp Tiểu Thiển, mắt cô sáng lên, “Đúng rồi, mẹ em kho một nồi chân giò*, em đang để trong tủ lạnh. Anh có thích ăn không? Nếu thích, mai đi làm em mang một nửa đến cho anh.”

*cv là chân heo

Bất kể anh vì lí do gì, giúp cô giải vây là sự thật, không biết báo đáp cái gì, đành phải hiến chân giò.

“Chân giò? Không biết có tiêu hóa được hay không...” Âm Nhạc động tâm, ngồi vào ghế dựa của mình, tay giống như lơ đãng sờ chỗ dạ dày.

Kì Kì lập tức nhớ đến anh có bệnh cũ không tốt. “Mẹ em kho đến cả gân cũng mềm, vào miệng liền tan, nhất định tiêu hóa được. Bình thường anh ăn uống thất thường, trong nhà có nồi chân giò kho ăn khuya cũng tốt.”

Âm Nhạc cười cười làm vẻ kiên cường.

“Không còn cách nào, có khi bận quá đến quên ăn.” Anh lại sờ sờ dạ dày, trầm ngâm nói: “Đã lâu không ăn món kho nhà làm rồi.”

Cô gái nào đó lập tức trúng kế, nhiệt huyết nổi lên, hận không thể moi tim mình ra báo đáp ân công.

“Nào, anh đưa địa chỉ cho em, tối nay em hâm nóng rồi mang đến nhà anh!”

“Em nên đến chỗ anh rồi hẵng hâm nóng, bằng không bùng một nồi chân giò nóng hâm hấp đi lại cũng không tiện.” Anh sẵn sốc nói.

“Được, anh chờ nhé, tan tầm em về nhà lấy! Nước kho kia trộn với mì sợi ăn cực ngon, lại đơn giản, chỉ cần đun nước ỉ vào là được, buổi tối dứt khoát em sẽ nấu cho anh ăn.”

“Ừ, vậy phiền em.”

Thỏ trắng Kì Kì rốt cục phát hiện mình có thể vì ân công làm chút gì đó, tâm tình vui vẻ đi xuống tầng.

Âm đại nhân mưu kế thực hiện được thản nhiên tiếp tục xem tài liệu.

Ngày chính thức gia nhập vào bộ hành chính, hai người cùng nhau đến phòng làm việc mới ở tầng 16 báo danh.

Vừa vào bộ hành chính, hai người liền hùng hồn tuyên bố: “Các đồng nghiệp thân mến, chúng tôi bỏ gian theo chính nghĩa, đến đây báo danh, sau này xin hãy quan tâm nhiều hơn.”

Người ở bộ hành chính đều bị các cô làm cho cười.

“Đến đây, chỗ này là vị trí của hai người. Nếu thiếu văn phòng phẩm gì, đăng kí với Tiểu Mẫn bên kia là được.” Thư ký ngành dẫn các cô tới góc khu quy hoạch đặc biệt.

Hai người lại tới phòng làm việc của quản lý Kỉ chào hỏi, rồi trở lại chỗ ngồi mới được sắp xếp.

Kì Kì sờ bàn làm việc, vẻ mặt mỹ mãn.

Rõ ràng là cùng một công ty, rõ ràng vẫn làm công tác như vậy, chỉ là đổi vị trí mà thôi, tâm tình lại hoàn toàn khác nhau.

Toàn bộ chuyện này, quản lý Kỉ rõ ràng chính là trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi; Mà Mã Cảnh San ngàn tính vạn tính chính là không tính đến kết quả này, chỉ có thể trở mặt nhìn đối thủ cạnh tranh an toàn phát triển, hơn nữa lãnh thổ còn do chính tay chị ta bỏ qua, quả thật khổ không nói nên lời.

Hiện tại Kì Kì đã phát hiện, vị đại nhân âm hiểm nào đó thật sự am hiểu loại chuyện ngoài mặt giúp người ta, nhưng thật ra lại chém người ta một đao...

Hai ngày này nghe người bên bộ quan hệ xã hội nói, tính tình Mã Cảnh San xấu đến đòi mạng, mỗi người đều phải nhón chân đi đường vòng tránh chị ta.

Chẳng qua đó không còn là chuyện liên quan đến các cô nữa, từ giờ trở đi, cô, Thẩm Kì Kì, là “tổ biên tập bộ hành chính”!

Ngày vẫn như cũ trôi đi.

Kì Kì vẫn như cũ viết bản thảo của cô, làm chức văn biên nhỏ của cô, thẳng đến một ngày nào đó, cô rốt cục phát hiện có điểm không thích hợp —

“Kì Kì, tôi là bản muối đây. Chỗ tôi có một phần tư liệu muốn phát tới truyền thông, cậu giúp tôi sửa sang lại một chút được không?”

“Được! Cậu gửi qua đi.” Kì Kì đáp ứng rất kiên quyết.

Cúp điện thoại, cô nhìn nhìn bài viết trên bàn của mình, lại nhìn nhìn Minh Tú ngồi đối diện, đột nhiên “Ý” một tiếng.

“Sao vậy?” Minh Tú ngẩng đầu.

“Minh Tú, cậu có phát hiện ra, gần đây bản thảo tin tức của bộ quan hệ xã hội đều là tớ viết không?” Kì Kì chẳng hiểu gì cả.

Minh Tú trợn mắt. “Tiểu thư, giờ cậu mới chú ý tới?”

“Sao lại thế này?” Kì Kì nhỏ giọng hỏi.

Bởi vì không có Minh Tú chiếm tiện nghi, lượng bản thảo tin tức của cô trở nên nhiều, Minh Tú liền tiếp nhận mấy chuyên đề tạp chí tháng, cho nên cô cũng không phát hiện ra ngay lượng công việc có gì không đúng, chỉ có điểm tập chung công việc bị dời đi.

Minh Tú cười hê hê không ngừng, vụng trộm dán sát vào cô.

“Người ta là có cao nhân chỉ điểm nha.”

“Cao nhân nào?” Kì Kì trộm hỏi lại.

Ngón tay Minh Tú chỉ thẳng lên trần nhà.

Kì Kì nhìn trần nhà, lại nhìn cô ấy.

“Bộ kế toán?”

“Lên tiếp nữa.” Minh Tú liếc mắt xem thường, cơ hồ muốn đánh cô.

“Bộ pháp vụ?” Có liên quan gì đến bộ pháp vụ chứ?

Bỏ đi, người này không chỉ không thông được. Minh Tú buông tha không thừa nước đục thả câu nữa.

“Tầng trên cùng kia kia!”

“... Âm đại nhân?”

Minh Tú đắc ý cười. “Chuyện là như vậy —”

Chuyện kể rằng có một ngày, Minh Tú vừa đổi ngành không lâu đang muốn ra ngoài lấy bản thảo, vừa vào thang máy, Âm đại nhân đã ở trong đó rồi.

Minh Tú vội vàng lên tiếng chào hỏi, Âm đại nhân gật gật đầu, hai người một đường đi không nói chuyện nhìn số biểu thị tầng thang máy đi xuống.

“Cô có biết bệnh chung của các xí nghiệp lớn là gì không?” Đột nhiên, giọng nói lạnh nhạt của Âm đại nhân vang lên.

“... Gì ạ?” Minh Tú lén nhìn sang bên cạnh một cái.

“Chạy công văn rườm rà.” Âm đại nhân nhìn cô một cái, ra khỏi thang máy.

Minh Tú chỉ tốn 5 phút liền hiểu được đạo lý của Âm đại nhân.

Hóa ra tổ biên tập sau khi đưa về bộ hành chính, người muốn điều động tổ biên tập liền trở thành chuyện khóa ngành. Mà loại chuyện “Khóa ngành” này, có thể rất đơn giản, cũng có thể rất phức tạp.

Phương pháp rất đơn giản, chính là người ở bộ quan hệ xã hội nếu có cần bản thảo gì, chỉ cần gọi điện thoại lên, được người ta gật đầu trực tiếp nói OK là xong – người này thường là Kì Kì quá mức tốt bụng.

Còn phương pháp rất phức tạp, chính là tổ biên tập yêu cầu bọn họ viết công văn trước, trình lên cho Mã Cảnh San kí, Mã Cảnh San kí xong đưa cho quản lý Kỉ kí, quản lý Kỉ kí xong lại chỉ thị xuống, sau khi tổ biên tập nhận được chỉ thị mới được viết.

Không chỉ có như vậy.

Sau khi viết xong, theo lý phải đưa đầu lĩnh nhà mình xem qua, đầu lĩnh xét duyệt thông qua lại đưa cho bộ quan hệ xã hội, bộ quan hệ xã hội lại chuyển cho chuyên viên liên quan. Quy trình này bình thường có thể mất vài giờ đến vài ngày, còn phải xem rõ hành trình của mấy chủ quản ngành mà định – người này thường là Minh Tú mặt đen.

“Moa ha ha ha, cậu đừng nói tớ làm khó dễ cho cậu. Ngẫm lại mà xem trước kia chúng ta bị chỉnh có bao nhiêu thảm, hiện tại thật vất vả mới chuyển người được.” Bình thường Minh Tú sẽ cảm khái như vậy trong điện thoại, “Cậu đi báo cáo, nói thể tiến độ đưa cho bộ công văn, Mã Cảnh San tuyệt đối không thể làm gì cậu. Nếu không nữa, thì nói ở đầu ngành chúng ta là được.” (aoi: đoạn này liên quan đến mấy từ chuyên ngành kh biết... mọi người thông cảm)

“Được rồi, dù sao cũng tính lên đầu các cậu.” Không phải chuyện cần mình gánh trách nhiệm, đây là vẻ mặt khác của ai đó hay giằng nghĩa khí.

Cứ như vậy, Mã Cảnh San bắt đầu phát hiện, bản thảo bộ quan hệ xã hội bọn họ cần bình thường đều sẽ ngâm rất lâu.

Đương nhiên bọn họ có thể tự mình viết, nhưng, đừng nói bản thảo tin tức không phải ai cũng am hiểu để mà viết, ngoài bản thảo tin tức còn có rất nhiều văn bản khác, lại càng không phải ai cũng có thể viết.

Hơn nữa, đây rõ ràng là công việc của tổ biên tập, vì sao không dùng bọn họ? Có ý kiến với bộ hành chính sao? Nếu phó tổng Âm biết sẽ mất hứng, quản lý Kỉ cũng sẽ mất hứng, cuối cùng bọn họ cũng không vui vẻ gì.

Nếu theo như mong muốn ban đầu của Mã Cảnh San, thuê phòng ngoài làm – thật xin lỗi, không có dự toán.

Công ty cũng không phải không có tổ biên tập, sao bộ quan hệ xã hội lại muốn tìm thuê bên ngoài? Muốn thì tự mình xuất tiền túi đi!

Cứ như vậy, bộ quan hệ xã hội muốn tìm tổ biên tập viết các thứ trở nên rất khó khăn. Hơn nữa nếu mấy phần đó Mã Cảnh San cần, bình thường công văn sẽ khó hiểu chạy mất mấy ngày.

Tổ biên tập hai người kia có lẽ chỉ là hai cái đinh ốc nhỏ, nhưng một bộ máy lớn nếu muốn vận hành thông thuận, bình thường cũng chính là dựa vào những đinh ốc nhỏ đó.

Đến tận đây, Mã Cảnh San rốt cục phát hiện, cái gì gọi là “hậu hoạn vô cùng”.

Cũng rốt cục hiểu được, trước kia tổ biên tập còn ở bộ quan hệ xã hội tuyệt vời biết bao nhiêu.

Càng hiểu được, trăm ngàn lần không được đặc tội với Âm đại nhân, bởi vì, anh rất âm (âm hiểm, nham hiểm).

Cũng bởi vậy, hiện tại ở những nơi công cộng chị ta nhìn thấy Thẩm Kỳ Kỳ đều vô cùng khách khí, bởi vì chị ta phát hiện, Thẩm Kỳ Kỳ có vẻ đã bỏ qua chuyện kia. Nếu chị ta có gì cần, đều là Kỳ Kỳ nhanh nhẹn mau chân giúp chị ta, cho nên hiện tại cần bản thảo gì chị ta đều chỉ định bảo thư ký tìm Thẩm Kỳ Kỳ viết.

Có một lần chị ta đi công tác ở Nam Bộ, trở về mang theo đặc sản, thậm chí còn bảo thư ký mang một phần đến tổ biên tập, đây là chuyện trước kia Mã Cảnh San mất cao hơn đỉnh tuyệt đối sẽ không làm.

Nếu mọi thứ có thể làm lại, tin tưởng Mã Cảnh San vĩnh viễn sẽ không nhắc đến chuyện loại bỏ tổ biên tập.

“Hóa ra là anh ấy...” Nghe Minh Tú nói xong, Kỳ Kỳ cúi đầu nói nhỏ.

“Cái gì?” Minh Tú hỏi cô.

“Không, không có gì.” Cô cười nhợt nhạt.

Trong lòng tê ngứa, có chút tư vị không nói nên lời trong lòng.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 8

Chương 8

“A —”

Kỳ Kỳ nhảy cách kệ bếp hai bước, nhìn chằm chằm bồn rửa chén đang mở vòi nước ào ào.

Một bóng dáng cao lớn lập tức nhanh chóng tới cửa phòng bếp.

“Sao vậy?” Âm Nhạc cảnh giác hỏi.

“Trong bồn rửa chén của anh lại có con gián lớn như vậy!” Kỳ Kỳ hoa dung thất sắc, ngón tay chỉ cách thứ cách đó hơn 5 cm.

“Anh biết, sáng hôm nay đã thấy rồi.” Âm Nhạc bình tĩnh gật đầu.

“Em cho tới bây giờ chưa từng thấy qua con gián nào lớn như vậy...” Cô dừng một chút. “Anh nói sáng hôm nay nó ở chỗ này?”

“Ừ.”

“Vậy sao anh không đánh chết nó đi?”

“Nếu dám đánh, anh đã sớm đánh rồi.” Âm Nhạc nói rất hợp tình hợp lý.

“...” Kì Kì có một loại xúc động muốn triệu hồi “orz” tiên sinh.

Khó trách mới rồi anh cứ đứng bên ngoài không đi vào. Hiện tại ngẫm lại, hình như tối nay anh chưa vào phòng bếp lần nào.

“Em không phải sợ gián đấy chứ?” Âm Nhạc duy trì phong độ bình tĩnh của một đại tướng.

“... Còn tạm, ghét hơn là sợ.”

“Ừ, vậy giao cho em.”

Âm đại nhân cẩn thận lui vài bước, sau đó rời khỏi hiện trường rất nhanh.

“...” Âm đại nhân sợ gián.

Kì Kì than thở, quyết định vẫn nên tự giải quyết thực tại một chút.

Kể từ lúc bắt đầu ra vào nhà anh, cô rốt cục hiểu được cái gì gọi là “Vỡ mộng là khởi đầu của trưởng thành”.

Cô vẫn cứ nghĩ bản thân đã tính là gia sự vô năng (kh biết làm việc nhà) rồi, không nghĩ tới nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Âm đại nhân chuyện gì cũng giành danh hiệu đệ nhất, bao gồm luôn cả “Gia sự vô năng” này.

Lần đầu tiên khi cô vào nhà anh, mở nắp máy giặt ra, thiếu chút nữa bị hun chết. Anh bỏ cả quần áo không được giặt vào bên trong, ngâm hơn một tuần lễ, sau đó liền quên luôn chuyện này. Cả một thùng nước ngâm được ra vị, cô nghi ngờ nếu giặt lại, thì đồng quần áo kia có thể mặc được hay không.

Anh bình thường có thể áo mũ chỉnh tề như vậy, chỉ có thể cảm tạ cửa hàng giặt là Đài Loan cùng cửa hàng may phát triển mạnh mẽ.

Người đàn ông này thật sự siêu, cấp, lòi, thôi!

Không chỉ lòi thôi, còn vô cùng lười. Vậy nên bệnh đau dạ dày của anh không phải không có nguyên nhân.

Kì Kì cũng không trông cậy anh nấu ăn, nhưng cũng phải mua đồ ăn ở ngoài chứ?

Không! Đại gia anh nói, tan tầm đều là lúc tắc xe, còn phải dừng lại mua đồ ăn thì rất phiền toái, anh lười.

Về nhà, trong tủ lạnh không có đồ ăn linh tinh là bình thường, bởi vì đi dạo mua sắm cũng rất phiền toái, cho nên bình thường anh pha chén yến mạch hoặc cà phê cho xong.

Với cái loại tính trơ này của anh, có thể bình an sống đến từng này tuổi quả là tổ tông tích đức!

Bởi vì như thế, vốn chính là một lần ngẫu nhiên đưa móng giò, liền biến thành bà quản gia hàng ngày, sau đó Kì Kì phát hiện thời gian đây đưa ở nhà anh ngày càng nhiều, kĩ năng việc nhà cũng ngày càng tiến bộ...

Đợi đã!

Trong đầu cô vụt qua cái gì đó, hình như có liên quan đến làm việc nhà.

Hình như có ai đó nói gì đó

Ủm... Là ai nhỉ?

Quên đi! Nghĩ không ra.

Kì Kì lắc lắc đầu, nhận mệnh đi giết gián.

Kĩ xảo nấu cơm của cô vẫn không quá ổn, cho nên phần lớn món ăn vẫn dựa vào mẹ đại nhân quỳên góp, cô phụ trách đun nóng cùng xào đĩa rau là được rồi.

Ba món ăn một món canh một bát cơm trắng thoải mái lên bàn.

Kì Kì một bên thu dọn kệ bếp, một bên gọi: “Anh vào lấy bát đĩa đi!”

Tiếng tivi bên ngoài giảm một chút, vài phút sau, một người đàn ông xuất hiện ở cửa nhà bếp, vẻ mặt cẩn thận.

“Con, gián, chết, rồi.” Kì Kì không chịu nổi vỗ trán.

Âm Nhạc thở ra, sau mười mấy tiếng, rốt cục đã tiến vào vùng đất bị bỏ quên.

Vừa bước vào chuyện đầu tiên làm là mở tủ lạnh, lấy lon bia lạnh, mở ra uống một ngụm.

Kì Kì không nói gì nhìn vẻ mặt thư sướng của anh.

“Cám ơn em!” Anh thành khẩn gửi lời.

“...”

Thật sự là vỡ mộng mà!

Ngay cả Âm đại nhân cũng có lúc nhất gan yếu đuối như thế, Kì Kì đột nhiên cảm thấy mình thật mạnh mẽ.

Có thể do đã thấy cái dạng vỡ mộng này của anh rồi, Kì Kì đã không thể “Kính sợ có thừa” với anh như trước. Hiện tại, ở công ty anh vẫn là đại long đầu trên vạn người, nhưng về nhà, đổi thành cô làm nữ vương.

Hai người ở trên bàn tự tại ăn cơm.

“Anh ăn thử đi này. Đây là chân vịt nổi tiếng nhất ở Nghi Lan đấy, hôm nay em mới nhận được.” Kì Kì khoát trá gắp một cái cho anh.

“Ai cho em chân vịt?” Âm Nhạc nhẹ nhắc mi, ăn cái chân vịt kia.

“Quản lý Mã.” Kì Kì cười hì hì.

“Nhân tâm của chị ta đã thu mua em được đến đâu rồi?” Âm Nhạc cười như không.

“Ai, bị người nào đó quan báo tư thù lớn như thế, cũng nên học được chút giáo huấn chứ.” Kì Kì làm ra vẻ già giận nói.

“Quan báo tư thù? Ai?” Âm đại nhân bình tĩnh hỏi.

“Còn nói nữa! Anh bảo Minh Tú làm như vậy, không sợ bản thảo của bộ quan hệ xã hội thật sự bị chậm trễ sao?” Cô lắc lắc ngón tay.

Hiện tại ngược lại giáo huấn anh? Không biết là ai mấy ngày trước bị bắt nạt đến nước mắt lã chã kia!

“Các em làm trễ lần nào rồi à?”

“Đương nhiên không có.” Cô lập tức tỏ rõ lập trường, “Minh Tú có lẽ sẽ ngâm bản thảo của họ, nhưng em thì không, cho nên hiện tại bản thảo của bộ quan hệ xã hội gần như đều do em viết, bằng không anh cho rằng sao chị ta lại cho em đặc sản chứ?”

“Vậy không phải ổn rồi sao? Không làm nhỡ công việc, sẽ không liên quan đến anh.” Âm đại nhân cầm bát, ưu nhân ăn cơm.

Nói cách khác, người này cho dù chính đốn người ra, không làm ảnh hưởng tới công việc là được?

Kì Kì bái phục.

Vừa ăn cơm xong, còn chưa kịp uống canh, laptop anh để ở phòng khách đột nhiên vang lên tiếng tin MSN. Kì Kì biết hẳn là công ty bên Mỹ có việc tìm anh, gần đây dường như anh đều có việc ở đó.

Quả nhiên Âm Nhạc buông bát đĩa, trực tiếp ra phòng khách xử lý công việc.

Kì Kì cầm chiếc đĩa, nhìn ngó bốn phía.

Ừ, bất tri bất giác liền trở thành như vậy, mỗi ngày cô đến nhà anh nấu cơm, đã được hơn bốn tháng rồi!

Kì Kì vẫn nhớ có chuyện gì đó liên quan đến “Nấu cơm”, hơn nữa rất quan trọng, nhưng bắt đầu dĩ suy nghĩ nửa ngày cũng không ra.

“Rốt cuộc là gì chứ?” Thật phiền não!

Cái cảm giác có chuyện muốn nhớ ra, nó lại cố tình không ra, giống như muốn hắt xì lại hắt không được vậy.

Giống như trước đây, nếu cô có vấn đề gì liền chạy đi phiền anh.

“Này.” Kì Kì cầm bát canh, cầm chiếc đĩa, trông mong ngồi vào bên cạnh anh.

Âm đại nhân nhìn chằm chằm màn hình laptop, một chuỗi văn tự tiếng Anh lưu loát bay ra từ những ngón tay của anh. Thừa dịp đối phương còn chưa đáp lại, một ngón tay chọc chọc bên cạnh thất lự anh.

“Này.”

“Tên của anh là ‘Này’ sao?” Mắt anh vẫn như cũ không nâng.

“Âm đại nhân.” Cô gái bên cạnh thay vẻ mặt nịnh nọt gọi ngọt. “Đại nhân à! Em nhớ có chuyện liên quan đến ‘Nấu cơm’, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra, anh giúp em nghĩ lại xem, nói không chừng anh lại nhớ ra?”

Mấy tháng này, Âm Nhạc đã sớm quen cái kiểu hỏi không đầu không đuôi của cô, mắt cũng không chớp nói.

“Có phải đám nhóc con gái các em lại tụ tập tán gẫu cái gì rồi không?” Anh một bên đáp, một bên ngón tay bay nhanh trên MSN trao đổi ý kiến với đối phương.

“Bọn em nào có nhóc?” Chẳng qua chỉ nhỏ hơn anh năm tuổi mà thôi. Chẳng qua hình như thật sự có liên quan đến đám bạn kia. Kì Kì bắt đầu xòe tay ra đếm: “Tiểu Tử, bàn muối, Minh Tú, Tiểu Chiêu... Ừ, hình như là Minh Tú...”

Minh Tú nói gì nhỉ?

Cô húp canh, ngẩng đầu nhìn trần nhà liêu minh nghĩ. Âm Nhạc cũng không để ý cô, tay vẫn bận rộn làm chuyện của mình.

Là Minh Tú không sai! Minh Tú hình như nói cái gì... Làm gia sự...

“A!” Cô đột nhiên bắn lên. Nhớ ra rồi!

Âm Nhạc bị cô làm cho hoảng sợ.

“Sao lại xồn xồn lên vậy?” Anh còn chưa trách xong, đã thấy cô trợn mắt nhìn anh, giống như nhìn thấy quỷ vậy. “Sao thế?”

“Xong đời! Trúng thưởng, trúng thưởng!” Cô để bát đĩa xuống kêu to.

“Nếu anh còn chưa xuống tay với em, phỏng đoán hợp lý, cha đứa nhỏ hử là người khác.” Âm Nhạc nhìn cái vẻ gấp đến xoay quanh của cô, chậm rãi mở miệng.

“Không phải ‘Trúng thưởng’ cái kia, là... Là...” Khuôn mặt Kì Kì đỏ bừng, một câu cũng nói không xong.

Cả người đột nhiên nhảy dựng lên, chạy vào phòng bếp.

Thế này thì Âm đại nhân cũng không còn tâm tình xử lý công việc, chậm chạp theo sau cô, thân mình cao dài dựa vào cửa phòng bếp.

Cô một người xoay tới xoay lui trong phòng bếp, giống hệt con ruồi mất đầu, trong miệng lẩm bẩm, chỉ mơ hồ nghe được cái gì mà “Trong năm cái có ba cái”, cũng không biết đang làm cái gì.

Cốc cốc.

Âm Nhạc cong ngón tay gõ lên khung cửa một cái, con ruồi mất đầu trong bếp kia cuối cùng cũng đem đầu về vị trí cũ, mặt đỏ bừng nhìn anh.

Bởi vì cái mặt hồng hồng của cô thật sự đáng yêu, anh thường thức thêm mấy phút nữa mới mở miệng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chỉ là...”

Nói trực tiếp như vậy rất mất mặt nha! Hơn nữa lại có liên quan đến anh.

Thì ra Kì Kì rất cục nợ ra cái lý luận “Ngày đêm ở chung nước chảy thành sông” của Minh Tú nửa năm trước kia.

Minh Tú lúc ấy nói thế nào?

Điều thứ nhất là cùng nhau lên tầng làm việc, điều thứ hai là đến nhà nam chính làm việc nhà, điều thứ ba là sưu tầm nhân vật, điều thứ tư là kì du lịch nhân viên, sau còn bổ sung một cái là “Con cái thế giao”.

Lúc trước cô còn cười nhạo mấy cái lý luận đó, nhưng con cái thế giao trốn không được, mỗi ngày lên tầng cùng nhau làm việc còn chưa có, chỉ là lần trước cô có cam kết với Tôn tổng, thay hán viết bài sưu tầm nhân vật, cũng đưa cái ảnh anh bị sặc hạt tiêu đăng lên, hiện tại... Hiện tại...

Kì Kì ngây ngốc nhìn phòng bếp nhà anh.

Đây không phải là đang “làm việc nhà” sao?

Cứ nghĩ rằng không có khả năng trúng cái nào, vậy mà lại ứng nghiệm, trong năm cái trúng ít nhất ba!

“Trời ạ, thật là khủng khiếp! Quá chuẩn...” Cô thì ào ào nói.

Âm Nhạc nhìn cô nói nửa ngày không ra đầu vào đầu, cũng lười đứng đó đoán mò.

“Đúng rồi, tháng sau Hiểu Tâm xin nghỉ kết hôn, anh cần một người lên giúp vài ngày chăm sóc...”

“A – Em không muốn nghe! Ba la ba la ba la, anh không cần nói với em, anh không cần nói với em!” Cô che lỗ tai phóng ra bên ngoài.

Trăm ngàn lần không thể trúng cái thứ tư.

“Được rồi!” Đổi chuyện vui vẻ vậy. “Vậy cuối năm để tặng ban nhân viên du lịch trong nước...”

“Oa oa oa oa oa! Em không muốn nghe em không muốn nghe em không muốn nghe! Không được nói chuyện liên quan đến du lịch công ty!” Cô càng bịt chặt tai, chạy vọt ra phòng khách.

Trăm ngàn lần không được trúng cả năm cái! Đáng sợ, đáng sợ!

“Em rốt cuộc phát điên cái gì vậy?” Âm Nhạc tức giận nói.

Kì Kì đáng thương hề hề đứng giữa phòng khách, hai tay giao trước ngực, hai mắt lệ quang lờ lờ, giống như bị ai bắt nạt vậy.

“Đều, đều tại anh!”

“Anh làm sao?”

“Anh và Minh Tú!”

“Anh và Minh Tú càng không có thể nào cả.”

“Ồ...”

Bé khăn đỏ sao có thể là đối thủ của sói hoang? Hai ba câu, liền bị mò ra đến nhất thanh nhị sở.

Tay Âm đại nhân đút trong túi quần bò, cười như cười nhìn cô. Kì Kì xấu hổ khôn cùng, chỉ có thể cúi đầu ân cần hỏi thăm sàn nhà.

Bỗng dưng, mũi dép của đôi dép đàn ông đi trong nhà ngăn đối diện với mũi dép của cô, Kì Kì sững sờ.

“Thế nào, không xứng với em? Là ai nói xứng thêm một chút nữa có thể gom một tá rồi?” Những lời này, trực tiếp tiến vào tai cô.

Vành tai hồng nhạt thoáng chốc trở nên hồng tươi. Âm Nhạc nhất thời động tình, há mồm cắn nhẹ vành tai cô.

“Cái đó... Ai, em muốn rửa chén, rửa xong nên về nhà...”

“Đừng về.” Âm Nhạc nói nhẹ bên tai cô.

Cô ngẩn ra, khuôn mặt đỏ bừng ngẩng lên.

“Đêm nay ngủ ở đây đi.”

Ngực Kì Kì đập bình bịch.

Giữ cô lại, đương nhiên không phải chỉ để ngủ không thôi. Anh muốn cô, cô... cũng nghĩ muốn anh.

Rốt cuộc cũng là người trưởng thành, suy nghĩ một chút, nghĩ không ra lý do cần thiết phải cự tuyệt.

“Được rồi.” Cô nói nhỏ.

Tiếng cười trầm thấp tràn ra bên tai cô.

“Em đi thu dọn một chút đi, anh một lúc nữa sẽ xong.”

“Nhưng em không mang quần áo tắm rửa, ngày mai còn phải đi làm.” Cô đột nhiên nhớ ra.

“Sáng mai anh chở em về thay quần áo, đêm nay em mặc t-shirt của anh đi.”

Xử lý xong vấn đề ngủ lại, Âm Nhạc không hề bám lấy cô nữa, quay đầu tiếp tục công việc đang dang dở.

Kì Kì nhìn anh quay về làm ổ trước màn hình máy tính, lẩm bẩm hai tiếng, tự mình về phòng bếp thu dọn bát đĩa.

Gì mà thực tế như vậy? Ít nhất cũng phải chờ đến được tay rồi mới không quý trọng chứ?

Rửa bát đĩa được một nửa, cô đột nhiên tỉnh ngộ, nhanh chóng làm xong việc là có thể nhanh chóng đi “Nghỉ ngơi” rồi?

Nghiêng người nhìn người đàn ông đang ra sức đánh chữ trong phòng khách, hình như có thể dần dần bắt được suy nghĩ trong anh rồi.

Thu dọn phòng bếp xong, cô vào trong phòng lấy quần áo tắm rửa.

Căn hộ của anh vô cùng lớn, trang trí sắc thái màu xám lạnh giống như phòng làm việc của anh. Trải qua mấy ngày, Kì Kì đồng thêm cái ghế tựa, bày thêm cái bình hoa, dần dần không gian nam tính hóa nơi đây đã thêm vào một chút dịu dàng nữ tính.

Phòng trong gần bốn mươi mét chỉ ngăn thành hai gian, một gian là phòng ngủ chính, một gian là thư phòng. Cô đi vào phòng anh, từ trong tủ quần áo rút ra một chiếc t – shirt. Quần áo mấy tháng qua của anh đều do cô thu dọn, cô đã rất thuộc đường rồi.

Thời điểm tắm xong đi ra, mơ hồ nghe thấy anh dùng tiếng Anh trò chuyện với người ta trong phòng khách. Kì Kì cũng không ra ngoài âm ỹ anh, tự mình kéo chăn mỏng bò lên giường, cầm lấy điều khiển mở chiếc tivi màn hình phẳng cuối giường.

Hai má cô được nước ấm hun qua mà ửng đỏ, trong khoang mũi là hương vị nam tính thuộc về anh, con người ướt át dần hiện lên sự mê mang.

Hắn phải nên rất căng thẳng mới đúng... nhưng mà thật kì quái, cô rất chờ mong, rất hưng phấn, không có lấy một chút cảm giác sợ hãi hay căng thẳng.

Ai, cô hiểu được trái tim mình. Sợ rằng cô đã thích người đàn ông này rồi.

Không, không chỉ là thích, có khi so với “Thích” còn hơn rất nhiều rất nhiều.

Cô thích tất cả của anh.

Sự ổn định bình tĩnh, ưu trí như gió, lạnh lùng như đao của anh. Dáng vẻ cười rộ lên của anh, vẻ mặt đùa giỡn cô của anh, cách thức bảo hộ của anh.

Cho dù rõ ràng vì cô mà làm rất nhiều rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ một chữ anh cũng không nói tới.

Dung nhập cuộc sống của anh là chuyện dễ dàng như vậy, giống như giữa hai người đã có nhiều năm ăn ý, cứ tự nhiên mà biết ở chung như thế nào.

Thật khó để tưởng tượng, mấy tháng trước cô còn sợ anh ra sao, đột nhiên, cô liền ở trên giường của anh rồi.

Khi Âm Nhạc đi vào phòng, tivi đang mở, người trên giường đang quay người về một bên, dường như đang ngủ. Anh cũng không âm ỹ đến cô, nhẹ nhàng bắt lấy chiếc quần đùi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong đi ra, thân thể trần trụi bò lên chỗ trống bên cạnh cô, cô liền xoay người lại.

Hai má mềm mại đỏ bừng, ánh mắt thanh tĩnh nhưng mê mang.

“Đang nghĩ gì vậy?” Anh lột gối đầu, ôm cô vào trong lòng.

“Nghĩ tới anh đó.” Cô gối lên vai anh, thoải mái than nhẹ.

“Nghĩ tới anh thế nào?” Mùi thơm ngát tỏa ra từ mái tóc làn da cô, khiến anh không nhịn được vùi vào tóc cô hít một hơi thật sâu.

“Nghĩ... em hình như có chút rất thích anh.” Một ngón tay ngọc chỉ lên ngực anh.

“Thích anh không tốt sao?” Tiếng nói trầm thấp từ ngực anh dao động đi ra.

“Em cũng không hiểu được.” Nghĩ một chút, cô nói: “Nhưng mà trước kia mẹ em có dặn dò qua, tương lai nếu chọn bạn trai, đừng chọn người quá thông minh.”

“Vì sao?” Người đàn ông có tiếng rất thông minh này khựng lại.

“Mẹ bảo em quá ngu ngốc, nếu chọn người quá thông minh, nhất định sẽ gặp phải kẻ lừa đảo tình yêu, lừa em đến táng gia bại sản, cho nên chọn người không khác em là mấy sẽ tốt hơn.”

Hiện tại Âm Nhạc xác định anh không thích mẹ vợ đại nhân nói chuyện tổn hại đến bà xã chưa qua cửa của anh rồi.

Tuy rằng chính anh cũng thường cười cô, nhưng không đại biểu thích người khác cũng cười, cho dù người kia là mẹ cô cũng không được.

Đây là đặc quyền chỉ thuộc về mình anh!

“Không sao cả, em thích, anh thích, như vậy là được rồi.”

“Ừm.”

Cô khẽ rên hai tiếng, lưỡi biếng chui càng sâu vào cổ anh. Hơi thở ấm áp dễ chịu phát ra trên người anh, gối lên như vậy, khiến cô có chút buồn ngủ.

Tay cô vô thức vuốt ve trên ngực anh, chuyển qua chỗ dạ dày, dừng lại một chút.

“Sau này anh không được bận rộn một cái liền quên ăn cơm.”

“Ừ.” Bầu không khí thoải mái, khiến giọng nói của anh cũng phá lệ lưỡi biếng.

“Mẹ em cũng bảo không được chọn người nào thân thể không khỏe mạnh, bởi vì nhẹ thì thủ tiết, nặng thì thủ sống quá*.” Cô dùng sức gật đầu.

*thủ sống quá: tuy là vợ chồng, nhưng không có cuộc sống vợ chồng (kh sinh hoạt vợ chồng được ấy ạ p)

Nhẹ thì...? Âm Nhạc yên lặng.

Phiên dịch sang tiếng phổ thông chính là: Trướng bụng chết sớm không sao, cái ‘gốc rễ’ kia có thể sử dụng được quan trọng hơn.

“Lệnh đường biết nặng nhẹ thật khiến người ta ấn tượng sâu sắc.” Anh chế giễu.

Kì Kì bật cười khanh khách.

“Ai, anh đừng có ý kiến với mẹ em. Tuy rằng bà luôn mắng em, nhưng kì thật... Kì thật bà rất yêu em. Bà chỉ là, không biết nên làm thế nào với em.” Ngón tay Kì Kì vẽ vẽ trên ngực anh nhỏ giọng nói.

Một đứa con gái tầm thường như thế, sinh ra trong một gia đình không tầm thường như vậy, vì thế phần tầm thường đó liền biến thành không tầm thường.

Truyền thừa kéo dài mấy trăm năm đột nhiên ở trong tay mình rẽ sang một con đường mới, nghĩ đến năm đó mẹ tuổi còn trẻ, hẳn cũng không biết xoay sở thế nào đi? Vì thế, tuy rằng miệng nói hùng hùng hổ hổ, nhưng trong lòng lại lo lắng tính toán không xong, tâm sự suy nghĩ không thôi.

Âm Nhạc đột nhiên có chút hiểu được tâm tình của Niếp Tiểu Thiển.

Nếu đổi thành anh, cũng sẽ từng bước trải tốt đường nửa đời sau cho con gái.

“Yên tâm đi! Anh và bà sẽ không xuất hiện tình huống ‘Mẹ vợ con rể bất hòa’ đâu, mẹ vợ đại nhân đã sớm bán em cho anh rồi.”

“Có ý gì?” Kì Kì cử động người nhìn anh.

Ánh sáng từ tivi khiến khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối, Âm Nhạc mỉm cười, nói lại không sót một chữ cái ngày mẹ vợ đại nhân điện thoại đến cho cô nghe.

“Sao mẹ em lại như thế chứ!”

Kì Kì nghe Niếp Tiểu Thiển vừa chê cô vừa đẩy mạnh tiêu thụ, có chút tức giận, thẳng đến khi nghe được câu “Kết hôn với người khác con đường khó tránh khỏi nhấp nhô”, “Hi vọng con gái an an ổn ổn, hạnh phúc vui vẻ” của mẹ, mũi đau xót, bỗng đứng muốn rơi lệ.

“Mẹ đáng ghét...” Cô tiến sát vào lòng anh.

Âm Nhạc ấn gáy cô, nghe tiếng cô hít hít mũi.

“Rất quá đáng! Hai người sao có thể hợp mưu (cùng nhau tính kế) sau lưng em?” Giọng nói rầu rĩ từ ngực anh bay ra, ý tứ làm nũng so với oán giận nhiều hơn.

“Lúc đấy anh còn chưa quyết định hợp mưu.” Anh lập tức thanh minh.

“... Vậy khi nào anh quyết định thông đồng làm bậy?” Cô gái nắm trước ngực anh lập tức ngẩng đầu.

Khi nào?

Bản thân Âm Nhạc cũng nghĩ lại một chút.

Kỳ thật ngay từ đầu thật sự cũng không quá để ý tới cô, chỉ cảm thấy cô gái ngốc này thật thú vị, trêu chọc rất vui.

Sau đó là cuộc điện kia của Niếp Tiểu Thiển.

Thẳng thắn mà nói, cuộc điện thoại đó quả thật có tác dụng, tuy rằng nguyên nhân cùng ý định của Niếp Tiểu Thiển khác nhau.

Cuộc nói chuyện đó cũng nhắc nhở Âm Nhạc một chuyện, anh cũng đã đến tuổi thành gia thất rồi.

Tuy rằng cho dù không kết hôn, một mình anh cũng có thể sống rất khá, chỉ là chuyện đời người bình thường sẽ trải qua, anh cũng không bài trừ muốn thử xem thế nào.

Chính là, anh rất lười, theo đuổi con gái cần tốn rất nhiều thời gian, không muốn cô gái anh theo đuổi lúc nào cũng đòi hỏi. Ở vị trí của anh, rất ít thấy được thật tình chân ý.

Ngoại trừ cô.

Một cô gái rõ ràng kiều diễm như hoa, lại không tự tin vào bản thân mình.

Vì thế anh liền nghĩ: Cưới cô cũng không tệ, con gái bác Thẩm sẽ không kém chỗ nào cả, lại có sẵn người được chọn, cha mẹ cô cũng vui vẻ mà tác thành, giấu lại đều rất tiện lợi.

Bởi vì nguyên nhân như vậy, lại càng để ý cô hơn một ít.

Sau đó liền phát hiện cô gái này sao mà dễ bị bắt nạt thế kia?

Sao có thể ngây thơ như vậy? Sao lại không biết phòng người như thế?

Thời điểm nhìn anh, ánh mắt lúc nào cũng trợn thật to, gương mặt kìm nén đến hồng hồng, căng thẳng đến quên cả hô hấp, làm sao có thể... đáng yêu như vậy?

Vì thế ánh mắt chính thức dừng lại.

Vì thế tức giận khi có người tìm cô gây phiền toái.

Vì thế mang cô đi gặp Tôn tổng.

Vì để an lòng cô, lại tiếp nhận phần công việc anh căn bản không có ý định làm.

Tất cả, cũng chỉ vì muốn thấy cô tiếp tục vui vẻ, hai mắt tỏa sáng.

Có lẽ “bất tự phù hợp của bà tổ” thật sự có chút linh nghiệm, sâu bên trong, đã sớm có người giúp bọn anh quyết định rồi.

“Lúc nào không quan trọng, nguyên nhân không quan trọng, quan trọng l...” Anh dừng lại.

“Là cái gì?” Người nào đó quả nhiên tiếp lời.

“Chúng ta tán gẫu xong rồi.”

Âm Nhạc đột nhiên xoay người chặn cô lại.

Bộ ngực sữa của cô bị lồng ngực của anh dán sát vào, một hồi lâu, mới hiểu được anh đang nói cái gì.

Mặt bùm một cái đỏ rực.

“A... Ừ... Tán gẫu xong rồi.”

Mới vừa rồi còn không có căng thẳng, giờ đột nhiên bốn phương tám hướng vọt tới.

Lồng ngực rộng rãi của Âm Nhạc hoàn toàn chắn hết tivi, ánh sáng chớp động sau lưng anh, khiến khuôn mặt anh âm u mà mơ hồ, chỉ có đôi mắt phả lệ sáng ngời.

Kì Kì lẳng lặng thừa nhận ánh mắt của anh, đột nhiên, cảm giác căng thẳng cứ như vậy mà biến mất.

Cô cong lên một nụ cười mang chút ngượng ngùng, lấy ngón tay thay thế tầm mắt, thăm dò khuôn mặt anh. Âm Nhạc nắm lấy tay cô, kéo đến lồng ngực nóng rực trần trụi của mình.

“Chạm vào anh.” Giọng nói nam tính rì rầm bên tai cô.

Cô rử hàng mi dài xuống.

Ngón tay dài của anh men theo lớp quần áo rộng thùng thình của cô mà đi vào, ở trên da thịt cô lưu lại sự tê dại khó nhịn, cuối cùng, cầm lấy một bên tuyết nõn, ngón cái xoa lấy đỉnh hồng.

“Ừ...” Cô không nhịn được nhẹ anh một tiếng.

“Anh tin rằng quần áo này là của anh,” Giọng nói trầm thấp lười biếng nói bên tai cô, “Anh muốn đòi lại.”

Cô vùi mặt vào hõm vai anh, lộ ra lỗ tai được nhuộm thành màu tươi đẹp, sau đó quần áo trên người cô bị anh đòi lại rồi.

Anh hơi lùi lại một chút, thưởng thức dáng vẻ trần trụi trắng nõn trơn bóng của cô, ánh mắt nam tính lộ ra một tia âm trầm thỏa mãn.

“Không được...”

Kì Kì theo bản năng muốn kéo chăn che đậy thân thể lỏa lồ, một bàn tay to giữ lấy tay cô, không cho cô như nguyện.

Cái tay kia lập tức dao động đến ngực cô, sau khi thưởng thức xong một bên phần nộn khác, bơi xuống dưới, vòng qua bụng, tiếp tục di động xuống...

“Ừ... Nhạc...”

Cô đáng thương lắm lắm, khóe mắt đều bị trêu chọc đến rơi lệ.

Người đàn ông này, thực ác liệt, chỉ với một đôi tay, liền châm lên liệt hỏa hừng hực trên người cô.

“Xuyt, thả lỏng.”

Âm Nhạc đổi tư thế, bản thân ngồi dựa vào đầu giường, rồi ôm cô vào ngực, lưng dán vào anh mà ngồi.

“Anh muốn... Anh muốn làm gì...” Kì Kì cảm thấy rõ ràng một nơi thẳng đứng rung động để giữa hai đùi cô, đỉnh mơ hồ đặt ở nơi bí mật của cô.

Cô xấu hổ khó nhịn, không dám nhìn tư thế mờ ám như vậy.

“Đừng sợ, ngoan.”

Tay chân anh từ phía sau kẹp cô lại, cô bối rối ngượng ngùng muốn che khuất bản thân, anh lại giữ cô thật chặt, một tay nắm chơi phần ngực của cô, một tay dờ xuống, bắt đầu ở nơi giữa hai chân cô làm một ít chơi đùa vồ về cực kì xấu hổ.

Sinh thời cô căn bản không phải đối thủ, chỉ chốc lát sau liền thở gấp rên rỉ, ở trong tay anh lên đỉnh một lần.

Cô thở hồng hộc, hai mắt nhắm chặt, gò má đỏ ửng động lòng người, toàn thân vẫn như cũ run rẩy chìm đắm sau cao trào.

“Ừ...” Hừ hừ còn có chút ý khóc.

“Ng Sloan, đến một lần trước, chờ chút nữa mới không vất vả.” Tiếng cười nhẹ nam tính vang lên bên tai cô.

Đêm nay anh xác định chắc chắn sẽ không cho cô ngủ. Một khi động tình lên, anh sẽ có chút lỗ mãng, mà cô không có mấy kinh nghiệm, nếu không cho cô ướt át một chút, nhất định sẽ không chịu nổi.

Anh liếm vành tai cô, tay vẫn ở nơi xấu hổ đâm ra tiếng ướt át.

Cô buông hai tay che mặt xuống, mắt ngâm trong ánh nước, xinh đẹp khiến người ta nín thở. Âm Nhạc dẫn tay cô, bắt đầu để cô quen thuộc thân thể anh.

Xoa đến nơi kẹp giữa đùi cô, bộ phận bồng bồng phần chần nhất của anh, cô gần như nắm anh đến phát run. Nhưng dưới sự cổ vũ của anh, cô từng chút từng chút thăm dò.

Âm Nhạc suýt nữa dưới sự thăm dò ngốc nghếch của cô mà tước vũ khí.

“Được rồi, anh không phải siêu nhân.” Ngữ khí anh ảm đạm, hơi kéo tay cô ra.

“Anh không phải đã nhịn mấy tháng rồi sao.” Cô nhỏ giọng nói.

Chờ một chút, nói như vậy giống như cô đang bắt nạt, luôn tính đợi đến thời gian này...

“Khi đó em còn sợ anh.” Anh nói đơn giản.

Cô dừng lại một chút, lại có cảm giác muốn khóc rồi.

Người đàn ông này, thật ra, rất dịu dàng, rất dịu dàng...

“Đừng sợ.”

Anh đặt cô nằm ngang, phủ lên người cô, tách chân cô ra, khiến cô từng chút từng chút tiếp nhận mình.

“Ừ...”

Thật ra từ sớm trước đó, cô đã không còn sợ anh nữa.

Kì Kì ôm cổ anh, hứng lấy sức mạnh khẩn cấp mà đến của anh, hứng lấy toàn bộ của anh.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

9. Chương 9

Chương 9

Nửa đêm, Kì Kì đang ngủ mơ màng đưa tay sờ soạng tủ đầu giường. Cô có thói quen nửa đêm uống nước, bình thường đều để một cốc nước ở đầu giường.

Sờ nửa ngày không thấy, miệng thật sự khô đến khó chịu, mắt nửa khép mở chắn ra, đến phòng bếp tìm nước uống.

Cô đang ở trạng thái bán mộng du, lần mò trong phòng bếp, tìm cốc uống nước.

“Uống... nước... A...”

Một bàn tay lấy cốc nước trên kệ bếp đưa cô.

“Cám ơn.” Cô mơ màng nhận lấy, một ngụm uống cạn, để cốc lại, quay đầu lại mơ màng trở về phòng.

Mở chăn chui vào, người đàn ông nóng rực bên cạnh vẫn đang ngủ say.

Hôm nay anh trở về sau hơn một tuần đi công tác, hai người tiểu biệt thăng tân hôn, quấn nhau hơn nửa đêm rất cục mới ngủ. Anh thật sự mệt mỏi, người luôn luôn ngủ không sâu khó có khi không bị cô đánh thức.

Kì Kì từ từ nhắm hai mắt tiến vào lòng anh, cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị ngủ lại lần nữa.

...

Giây tiếp theo, cô giật mình một cái, đột nhiên ngồi dậy mở đèn bàn.

“Gì vậy...” Âm Nhạc miễn cưỡng mở một mắt ra, lại mệt tới nhắm lại.

Anh còn đang ngủ!

Anh không tỉnh!

Vậy... vậy... Vừa rồi ở phòng bếp...

“A — có quỷ a!”

“Làm gì nửa đêm canh ba âm ỉ nhà người ta lên thế hả? Cô ăn no uống say tìm được phiếu ăn dài hạn rồi không cần công việc kiếm ăn nữa chờ chết liền đủ rồi?”

Âm Nhạc đối với phu nhân Niếp Tiểu Thiên bình thường ưu nhã bình tĩnh, vừa liên quan đến con gái liền ngay cả khí chất cũng không cần dị năng biến đổi cảm thấy khá là khâm phục.

“Ô! Con nửa đêm... Uống nước... Anh ấy... Ngủ... Phòng bếp... rót nước... Ô... Có quỷ! Có quỷ đó! Có quỷ! Ô —”

“Chờ một chút, vì sao lúc con gái tôi nửa đêm uống nước, cậu lại đang ngủ?” Niếp Tiểu Thiển cảm thấy không đúng.

“Bởi vì là nửa đêm?” Âm Nhạc suy nghĩ sâu xa trả lời.

“Mẹ, mẹ rốt cục có nghe con nói hay không thế? Có quý! Con gặp quý đó!” Kì Kì mặt đầy nước mắt, cố gắng tranh thủ sự chú ý.

“Đừng có ồn!” Niếp Tiểu Thiển trách mắng. “Tôi hỏi cậu, vì sao lúc nó muốn uống nước cậu lại ở trên giường nó?”

“Bác gái nói đúng, lần sau em muốn uống nước, gọi anh dậy, để anh giúp em đi rót, đừng tự mình sờ soạng đi loạn.” Âm Nhạc dịu dàng vuốt nhẹ tóc cô.

“Ai quản anh ấy uống nước – cái này không liên quan tí nào đến uống nước cả, hai người rốt cuộc có nghe con nói hay không hả?” Kì Kì khóc đến độ không muốn để ý đến họ nữa rồi.

“Cậu đừng giả ngu với tôi, tôi hỏi cậu, sao nửa đêm cậu lại ngủ ở nhà con gái tôi?” Niếp Tiểu Thiển khiển trách.

“Bác gái, cháu không ngủ ở nhà con gái bác, cháu ngủ ở nhà mình.” Âm Nhạc chỉ ra sự thật cho bà.

“Cậu ngủ ở nhà mình? Vậy con gái tôi ở nhà cậu làm cái gì?” Niếp Tiểu Thiển khí thế cuồn cuộn.

Vì sao hai người kia còn thảo luận vấn đề ngủ vậy? Rốt cuộc có ai quan tâm không thế? Cô kêu đến sắp tắt thở, sợ tới mức cũng sắp tắt thở rồi.

“Kì Kì ngoan.” Người cha hiền lành an ủi cô, tuy rằng ông luôn có cảm giác không tồn tại, được ông để ý thật ra không khác mấy so với không có người để ý, nhưng trong lòng Kì Kì cũng thấy khá hơn một chút.

“Bác gái, bác cũng không phải không hiểu việc đời, hỏi trắng ra như vậy, cháu sợ Kì Kì xấu hổ.” Âm Nhạc trách cứ liếc cô một cái.

“Con, xin, nhờ, hai, người, nghe, con, nói! Nhà anh ấy có quý lông hành! Con đừng phải quý đó!” Kì Kì lại thét chói tai.

Niếp Tiểu Thiển bị cô hét đến đau tai, cơn giận nhất thời phun trào.

“Ai nha âm ỹ cái gì mà âm ỹ? Nếu không phải mấy ngày nay cô không về nhà, dì hai cô làm sao có thể lo lắng như vậy, thuận đường đi qua xem cô thế nào? Có thể thôi mà cô cũng kinh ngạc như vậy?” Niếp Tiểu Thiển gầm lên bắn liên hồi.

Kì Kì ngược lại bị mẹ gầm đến dừng lại.

“Nhà chúng ta không phải đơn truyền sao? Mẹ là con gái một, con không nên có dì hai?” Cô đáng thương hề hề lui vào trong lòng Âm Nhạc.

Âm Nhạc xoa xoa cánh tay cô an ủi.

“Cho nên cô không phải không nhìn thấy người sống sao?” Niếp Tiểu Thiển ba la bô lô mắng.

Kì Kì ngực phát lạnh. “Mẹ là nói, con quý kia là dì con?”

“Cái gì mà quý với không phải quý cô nói chuyện khách khí một chút cho tôi! Cô cái con nhóc không có tâm nhân này, chỉ lo quấy rối cũng không ngấm lại xem hiện giờ tôi đang vì ai mà công khai lên án...” Mẹ đại nhân sắp muốn nổi bão rồi.

“Ha ha a, bà từ từ nói chuyện với con, bà không nói rõ, sao Kì Kì biết được?” Người cha hiền lành cười hơ hớ gián đoạn trận đấu giữa hai mẹ con. “Con chẳng những có dì hai, còn có cả dì cả, chẳng qua hai người ấy chưa ra được bụng mẹ liền chết non, cho nên mẹ con tuy là con gái một, nhưng thật ra là lão tam.”

Kì Kì giật mình một cái, chỉ vào mũi mẹ.

“Mẹ! Mẹ và bà ngoại nuôi quý nhỏ?”

“Cái gì mà nuôi quỷ nhỏ tôi bị cô làm tức chết rồi nhà chúng ta mấy trăm năm chân truyền chính tông cô dám cho tôi làm cái chuyện nuôi quỷ tà môn ma đạo đó! Hôm nay tôi mà không đánh chết cô thì sẽ thẹn với liệt tổ liệt tông!” Niếp Tiểu Thiển bắt đầu cúi đầu tìm dép lê.

Kì Kì sợ tới mức càng chui sâu vào lòng Âm Nhạc.

Âm Nhạc vội vàng nhảy mắt với cha vợ đại nhân.

“Bà nó, bà từ từ nói, từ từ nói.” Cha vợ đại nhân cười hơ hớ nhanh chóng giữ chặt lấy ợ.

Niếp Tiểu Thiển quả nhiên nguôi giận một ít.

Âm Nhạc bắt đầu đối với vị cha vợ đại nhân bề ngoài xấu xí này có vài phần kính trọng.

Có lẽ Niếp Tiểu Thiển xinh đẹp khi không lại chịu thiệt trong tay ông, không phải không có nguyên do, vô quá dày có móng tay nhọn!

Vì thế sau một phen quấy rối, cô con gái hoảng sợ thêm bà mẹ không kiên nhẫn thêm ông bố ở giữa hòa giải, Âm Nhạc thần trí rõ ràng nhất rốt cuộc đưa diện mạo chân thực của sự tình trở lại như cũ.

Nói ngắn gọn, chính là bà ngoại Kì Kì có thể chất sinh non, mãi cho đến thai thứ ba là Niếp Tiểu Thiển mới giữ lại được. Nhưng mà cái thai anh hồn (linh hồn trẻ sơ sinh) thứ hai, nghe nói là linh thể pháp lực rất cường đại đến đầu thai, nhưng lần thời cơ nên tạm thời chưa có cơ hội đầu thai, vì thế bà ngoại trước tiên nuôi dưỡng nó, thờ cúng hương khói, để tránh chặn đứt đường tu hành của nó.

“Dì hai với cô đặc biệt hữu duyên, từ nhỏ đã đi bên cạnh chăm sóc cô. Lần này vì xác định chắc chắn cô đã lâu không về nhà, dì hai không yên lòng mới đi qua xem thế nào.” Niếp Tiểu Thiển hung tợn lườm hai người trẻ tuổi một cái, lườm Âm Nhạc phá lệ dùng sức. “Cậu cũng không ngấm lại xem là ai sai, còn ở đó mà ngạc nhiên.”

Âm Nhạc sờ sờ cằm, suy nghĩ anh và Kì Kì “ban đêm vận động” không biết đã bị nhìn bao nhiêu rồi, cô gái bên cạnh hoàn toàn dại ra.

“Mẹ, mẹ là nói... Có quỷ đi theo con... luôn, có quỷ, đi theo con...” Kì Kì miệng sùi bọt mép.

“Ai nha nha! Các người xem cái dạng yếu ớt này của nó đi! Cái dáng vẻ đáng chết này giống con gái nhà này sao? Cô cũng không ngấm lại xem đời này cô không sống không gió không bị đánh gục không có khó khăn không bệnh tật tất cả là dựa vào ai chứ! Thật không có lẽ phép! Cho cô học hành đến tận khi tốt nghiệp đại học chỉ biết quỷ kia quỷ kia, ngay cả một tiếng dì hai cũng không biết gọi!” Niếp Tiểu Thiển bắn tia lửa tứ phía rất tự nhiên.

“Bác gái, bác đừng mắng nữa.” Âm Nhạc nhìn người bên cạnh cười khổ. “Cô ấy bị dọa ngất rồi.”

“Các người nhìn đi! Các người nhìn đi!” Niếp Tiểu Thiển tức đến run tay chỉ vào cô con gái, thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Hậu đại nhà các bà vậy mà lại sợ quỷ, chỉ là đi ra ngoài cũng không phải phiêu bạt giang hồ, còn nói cái gì mà phục ma hàng yêu, đều bị đám quỷ yêu kia cười chết rồi!

Âm Nhạc khép lại áo khoác mỏng cho cô, điều chỉnh một tư thế an ổn cho người đang bất tỉnh trong lòng mình. Niếp Tiểu Thiển thờ ơ lạnh nhạt, nhưng trong lòng thật ra rất đặc ý, chẳng qua miệng vẫn không buông tha.

“Cậu cũng đừng dùng cái vẻ ngớ ngẩn ấy lừa tôi, nếu dì hai của Kì Kì đã hiện thân, vậy chứng tỏ chị ấy không vừa mất, nếu tôi mặc kệ không nói gì, thì sẽ khó ăn nói với chị ấy.” Niếp Tiểu Thiển nhận cốc nước chống đưa qua, thuận thuận khí. “Nói đi, cậu có ý kiến gì?”

“Bác gái không phải biết rõ rồi sao còn cố hỏi?”

Kì Kì nếu đã không ở hiện trường – với trạng thái trước mắt này của cô cứ tính là không ở hiện trường đi — Âm Nhạc liền nói thẳng với Niếp Tiểu Thiển.

“Còn gọi ‘bác gái’ sao?” Niếp Tiểu Thiển lạnh giọng uống một ngụm trà.

Trên cơ bản chỉ cần không phải đối đầu với đứa con gái không có tiền đồ kia, thái độ của bà liền ưu nhã thông dong.

“... Mẹ.”

“Coi như cậu thức thời.” Niếp Tiểu Thiển lườm anh một cái một cái. “Tôi đã tính qua, người thứ hai được chọn của con nhóc kia hẳn cũng nên xuất hiện rồi. Cái vòng cuộc sống của nó từ trước đến nay rất nhỏ, cho nên tôi nghĩ tám phần cũng là người trong công ty các cậu. Tôi không biết trước mắt hai đứa ấy quen biết nhau bao sâu, nhưng nếu cậu không có động tĩnh, tôi cũng chỉ đành phải đi con đường thứ hai.”

“Mẹ thật sự nhẫn tâm để Kì Kì đi ‘con đường hôn nhân nhấp nhô’ kia sao?”

“Con gái của tôi! Ai cần cậu nhiều chuyện.” Niếp Tiểu Thiển lườm anh một cái.

“Mẹ cả ngày mắng con gái mình giống như mắng cậu vậy, văn bối cũng chỉ đành nhiều chuyện một chút thôi.”

Niếp Tiểu Thiển không khỏi buồn cười. Hóa ra là thay người phụ nữ của mình đau lòng, còn tính nợ lên đầu cha mẹ vợ.

Ai, con nhóc kia dù không có tiền đồ, cũng tìm được một người đàn ông biết đau lòng cho nó... Mũi bà chua xót, bỗng nhiên có xúc động muốn khóc.

“Quên đi quên đi, nếu cậu đã muốn mang về nuôi, thì là chuyện của cậu, tôi cũng lười quản.” Niếp Tiểu Thiển vẫy vẫy tay che giấu cảm xúc. “Gọi cha mẹ cậu cuối tuần đến cầu hôn, đêm nay cậu ngoan ngoãn đuổi con gái tôi về chỗ của nó đi, bằng không tôi cho cậu đẹp mặt.”

“Mẹ, mẹ thật sự muốn Kì Kì bị dọa chết ở nhà sao?” Âm Nhạc lạnh lạnh nói.

“... Oan nghiệt mà! Sao tôi có thể sinh ra đứa con gái không dùng được thế này!”

“Kì Kì, cậu ở đây xem cái gì thế?”

Khi Minh Tú đi qua phía sau Kì Kì, chấn động. Kì Kì vội vàng chuyển hình ảnh đến phần mềm xử lý tài liệu, nhưng đã quá muộn.

Minh Tú vẻ mặt rung động chỉ vào mũi cô, “Cậu... Cậu...”

“Không phải cậu đi ăn trưa với bọn Tiểu Tử sao?” Kì Kì chột dạ.

“Hóa ra cậu tìm lý do không theo bọn này đi ăn cơm chúc mừng, là vì ở đây làm loại chuyện mờ ám này?” Về mặt Minh Tú vô cùng đau đớn.

“Cái gì chứ!” Kì Kì đập tay cô ấy, dùng sức xua đuổi. “Giữa trưa tổ thật sự có hẹn, vào sớm hơn cậu có 5 phút.”

Buổi sáng hơn mười giờ, Tiểu Tử điện thoại lên hẹn các cô giữa trưa cùng nhau đi ăn, xem như chúc mừng cô ấy gần đây mới thăng chức. Bởi vì dạo này mọi người đều bề bộn nhiều việc, không có thời gian hẹn buổi tối, đành phải tìm thời gian buổi trưa ăn chúc mừng trước một chút. Kì Kì có việc cản lại, lần này chỉ có Minh Tú đi.

Lại nói, Tiểu Tử thăng chức là kiệt tác của Âm đại nhân.

Trước kia quan hệ truyền thông của công ty đương nhiên do bộ quan hệ xã hội phụ trách, chẳng qua, nếu bên truyền thông có gọi điện tới, bình thường vào đến chuyên án của ai thì do người đó tiếp, nếu không nữa thì do Mã Cảnh San ra mặt, bộ quan hệ xã hội cũng không có cửa đối ngoại thống nhất.

Trong mỗi lần hội nghị chủ quản, Âm đại nhân cho rằng công ty hẳn nên thành lập một “Tổ quan hệ truyền thông”, chuyên phụ trách tiếp đón truyền thông, chủ trì họp báo định kỳ, cùng sắp xếp các cuộc phỏng vấn vân vân.

Tổ quan hệ truyền thông này không cần phải tách riêng, nhưng hiện đã có người kiêm nhiệm từ bộ quan hệ xã hội.

Cuối cùng, Tiểu Tử cùng bốn nhân viên trong bộ quan hệ xã hội hợp thành một cửa đối ngoại, tổ trưởng do Tiểu Tử đảm nhiệm.

Bởi vì tài ăn nói của Tiểu Tử linh hoạt, thái độ chuyên nghiệp, ngoại hình xinh đẹp hào phóng, biểu hiện rất tốt trên truyền thông, tổng giám đốc Tôn sau khi thấy cô vài lần trên tivi, vô cùng tán thưởng đối với biểu hiện của cô.

Mã Cảnh San trơ mắt nhìn đám người trẻ tuổi tỏa sáng, cảm giác nguy cơ trong lòng tăng lên. Nhưng cố tình đó đều là thủ hạ của chị ta, chị ta lại lần nữa khổ nạn không nói được.

Ai có thể đứng trước tiêu điểm ống kính, người đó chính là con cưng của công ty, Mã Cảnh San rất rõ điểm này.

Hồng nhân (người nổi tiếng) của bộ quan hệ xã hội, trước mắt không phải quản lý ngành là chị ta, mà là Tiểu Tử cùng tổ quan hệ truyền thông của cô ấy. Ngay cả Tôn tổng cũng mở miệng khen người ta, Mã Cảnh San cũng đành nhường cho vài phần.

Vì thế, trước là tổ biên tập, giờ đến tổ quan hệ truyền thông, Âm Nhạc chém xuống hai đao, cắt xuống hai cái lỗ hổng trên địa bàn của Mã Cảnh San, cắt đến chị ta máu tươi đầm đìa.

Nghe nói quản lý Mã hiện giờ rất biết làm người, giao lưu kết thiện duyên, đối với ai cũng nice vô cùng.

Mà Kì Kì cho rằng, Âm đại nhân nếu thật sự muốn chinh ai đó, thì đích xác trước sau đủ quán triệt.

“Cậu...” Minh Tú nhần nhịn, sau khi về chỗ của mình xong, mới nhẹ nhàng thở dài. “Nói đi! Sao cậu lại xem hình mẫu thiệp cưới? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Kì Kì quần bách, ấp úng, “Thì... cần đến.”

“Tớ biết chúng ta không phải anh em kết nghĩa gì, nhưng tốt xấu gì cũng đã ở ‘Du Lượng’ làm việc với nhau lâu như vậy, trải qua bao nhiêu sóng gió? Kì Kì cậu... Ai! Thôi, thôi.” Minh Tú nặng nề thở dài, thành công khiến Kì Kì có cảm giác tội ác.

“Ai nha, được rồi! Chỉ là... Tớ muốn đính hôn. Nhưng cậu đừng nói ra ngoài vội, chờ thời cơ chín muồi tớ sẽ tự công bố.”

“Người nọ là ai?” Minh Tú lập tức hỏi.

Cô đương nhiên cảm giác được Kì Kì đang yêu đương, chỉ là cô nàng này mồm khóa chặt, không hỏi được gì cả.

Vòng sinh hoạt của Kì Kì rất nhỏ, người khác phái cô ấy biết không nằm ngoài mấy kẻ công ty, bản thân cô gần như cũng biết hết, nhưng không có ai giống vậy. Tuy rằng trước kia cô ấy và Âm đại nhân có duyên cứu mạng, nhưng mà chỉ vừa nhắc đến anh ta Kì Kì liền sợ đời mạng, sau đó ngoại trừ mấy lần phỏng vấn, cũng không thấy bọn họ quen thuộc là bao, Minh Tú nói đùa vài lần, nhưng thật sự cũng không trông cậy cô ấy có thể thượng Âm đại nhân.

Rốt cuộc sẽ là ai? Minh Tú tò mò vô cùng.

“Thì... cha mẹ tớ giới thiệu.” Kì Kì ngập ngừng nói.

Trước khi chưa kết hôn, cô không muốn công khai quan hệ với Âm đại nhân, tránh tạo rắc rối không cần thiết. Mà sau khi kết hôn, cô cũng chuẩn bị muốn từ chức ở “Du Lượng”.

Âm đại nhân thường nói, cô thích hợp làm bà chủ gia đình, bản thân Kì Kì cũng nghĩ, hình như đúng là hợp hơn.

“Vậy có gì mà không nói được chứ? Mẹ tớ vẫn xem cậu là bạn bè.”

“Bằng không tớ hỏi anh ấy một chút, nếu rảnh thì tốt nay mọi người cùng nhau ăn cơm, được không?” Cô lấy lòng.

“Đi thôi đi thôi! Con gái lớn không giữ được nữa rồi!” Minh Tú vẻ mặt vẫn tang thương như cũ.

Kì Kì lấy điện thoại ra, nhanh chóng ấn xuống nút khóa.

“Alo?” Mới vang một tiếng anh liền bắt máy.

“Tối nay anh có rảnh không?” Mắt cô nhìn chăm chăm Minh Tú ngồi đối diện, nhỏ giọng nói qua loa.

“Có rảnh. Có việc gì sao?” Ở trong công ty, bọn họ nói chuyện ngắn gọn.

“Tối nay chúng ta mời Minh Tú đi ăn cơm được không? Cô ấy là bạn tốt nhất của em ở công ty, anh cũng nên gặp cô ấy.”

“Được, em sắp xếp đi.”

Dừng máy, Kì Kì ngọt ngào nhìn cô bạn.

“Minh Tú, buổi tối bọn tớ mời cậu ăn cơm.”

Minh Tú quăng lại vẻ mặt “Vây còn được”.

“Trước nói rõ nè, một khách mà không tới nhà hàng nào hai ngàn trở lên thì không ăn.”

“Được rồi được rồi.” Dù sao cũng quẹt thẻ của Âm đại nhân, anh có tiền hơn cô.

Toàn bộ buổi chiều, Minh Tú còn bất an hơn cả cô, tò mò đến sắp phát điên, thật vất vả chịu đựng được đến giờ tan tầm, lập tức xách túi nhảy dựng lên.

“Đi thôi đi thôi, đi gặp gian phu của cậu.”

“Gian phu gì chứ?” Người nào đó kháng nghị.

“Cậu đặt nhà hàng nào thế?” Minh Tú hưng trí bưng bưng hỏi.

“Chỗ tớ và anh ấy thường tới, rất yên tĩnh, sẽ không bị quấy nhiễu.”

“Nghe qua thì chính là nơi lưu luyến gian tình.” Minh Tú tặc lưỡi hít hà.

Kì Kì lấy túi của mình đập cô ấy, hai cô gái hi hi ha ha rời đi công ty.

Đến trước khách sạn lớn tiếng tắm lừng lẫy kia, Minh Tú xuống xe, vừa lòng nhìn cửa vào tráng lệ.

“Còn biết dẫn tớ đến khách sạn năm sao cơ đấy, tính ra các cậu có lương tâm. Chúng ta ăn buffet sao? Buffet khách sạn này siêu nổi danh, đồ vừa nhiều lại ngon nữa.” Hơn nữa cũng đủ đắt.

Kì Kì chỉ chỉ lên trên.

“Đi thôi!” Minh Tú khoái trá nói.

ôm nay là cuối tuần, người đến dùng cơm không ít, trong thang máy đến các tầng đều có người ầm sỗ, Kì Kì nhìn bảng số một chút, kéo cô đứng vào một góc.

Một lát sau, đến tầng buffet, Minh Tú liếc cô gái bên cạnh một cái, cô ấy không nhúc nhích. Tầng buffet trôi qua.

“Chúng ta ăn đồ Nhật sao?”

Kaiseki* trong khách sạn này cũng rất nổi danh, nhưng sẽ càng đắt, một bữa ăn chỉ sợ cũng vài ngàn đồng rồi, Minh Tú thật đúng không đành lòng tàn ác như vậy.

*kaiseki theo cv là hoành thạch liệu lý, tìm trên gg sẽ có **

Kì Kì lắc đầu, tiếp tục chỉ lên trên.

Sau đó tầng đồ ăn Nhật đến. Rồi tầng đồ ăn Nhật qua.

Chẳng lẽ muốn ăn đồ Pháp?

Tầng đồ Pháp lại trôi qua. Người trong thang máy càng ngày càng ít, lương tâm Minh Tú bắt đầu đổ mồ hôi, cấp bậc chi phí của khách sạn này tăng cao theo số tầng.

Mắt thấy một lớp người cuối cùng ra khỏi thang máy, hai người các cô vẫn đứng bên trong, Minh Tú đang muốn lên tiếng, Kì Kì lại tiến lên, tay ấn xuống một con số.

Tầng cao nhất? Tầng cao nhất không phải là câu lạc bộ tư nhân sao?

“Ngày này, cậu có vào đó được không đấy? Không được hại tớ bị đá ra ngoài đấy.”

“Đừng lo lắng.” Kì Kì vỗ vỗ cô.

Âm đại nhân đăng ký cho cô thành người liên danh của mình, làm cho cô cái thẻ phụ. Tuy rằng mỗi lần đều cùng đến với anh, thẻ phụ thật sự chưa dùng lần nào, giấu lại hôm nay vẫn là lần đầu tiên dùng đến.

Cửa thang máy đình một tiếng mở ra, Minh Tú thật cẩn thận đánh giá bên ngoài.

Ý, người kia không phải chủ ngân hàng mấy hôm trước diễn thuyết trong hội nghị tài chính sao? Ấy, cái cô minh tinh kia gần đây đang nồng nàn với con trai của một đại xí nghiệp!

Minh Tú nghĩ một chút, đột nhiên kéo Kì Kì sang một bên, lời nói thành khẩn.

“Nói thật đi, cậu có phải làm vợ bé của lão đầu to bụng mỡ nào đó không?”

Kì Kì thiếu chút nữa đá cô ra ngoài.

“Cậu có muốn ăn cơm nữa không hả?”

“Muốn, muốn, tạ cô nương thưởng cơm ăn.” Minh Tú xấu hổ cười.

Kì Kì nhìn xung quanh một chút, “Chúng ta ngồi ở đại sảnh một chút, chờ anh ấy đến rồi cùng nhau vào ngồi được không?”

“Được, được, ngài nói thế nào cũng được.”

Tuy nói là đại sảnh, hai người vừa ngồi xuống, lập tức có phục vụ mang lên hoa quả, điểm tâm cùng nước trà tinh xảo.

Minh Tú có chút không tự nhiên, Kì Kì đã thành thói quen, nâng chung trà lên thanh tú hớp một ngụm.

“Ai! Người kia là nhân vật trên trang bìa tuần san thương nghiệp. Còn có người kia, lần trước không biết thấy qua ở đâu, nhất thời không nghĩ ra —” Minh Tú một bên uống trà một bên chơi trò nhận diện danh nhân của cô ấy. Đang nói, đột nhiên mắt sáng lên, “Cậu nhìn kia, thật khéo! Âm phó tổng cũng đến đây.”

Kì Kì yên lặng liếc cô một cái.

“Thật sự không thể không nói, so với một đám người có tiền ngồi không mà hưởng, vẫn là Âm đại nhân của chúng ta diện mạo hiên ngang, ưu nhã tiêu sái.” Minh Tú tán thưởng nói. “Kì Kì, cậu nói chúng ta có nên chủ động chào hỏi không? Ừ, tớ nghĩ không cần thì tốt hơn, người ta là nhân vật cấp đại ca, khả năng cũng không muốn nhận quen biết loạn với loại tôm tép nhỏ như chúng ta đâu.”

Kì Kì yên lặng lại liếc cô một cái.

“Cậu thấy Âm đại nhân tới đây làm gì? Nhất định là có bữa cơm, không biết là gặp mặt nhân vật quan trọng nào.” Minh Tú tiếp tục quan sát. “Ồ... Anh ta nhìn qua phía bọn mình kia, chúng ta có phải chào hỏi không? Tốt xấu gì cậu cũng từng phỏng vấn anh ta, hai người các cậu hẳn tính là quen biết, cậu vẫy tay với anh ta tốt hơn đó.”

Kì Kì tiếp tục không nói gì liếc cô ấy một cái, thật sự vẫy tay với anh.

Người đàn ông được xưng “Diện mạo hiên ngang, ưu nhã tiêu sái” mỉm cười, cất bước đi tới chỗ các cô. Minh Tú thụ sủng nhược kinh, quay đầu nhìn. Anh ta cười với mấy người ngồi đằng kia à?

“Ngày, anh ta thật sự đi tới phía này nha! Có phải muốn gặp mấy người ngồi kia không? Ngày này, anh ta ngày càng tới gần, anh ta thật sự ngày càng tới gần đó, anh ta...”

Dừng lại.

Minh Tú ngơ ngác nhìn người đàn ông anh tuấn đứng trước các cô.

Âm đại nhân vươn tay, bàn tay mềm mại của Kì Kì lập tức đặt vào lòng bàn tay anh, anh dùng chút sức, kéo cô lại, thuận thế đứng bên cạnh anh.

“Minh Tú, tớ giới thiệu một chút, đây là chồng sắp cưới của tớ, Âm Nhạc.” Kì Kì chỉ vào người đàn ông bên cạnh, giới thiệu với bạn tốt đang ghen lời.

“Kì Kì bình thường nhận được sự quan tâm của cô, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Âm đại nhân khẽ gật đầu với cô, mỉm cười tuần lãng.

Minh Tú hóa đá tại chỗ —

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

10. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1: Bí mật vườn trẻ

Thấm Kì Kì rất buồn phiền lật từ điển.

Bên cạnh là ai đó vừa về nhà liền biến thành con sâu lười cầm quyển tạp chí, tâm tình khoái trá lật giở. Mặc kệ mắt bà xã bắn laze tới anh cũng không chú ý, mà thực rõ ràng là anh không để ý tới.

“Này! Tên đứa nhỏ rốt cuộc muốn gọi thế nào đây?” Bà xã anh quyết định không thể để anh thoải mái qua ngày, nếu anh không chủ động để ý tới, cô liền bỏ đi tới vùng rừng rú.

“Tùy tiện, em muốn gọi thế nào thì gọi thế ấy.” Âm đại nhân thản nhiên nói.

“Tên rất quan trọng đó! Chọn sai tên, hại đứa nhỏ bị bạn bè chê cười không quan trọng, nếu cả đời xui xẻo thì làm sao đây?” Cô nặng nề nói.

“Đâu có nghiêm trọng như vậy.” Người phía sau quyển tạp chí rõ ràng không yên lòng.

“Hừ!” Kì Kì vỗ vỗ cái bụng tròn vo.

Kết hôn ba năm thì sinh con là kế hoạch ngay từ đầu của hai người, mà kế hoạch gì rơi đến tay Âm đại nhân, đều được thi hành thiết thực, cho nên, hiện tại là năm thứ ba bọn họ kết hôn, cô cũng đã mang thai sáu tháng rồi.

Kì Kì quăng từ điển đi, cầm lấy khăn lau cùng chổi lông gà, lại đi tổng vệ sinh.

Gần đây cô đột nhiên đặc biệt thích dọn dẹp lau rửa, căn cứ theo kiến giải của hướng dẫn cho phụ nữ có thai, cái này gọi là “Ý thức xây tổ”, tựa như chim mẹ trước khi muốn sinh chim con, cũng sẽ bắt đầu dọn dẹp tổ, nghênh đón sinh mệnh nhỏ ra đời.

“Em không cần tùy tiện dọn đông dọn tây như vậy, không thể có một phút yên lặng được sao?”

Đại lão gia phía sau phát hiện cô muốn chuyển mấy tảng đá cẩm thạch, vội vàng buông tạp chí chạy lại ngăn.

“Em đây muốn ngồi chọn tên, anh lại không giúp đỡ, em muốn quét dọn anh cũng không cho, rốt cuộc còn có thể làm gì chứ?”

Âm đại nhân thở dài, nhắc nhở bản thân không cần so đo với phụ nữ đang loạn nội tiết tố, dù sao, thủ phạm khiến cô loạn nội tiết tố cũng là mình.

“Anh gieo, em gặt, cho nên em chọn tên là đúng rồi.” Anh kéo vợ quay về sofa, vũng vàng ôm vào trong ngực.

“Đây là kiểu nguy hiểm gì chứ?” Kì Kì trợn đôi mắt đen trắng rõ ràng, dáng vẻ kia thấy thế nào cũng đáng yêu, anh không nhìn được, ngậm lấy đôi môi anh đào của cô hút thật sâu.

Kì Kì lập tức bị hôn đến hai mắt mờ màng.

Một tác dụng phụ khác của loạn nội tiết tố, là thân thể cô trở nên vô cùng mẫn cảm, tính dục... cũng đặc biệt tràn đầy.

Cái gì đó để giữa đùi cứng cứng, cô quay đầu lườm anh một cái, vẻ mặt vừa tức giận vừa buồn cười, anh càng không nhìn được, ôm chặt cô từ phía sau, một tay nắm lấy một bên đùi của cô, dỗ nhẹ bên tai cô.

“Ngủ trưa trước một chút nhé.”

Hừ, anh muốn làm, chỉ sợ không phải ngủ trưa đi?

Thân thể thật ra đã mềm nhũn, nhưng cô không cam lòng muốn giữ vững lập trường.

“Không nghĩ được tên cho đứa nhỏ, em buồn lắm buồn lắm đó!” Cô vỗ trán, mảnh mai lắc đầu. “Em buồn đến không ngủ được, Âm đại nhân muốn ngủ thì tự mình ngủ đi — trừ phi anh nghĩ giúp em.”

Âm Nhạc nhìn cô cười giảo hoạt, mỉm cười.

“Ngủ một giấc có thể giải ngàn sầu, tỉnh ngủ liền có tinh thần để nghĩ. Đến đây đi!”

Vì thế cô gái tròn vo, ý vị mười phần, cứ như vậy bị ôm đi “Giải ngàn sầu”...

“Em nghĩ ra rồi, nhà anh có bàn về thứ bậc trên gia phả không? Nếu có, chúng ta dựa theo gia phả đi!”

Như vậy ít nhất còn tìm được chữ thứ hai, bớt phiền não đi một chữ. Bà xã đại nhân thực vui vẻ, cảm động trên lòng ngực trần trụi của anh để nghị.

Âm Nhạc nhẹ chuyển động thân thể, xác định không đụng đến bụng của cô mới nằm trở lại.

Người phụ nữ với cái bụng to, tay chân gác lên người anh, thoát nhìn rất giống con ếch – sau đó anh phát hiện, hóa ra ếch là sinh vật gợi cảm xinh đẹp như vậy.

“Không cần.” Anh nhắm mắt dưỡng thần. Mới rồi phát tiết tinh lực xong, chính là thời điểm tốt để ngủ nướng.

Kì Kì biết hai năm nay anh thật sự vất vả, khó có được ngày cuối tuần không phải làm gì thế này, miễn cưỡng ngủ trưa một chút, cô cũng không muốn ằm ỷ đến anh.

Sau khi kết hôn bọn họ ở lại Đài Bắc một năm, tiếp đó, mẹ chồng đã chiến đấu với bệnh ung thư 7 năm chung quy không địch lại với bệnh được, buông tay nhân gian. Cô và Âm đại nhân vội vàng cùng nhau về Đài Nam chịu tang, vừa vận sự nghiệp của Tôn tổng ở Đài Nam chính thức khởi động, vì thế Âm đại nhân đơn giản rời khỏi “Du Lượng” đã ổn định, xin điều đến Đài Nam, hai người cứ vậy ở lâu dài tại đây.

Hai năm này Âm đại nhân cũng không quá thoải mái, bởi vì dự án công nghệ sinh học ở Đài Nam rất có triển vọng, chỉ là một vài kỹ thuật độc quyền cùng thiết bị vãn vãn, thậm chí bao gồm cả tri thức gieo trồng, nuôi dưỡng nông ngư nghiệp cũng liên quan trong đó, mà những thứ đó anh đều là người ngoài ngành.

Kì Kì cũng bởi vậy thấy được nghị lực của chồng, anh theo một đám lính mới hoàn toàn không quen thuộc, trong thời gia ngắn nhất hấp thu những tri thức cần thiết, bước chân vững vàng, chiếm được tín nhiệm của công nhân viên, tiến tới thống lĩnh toàn bộ sản nghiệp hoàn chỉnh.

Thời gian hai năm không tính là dài, nhưng tất cả cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo thông thường.

Nói là để cho anh ngủ yên, nhưng mà ngấm lại vẫn không cam lòng, một ngón tay chọc chọc thắt lưng anh, kiên quyết gọi anh dậy.

“Vì sao không cần?”

“Hửm?” Anh hơi nâng mày, không có mở mắt.

“Gia phả!” Cô tăng mạnh giọng điệu. “Nhà anh không sắp xếp thứ tự gia phả sao?”

“Anh theo họ mẹ, bên nhà mẹ không có truyền thống này.” Âm đại nhân lúc này mở to mắt, thần sắc bình tĩnh, hoàn toàn không buồn ngủ.

“Vậy nhà họ Vương thì sao?”

“... Không cần, con gái không cần chiếu theo gia phả.”

“Vì sao con gái lại không cần? Chẳng lẽ con gái không phải con cháu nhà anh sao? Em ghét nhất kiểu nam nữ bất bình đẳng thế này. Em mặc kệ, con trai được xếp hạng, con gái cũng phải được xếp, nhà anh sắp xếp thế nào?” Kì Kì cố chấp nói.

Âm đại nhân bình tĩnh nhìn trần nhà một lát, rốt cục mở miệng: “Nhà họ Vương là theo ‘Nhật nguyệt kinh’ vĩ quá, giang hà thiên địa lưu’ đứng hàng thứ, có thể đồng âm khác chữ.”

“Thật có học vấn, vậy của anh là...”

“Chữ lót là ‘Nguyệt’.” Mặt không đổi nói.

“Em thấy chữ lót là ‘Hiểm’ càng hợp hơn, nhưng mà không sao, chữ lót kế tiếp ‘Nguyệt’ chính là ‘Kinh’, vậy con gái chúng ta gọi Âm... Kinh...”

Hai vợ chồng đồng thời im lặng.

Sau một lúc lâu, Kì Kì cũng mặt không đổi: “Em nghĩ, con gái vẫn không cần chiếu theo xếp hạng thì tốt hơn.”

“Phải.”

Vì sao cứ liên quan đến tên anh thì không thoát được mấy từ đồng âm kì quái kia chứ? Kì Kì thực vô lực.

“Nói đi nói lại chính là họ của anh không tốt!”

Họ gì không muốn, cứ cố tình muốn họ Âm! Cô chán nản lườm anh thật lâu.

*chú thích: Âm Kinh vs Âm quân (lý đều là và dương vật đọc gần giống nhau =)))

Vấn đề họ tên ngày con gái cất tiếng khóc chào đời vẫn chưa có kết luận, nhưng hai người vừa mới được làm cha mẹ vui sướng tạm thời quên đi phiền não nhỏ nhỏ đó.

Kì Kì phục hồi cực nhanh, vài ngày sau liền xuống giường chậm rãi đi lại.

Âm Nhạc nửa ôm nửa đỡ cô, cô dâu mới tản bộ đến phòng trẻ sơ sinh nhìn con gái.

Đứng trước cửa kính thật to, hai mắt tha thiết cùng nhau tìm kiếm bóng dáng con gái yêu.

Sinh được cô con gái này khiến Kì Kì thở ra nhẹ nhõm, hơn nữa tràn ngập kiêu ngạo mãnh liệt.

Rốt cuộc cô có thể rửa sạch hồ thẹn lúc trước, vinh quang của tổ tiên lại lần nữa lấp lánh!

Nhưng mà... Cô nhìn trộm người đàn ông bên cạnh một chút, không xác định được anh có cùng cảm giác như vậy hay không.

Y tá hỏi rõ tư liệu của cô, đẩy con gái cô tới trước cửa sổ lớn, để đôi cha mẹ mới nhìn một cái.

Cả phòng đều là những đứa bé xinh đẹp. Bên trái kia, là một bé mặt đỏ như trái táo, phấn nộn; Bên phải kia, là một bé mặt đỏ như trái đào mật, cũng phấn nộn; Ở giữa kia...

Khuôn mặt xanh xám, trắng bệch thê thảm.

Y tá đẩy đứa nhỏ tới, bản thân cũng có chút kinh ngạc.

“Bé... à... bác sĩ đã kiểm tra qua, bé cưng của hai người rất khỏe mạnh.”

Vô nghĩa, con gái tôi sinh đương nhiên khỏe mạnh! Kì Kì lầu bầu trong đầu.

Thời điểm Niếp Tiểu Thiển đến xem bé cưng, vừa nhìn một cái liền phán ra một chữ: “Tốt!” Sau đó vỗ vỗ con gái, phun ra một câu: “Con vất vả rồi.” Ngừng một chút, lại bổ thêm một câu: “Nhìn chung sinh được một đứa mạnh hơn mẹ sinh năm đó.”

Kì Kì được mẹ khen ba câu liên tiếp thiếu chút nữa phát khóc. Mẹ, năm ấy mẹ sinh ra con đó...

Bé cưng này, mẹ con các cô thực vừa lòng. Chẳng qua, đứa nhỏ mà nhà các cô vừa lòng, sẽ bắt đồng quan điểm so với người bình thường.

Cô không nhịn được trộm dò xét vẻ mặt của Âm đại nhân.

“Chúng tôi có thể ôm con không?” Ánh mắt Âm Nhạc dừng trên con gái, không chịu dời đi.

Y tá nhìn nhìn đồng hồ báo thức, “Có thể, chúng tôi đang muốn đưa bé cưng đến phòng mẹ bón sữa, vậy mấy người tự ôm về phòng bệnh đi?”

“Được.” Âm Nhạc gật đầu.

Y tá bế bé cưng ra, ông bố mới thật cẩn thận nhận lấy.

Đây là con gái anh.

Đây là bảo bối của anh.

Đây là một trong những người quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Trong mắt anh, không gì có thể so sánh được với vật nhỏ đáng yêu trong lòng.

Môi anh vô cùng vô cùng cẩn thận hôn lên cái đầu tròn vo của con gái, đứa nhỏ dường như cảm nhận được sự tồn tại của cha, quấy nhẹ, chậm rãi mở mắt.

Bị đánh thức, bé cũng không rầm rì như trẻ con bình thường, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm gương mặt trước mắt, sau đó, một nụ cười không hề báo trước làm bừng sáng khuôn mặt trắng xanh nhỏ nhắn, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng rõ ràng là một nụ cười.

“A, con cười kìa.” Kì Kì kinh hãi.

Hai má Âm Nhạc dán lên hai má con gái.

Vẻ mặt của anh khiến Kì Kì lệ nóng quanh tròng.

Anh thật sự thương con gái của mình. Dù cho trong mắt người thường, dáng vẻ của đứa nhỏ có cỡ nào kì dị.

“Gọi là Âm Lệ Hoa đi!” Anh thản nhiên mở miệng.

Kì Kì suy nghĩ một lát, cười sáng lạn.

“Được! Là tên của mỹ nữ đó.” Cô đã nói rồi, tương lai phải chọn một cái tên của đại mỹ nữ cho con gái.

Lấy vợ phải lấy Âm Lệ Hoa*.

Con gái của bọn họ, tương lai cũng sẽ trở thành một cô dâu nhỏ trên quý hạnh phúc nhất.

*Từ câu: Lấy vợ phải lấy Âm Lệ Hoa – Sinh con phải như Tôn Trọng Mưu

Âm Lệ Hoa – Quang Liệt hoàng hậu, mời gg sẽ ra

Vi mẫu tắc cường.

Sau khi sinh con gái, Kì Kì được thể hội thật sâu chí lý này.

Tiểu Lệ Hoa của bọn họ vừa thông minh vừa đáng yêu lại chơi rất vui, tùy tiện trêu chọc hai cái sẽ nắm lấy tay ba mẹ, ê ê a a nói một hồi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến sáng lạn vui vẻ, nhưng cố tình có một số người khó hiểu, thường dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm bé, thậm chí còn nói mấy lời phê bình khó hiểu, thật sự khiến người ta tức giận.

— Trong cuộc sống hiện thực thật ra là như vậy: Một người cha cao lớn anh tuấn, hay một người mẹ kiêu diễm thướt tha, trên tay ôm một loại... sinh vật kì quái xanh trắng. Rõ ràng cùng là mở mắt há mồm, nhưng như thế nào cũng không làm người ta cảm thấy là một đứa trẻ con loài người bình thường.

— Người mẹ vui vẻ chơi đùa với con quý nhỏ, con quý nhỏ mặt không chút thay đổi, đột nhiên, toét miệng một cái, lộ ra vẻ mặt âm trầm trắng bạch quỷ dị căn bản không thể gọi là “mỉm cười”. Bình thường nhìn thấy vậy, người lớn với đứa nhỏ bên cạnh đã bị dọa chạy. Đứa nhỏ chạy không kịp thì cất tiếng khóc lớn, khóc tới khi có người tới cứu bọn nó mới thôi.

“Người bây giờ thật không biết lễ phép, con nhà mình thích khóc, lại tới tìm Hoa Hoa của chúng ta rầy rà, quả nhiên thượng lương bất chính hạ lương oai!” Kì Kì ôm con gái lại đây, oán giận nói.

*đại loại là người đi trước không làm gương, kẻ đi sau hành xử lệch lạc

Âm Nhạc vừa nghe liền biết, hôm nay ở công viên con gái lại dọa đứa nhỏ nhà ai đó khóc rồi.

Anh đóng laptop lại, từ trên ghế chuyển qua đây, ôm lấy con gái vào lòng.

“Này, anh cảm thấy tương lai đến khi Hoa Hoa của chúng ta tới trường, có thể bị các bạn khác bắt nạt không?” Kì Kì đã phát hiện ra, khi cô ôm Âm cục cứng sắp đầy một tuổi tới công viên, những bạn nhỏ khác không dám chơi cùng Âm cục cứng.

Cô không khỏi lo lắng, tương lai không biết có quen được bạn hay không nữa?

Âm cục cứng nhìn khuôn mặt anh tuấn của ba, chậm rãi nở một nụ cười âm trầm ngọt ngào tới tận xương. Ba thân yêu của bé, bé thờ dài, an tâm gối vào lòng ba.

“Yên tâm đi! Con sẽ không giống những bé gái bình thường khác.” Âm Nhạc cười khê.

“Đó là đương nhiên.” Cô bất bình xong, ngừng lại một chút, hỏi anh: “Sao anh có thể chắc như vậy?”

“Bởi vì con là con gái anh.” Âm Nhạc chỉnh lại tư thế của con gái một chút, tay lại mở laptop ra.

Kì Kì nghĩ nghĩ, con gái đại long đầu “Xí nghiệp sinh kĩ (công nghệ sinh học) Hoa Dương” — nghe qua cũng rất vang dội.

Thì ra cái loại quan lớn giàu đến chảy mỡ, lấy quyền thế áp người chính là bản mặt như vậy.

Kì Kì an tâm.

Chẳng qua, vì sự phát triển tinh thần và thể xác bình thường của con gái, Kì Kì quyết định nhất định phải để cho con gái trưởng thành trong hoàn cảnh bình đẳng, hữu ái, hài hòa.

Đây là sứ mệnh kiên cường của thân là người làm mẹ!

Chẳng qua phần kiên cường này rất nhanh đã được thử thách.

Là như vậy, bé cưng nhà cô tuy rằng ngoại hình có vẻ “xuất chúng” một chút, nhưng là một nhóc con thích nói đáng yêu, thường tự ê ê a a độc thoại, cũng nói rất vui vẻ.

Một ngày nào đó, Kì Kì phát hiện ra nguyên nhân vui vẻ đến vậy của bé —

“Hoa Hoa, uống sữa nhé! Uống sữa xong thì ngủ trưa, ngủ một giấc đầy, bé cưng thích ngủ mới có thể mau lớn.”

“Ha ha... Bà nội... Bà nội...”

Âm cục cứng hơn một tuổi ngồi trong giường em bé, hai tay vung vẩy với không khí, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh trắng thê thảm cười đến rạn rở như mặt trời — đây là theo quan điểm người làm mẹ là cô.

“Đúng rồi, uống sữa* nào.” Kì Kì đưa bình sữa đến miệng bé.

“Bà nội... Bà nội...” Âm cục cứng lắc đầu, mặt chuyển đi không bú bình sữa.

*sữa vs bà nội phát âm giống nhau, bé Âm nói tới bà nội Kì Kì hiểu thành sữa

“Sao lại không uống? Đây là sữa con thích nhất đó.”

“Bà nội!” Âm cục cứng chỉ vào cái giường trẻ con phía trước, rất buồn bực với người mẹ không thể lý giải ý tứ của bé.

“Hay là phân lượng chất phụ phẩm tăng thêm rồi? Xem ra sau này phải bắt đầu giảm lượng rồi.” Kì Kì lăm bằm lăm bằm.

Âm cục cứng nghiêng đầu im lặng một lát, dường như đang nghe cái gì. Sau một lúc, rớt cuộc bé gật đầu, vui vẻ toét ra cái miệng sún răng, chỉ vào phía trước kiên định phun ra hai âm tiết —

“A, ma.”

“...” Kì Kì chậm rãi đứng thẳng dậy, trợn mắt nhìn con gái bảo bối của mình.

“A ma, a ma, a ma*.” Âm cục cứng quyết định thích phát âm này của bé, lộ ra nụ cười âm trầm vô cùng tỏa sáng của bé.

“...”

*A ma nghĩa là bà nội chắc từ địa phương ==

Ở công ty, khi Âm Nhạc tiếp điện thoại, chỉ nghe thấy một chuỗi tiếng khóc bô lô ba la bắn tới liên hồi.

“Em bình tĩnh một chút, nói từ từ, em nói dồn dập như thế, anh căn bản nghe không hiểu.” Anh cau mày lăm lăm một phần tài liệu, câu nói kế tiếp của vợ làm tài liệu trên tay anh rơi rầm xuống một cái. “Mẹ anh? Mẹ anh làm sao cơ?... Tới thăm Tiểu Hoa? Sao em biết?”

“Con nó nhìn thấy con nó nhìn thấy con cứ một mực chỉ vào cái xe trẻ em phía trước! Mẹ anh hiện giờ đang ở ngay trong nhà anh về nhanh một chút về nhanh một chút!” Kì Kì bị dọa tới nước mắt đầy mắt, ôm con gái núp tới góc thay đồ liều mình cầu cứu.

Âm Nhạc còn muốn nói cái gì đó, bên ngoài thư ký nhẹ gõ cửa. “Tổng giám đốc, đại biểu các nhà buôn đã đến đông đủ rồi ạ.”

Hôm nay có vài nhà buôn cấp quốc gia đến, anh phải cùng những người này đi thăm nhà xưởng, thật sự không thể không đi.

Âm Nhạc thở dài. “Kì Kì, đó là mẹ, bà ấy chỉ đến thăm cháu gái thôi, em không cần sợ như vậy. Nếu thật sự sợ, mang Tiểu Hoa ra ngoài dạo phố ăn cơm, chờ anh tan tầm thì về.”

“Ô... Ô... Ô...” Người phụ nữ khóc đến sứt sùi một câu cũng không nghe vào, một lúc sau mới phát hiện chồng ở bên đầu kia đã cúp máy. “Alo? Alo?”

Anh là cái tên vô tình vô nghĩa, thấy chết mà không cứu!

“Mẹ, mẹ, a ma Hoa Hoa đến thăm con bé, ô —” Cô lập tức gọi điện thoại cho Niếp Tiểu Thiển ở Đài Bắc cầu cứu.

“Sao con biết?” Niếp Tiểu Thiển ở bên đó bình tĩnh hỏi.

“Hoa Hoa thấy... Ô... Ô...”

“Không hổ là cháu gái nhà chúng ta,” Niếp Tiểu Thiển cảm thấy vui mừng sâu sắc. “Thay mẹ gửi lời hỏi thăm tới bà thông gia một tiếng.”

Cúp máy.

“Ô ô ô!” Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô bị toàn thế giới vứt bỏ, không có ai tới cứu cô!! “Hoa Hoa đến đây, chúng ta ra ngoài dạo phố.”

Người mẹ mặt khóc bừa bãi quyết định ôm con gái trốn trước nói sau.

“A...” Âm cục cứng ngáp một cái, đầu dựa vào vai mẹ — ngủ thiếp đi rồi.

“Hoa Hoa, Hoa Hoa con đừng ngủ! Chúng ta đi ra ngoài dạo phố, chúng ta đi ra ngoài dạo phố mà! Mẹ mua cho con áo t-shirt bé Spongebob xinh đẹp nhé, con đừng ngủ...” Kì Kì oa oa khóc lớn.

Âm cục cứng ở trong lòng mẹ ngủ say.

Kì Kì lung tung lau nước mắt, mở cửa phòng thay đồ ra, vụng trộm nhìn ra bên ngoài.

Cô cúi đầu nhìn con gái trong lòng, khuôn mặt yên tĩnh ngủ ngọt ngào như vậy khiến người ta không đành lòng đánh thức.

Kì Kì hít sâu một hơi, bản năng người mẹ nhất thời trào ra!

Chậm rãi ôm con gái ra khỏi phòng thay quần áo, bên trong im lặng chỉ có tiếng điều hòa rì rì hoạt động.

Cô đặt con gái lên giường lớn của mình, không dám quay đầu lại, chỉ nói với không khí: “Mẹ, người muốn xem thì cứ từ từ xem, nhưng xin đừng xuất hiện làm con sợ, con thực sự rất sợ... Thăm xong rồi nếu như không có việc gì, xin mời lên đường ạ! Thực xin lỗi, con đâu không tiến...”

Vi mẩu tắc cường.

Kể cực độ sợ quỷ là cô, rốt cuộc nhìn được không chạy ra khỏi gian phòng có quỷ.

Mở ra lần kinh nghiệm đầu tiên trong tương lai nhiều năm về sau, xem như là dấu hiệu tốt.

Âm cục cứng thuận lợi lớn đến năm tuổi, cũng đã đi nhà trẻ rồi.

Kì Kì lo lắng vấn đề bé ở nhà trẻ không quen được bạn, nhưng năm năm trôi qua cũng không thấy xảy ra. Bởi vì, Âm cục cứng trời sinh có một dị năng – bé rất biết tìm đồ.

Một đám trẻ con cùng tụ lại một chỗ chơi, khó tránh khỏi quăng đồng vút tây, Âm cục cứng luôn có thể nhanh chóng tìm được đồ của bạn chơi, vì thế những bạn nhỏ khác dần dần cảm thấy bé tốt lắm; Trẻ con có tính thích ứng nhanh, vì thế không lâu sau mọi người cùng chơi chung một chỗ, Âm cục cứng thậm chí được cho là nhân duyên không tệ.

Những đứa trẻ trước kia chơi ở công viên, đều ở xã khu của bọn họ, cùng tới một nhà trẻ. Kì Kì phát hiện bốn phía của Âm cục cứng đều là những gương mặt quen thuộc, liền yên lòng.

Thời điểm lần đầu tiên đưa Âm cục cứng tới trường, mẹ khóc bị ba khiêng về nhà.

“Hoa Hoa của chúng ta càng ngày càng lớn, lập tức sẽ rời chúng ta, gả đến nhà người khác...”

“Có phải em nghĩ quá xa rồi không?” Âm đại nhân thực bất đắc dĩ.

“Ô... đàn ông các anh vô tình vô nghĩa, ô...” Chuyện đã cách đây lâu rồi, nhưng cô vẫn nhớ như in thù cũ anh để cô một mình trong “nhà ma”.

Âm đại nhân thở dài một tiếng, chỉ có phụ nữ cùng tiểu nhân khó nuôi, anh vừa vặn mỗi loại có một cái.

Kỳ thật Âm đại nhân cũng rất quan tâm Âm cục cứng.

Mỗi ngày lúc ăn cơm chiều, Âm đại nhân sẽ kiên nhẫn nói chuyện với con gái, hỏi kĩ cuộc sống một ngày ở nhà trẻ của bé.

“Hôm nay Tiểu Hoa ở trường đã làm gì?” Ba múc canh, một bên hỏi con gái.

“Chơi với bạn học...”

“Chơi cái gì?”

“Cùng Doanh Doanh, Tình Tình còn có Vi Vi chơi nhảy ô vuông... Cùng Tiểu Thanh và Phiên Phiên chơi đoán chữ... Cùng Vĩ Chí và Di Quân chơi đoán số...” Phương thức nói chuyện của Âm cục cứng trung khí không đủ, vợ chồng hai người đều đã quen thuộc.

“Lớp Tiểu Hoa có những bạn học nào?” Âm đại nhân hỏi.

Vườn trẻ của bọn họ có hạn định lớp nhỏ, học sinh trong một lớp chỉ có mười mấy bé, vì thế ba lớp đại trung tiểu hợp lại cũng không tới ba mươi đứa nhỏ.

“Lớp con có Lí Tình Doanh... Chung Tình Tình... Tống Hiểu Thanh...” Âm cục cứng nắm ngón tay, đếm từng chút từng chút, mỗi lần đếm xong một cái tên, còn có thể thêm vài câu bình luận cá nhân của bé.

Âm đại nhân vừa ăn vừa nghe. Kì Kì mỗi ngày đi đưa đón con gái, thường ở cửa trường gặp các phụ huynh, bởi vậy vô vùng quen thuộc với tình hình các bạn học của con gái, không chăm chú lắng nghe như ông xã.

“Ăn canh, uống hết bát đó.” Kì Kì dặn dò con gái.

Âm cục cứng ngoan ngoãn uống ngụm canh, quay đầu tiếp tục đếm. “Còn có Vương Đại Minh... cậu ta rất hư, cậu ta là trẻ hư...”

Âm đại nhân nắm đũa trong tay. “Cậu ta hư thế nào? Có bắt nạt Hoa Hoa không?”

“Cậu ta rất cao, đều từng đánh các bạn nhỏ khác... Còn có cùng bạn hư bắt nạt người khác... Cậu ta mắng con là con quỷ...” Âm cục cứng nhìn ba.

Mắt Âm đại nhân hơi nhúu lại, lộ vẻ mặt dường như không có chuyện gì cười hỏi vợ: “Vương Đại Minh kia là đứa nhỏ nhà nào thế?”

“Hình như là con của nhà họ Vương ở khu D phòng 16.” Kì Kì đang gọt hoa quả giương giọng đáp.

D16 Vương Bách Văn? Ừm, anh và tổng giám đốc của bọn họ rất quen thuộc.

“Còn có... Còn có...” Âm cục cứng vẫn còn đang nghiêm túc đếm bạn học cùng lớp bé.

Bé vươn tay, đếm đến 12, rõ ràng nhớ còn một người mà! Nghĩ thế nào lại không ra đây?

“Tiểu Quang?” Mẹ ở phòng bếp nhắc.

“A, Tiểu Quang...” Nhớ ra. Âm cục cứng vui vẻ gạt đầu, đem ngón tay cuối cùng giơ ra, giống như hoàn thành một chuyện lớn.

“Tiểu Quang thế nào?” Âm đại nhân cơm nước xong, buông bát xuống.

Email từ nước ngoài tới không ngừng tràn vào máy tính trong thư phòng, mỗi một bức thư đều đang vội vã chờ quyết định, nhưng cuộc sống của con gái so với chuyện khác đều quan trọng hơn.

“Tiểu Quang không thế nào... Tiểu Quang đều tự mình chơi...” Âm cục cứng đối với bạn nam gây yếu nhất nhát đó gần như không có ấn tượng.

Vừa nghe đứa nhỏ đó đối với cuộc sống của con gái không có ý nghĩa quan trọng gì, Âm đại nhân cũng hiểu được không cần phải để ý tới.

Người một nhà di chuyển vào phòng khách, hưởng dụng hoa quả mẹ đã cắt tốt sau khi ăn cơm xong, Âm cục cứng đột nhiên nhớ tới.

“Mẹ, mai là thứ sáu ngày đồ chơi... bọn con muốn mang đồ chơi tới trường học...”

“Được, con muốn mang đồ chơi gì nào?” Mẹ cầm quả roi đã tách một nửa, đưa cho ba.

“Ngày mai Vương Đại Minh sẽ mang xe điều khiển... cậu ta lần nào cũng mang xe điều khiển, Vĩ Chí sẽ chơi cùng cậu ta... Vậy con muốn mang búp bê đi.” Âm cục cứng quyết định.

Vĩ Chí có vẻ là bạn nam duy nhất tốt với bé. Nếu Vĩ Chí không tới chơi, bé liền mang đồ chơi con gái vậy.

Tinh thần Kì Kì rung lên. “Vừa vặn, tuần trước mẹ có mua cho con một con búp bê barbie, rất xinh đẹp đấy, Hoa Hoa mang đi chơi cùng các bạn gái được không?”

“Con muốn mang quỷ thái lang*...” Âm cục cứng nói.

“Không cần, búp bê Barbie xinh đẹp hơn, các bạn gái đều thích chơi barbie đó.”

“Con muốn mang quỷ thái lang!”

*quỷ thái lang – kitaro: nv trong phim hoạt hình Nhật thì phải

Mỗi thứ Sáu, ngoại trừ những món đồ chơi bình thường bọn nhỏ để lại trường học, giáo viên sẽ yêu cầu bọn nhỏ mang đồ chơi mình thích đến trường học chơi cùng với các bạn, từ đó để học được ý nghĩa của “Chia sẻ”, lấy đó làm ngày đồ chơi.

Hôm nay cũng chính là cuối tuần, nhóm phụ huynh phần lớn có vẻ thả lỏng.

Kì Kì sau khi nói chuyện với giáo viên xong, thấy con gái cùng bạn học ở trong phòng chơi rất vui vẻ, liền chào giáo viên, bản thân về nhà trước.

Lách cách! Đột nhiên, chân không biết đá phải vật gì, cô xoay người nhật lên, là một chiếc xe điều khiển màu vàng.

Cô nhìn trái ngó phải, bọn nhỏ từng đám từng đám tụ lại các góc trong phòng học chơi đồ chơi, cũng không biết là đồ chơi của đứa nào.

“A, đúng rồi, Âm phu nhân, có chuyện quên nói với chị —” Giáo viên vườn trẻ bước nhanh tới.

Cô nghe vậy, tiện tay để chiếc ô tô điều khiển lên mặt bàn gần nhất, đi qua tụ hợp với giáo viên.

“Ya! Của tớ biết bay của cậu không biết bay!”

“Của tớ cũng biết! Cậu xem.” Hai quả trứng nhỏ chạy tới từ phía sau, đụng vào cái bàn kia.

Chiếc xe điều khiển trên bàn lắc lư, vào thời điểm mọi người không chú ý, lén lút rơi vào một chiếc túi đang mở bên cạnh...

Rất nhiều rất nhiều năm sau, sau khi Hoàng Quang Lỗi cùng Âm Lệ Hoa đều làm cha mẹ người ta, bọn họ vẫn như cũ không nghĩ ra, năm đó xe điều khiển của Vương Đại Minh làm thế nào mà chạy được vào túi hắt.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

11. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2: Âm đại nhân và Hoàng Quang Lỗi

Hôm nay, Âm đại nhân lái xe ra ngoài mua sữa giúp bà xã, thời điểm về nhà, thấy con gái mặc đồng phục trung học, vác theo một cái túi sách to gần nửa người, lúi thủi đi trên đường về xã khu nhà bọn họ, bóng dáng thoạt nhìn có chút cô độc.

Âm đại nhân dừng xe bên cạnh con gái, quay cửa kính xe xuống.

“Tiểu Hoa, lên xe, ba chở con về.”

Âm đồng học quay đầu nhìn, là khuôn mặt mỉm cười của ba, cũng dạng ra một chút ý cười.

Âm đại nhân không nhìn nhằm vừa rồi khi con gái thấy mình về mặt thở ra nhẹ nhõm. Bằng không còn có ai sẽ ở trên đường cản con bé lại sao?

Chờ con gái lên xe, xe trơn tru đi về phía trước, mặt không biểu tình mở miệng.

“Sao trễ như vậy mới về nhà, ăn cơm chưa?”

Âm đồng học nhìn màn đêm bên ngoài, cũng đã sắp tám giờ rồi. Không đợi cô bé trả lời, bụng ừng ục một tiếng lớn.

“Còn chưa ạ...” Cô bé có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Nhưng mà không trả lời vấn đề thứ nhất. Âm đại nhân nhìn con gái cúi đầu bên cạnh.

Con gái lớn lên giống anh – phiên bản âm trầm – tính tình lại giống mẹ, có chút tán tiên có chút dằn, trời sinh dễ bị bắt nạt, không khỏi khiến anh có chút lo lắng.

“Ồ lại trường ôn tập bài học sao?” Anh giống như tùy ý hỏi.

“Vâng... Cũng không phải, chỉ là giúp một bạn học chút chuyện...” Âm đồng học vẫn cúi đầu.

Bạn học gì mà khó mở miệng vậy?

Âm đại nhân xoa xoa gáy con gái, dịu dàng nói: “Nếu Tiểu Hoa có tâm sự, nói với ba, ba mới có thể giúp được.”

Âm đồng học nhìn sườn mặt ba, trong lòng ảm áp.

“Cũng không có gì... Ba không cần lo lắng.”

Nếu để ba biết, có tên ác bá họ Hoàng ở trường suốt ngày bắt nạt con gái ba, có cảm giác Hoàng Quang Lỗi thực sự sẽ chết vô cùng thảm...

Vẫn là không nên nói với ba, hôm này cô bé lại bị kêu đi quét dọn phòng nghỉ đội bóng rổ thì tốt hơn.

Tuy rằng cô bé cũng không hiểu được, để cho Hoàng Quang Lỗi “Bị chết thực thê thảm” tương đương với bản thân sẽ thoát khỏi bể khổ, vì sao cô bé lại không muốn nói với ba.

Đương nhiên, Âm đồng học vẫn là đánh giá thấp ba của mình.

Dù sao ông bố này cũng không phải ông bố nhà người khác, con gái không chịu nói, chẳng lẽ anh không có biện pháp hỏi ra?

Buổi tối, thừa dịp lúc con gái đi tắm, Âm đại nhân giống như lơ đãng nói ra một câu với bà xã: “Con gái nhà họ Trần dường như rất quan tâm tới Tiểu Hoa nhà chúng ta, em có muốn gọi điện tới nói cảm ơn với mẹ cô bé không, thuận tiện trao đổi chút tình cảm? Đối với Tiểu Hoa chúng ta có lợi không hại.”

“Được.”

Bà xã vừa bị nhắc nhở, lập tức cầm điện thoại gọi tới nhà họ Trần, cùng Trần phu nhân khoát trá nẫu cháo điện thoại mấy giờ liền.

Vừa buông điện thoại, bà xã ngồi vào cạnh anh, hai mắt sáng lấp lánh.

“Em nói với anh em nói với anh nè, có bất quái nhá!”

Âm đại nhân nhìn khuôn mặt kiêu diễm của bà xã, cho dù thời gian trôi qua rất nhiều năm, năm tháng đều lưu lại dấu vết trên khuôn mặt hai người, cô vẫn xinh đẹp như cũ không thấy phai nhạt.

“Bất quái gì?” Anh kéo bà xã vào lòng, hôn môi cô.

“Trần Cửu Tương lọt vào quan hệ tam giác nha. Có nam sinh tên Tống Huy Hoàng tốt với cô bé lắm, mỗi ngày tới nhà giúp cô bé học bổ túc, chẳng qua Trần Cửu Tương lại thích một nam sinh ở đội bóng rổ, tên Hoàng Quang Lỗi.” Kì Kì thổn thức không thôi. “Âm đại nhân, ngấm lại con gái chúng ta cũng đến thời điểm có mối tình đầu rồi! Anh nói xem khi nào con bé gặp mối tình đầu?”

Mấy chữ “Mối tình đầu” này khiến lòng Âm đại nhân căng thẳng, nhớ tới ánh mắt mông lung của con gái mới rồi, lại kinh tâm động phách.

Bản năng phòng ngự của động vật giống đực khi phát hiện có kẻ xâm nhập lãnh thổ của mình lập tức khởi động!

“Đám nữ sinh không phải suốt ngày lẫn lộn với nhau sao, Trần Cửu Tương lấy thời gian đâu mà yêu đương?” Anh vẫn bất động thanh sắc.

“Đúng vậy! Chẳng qua gần đây Trần Cửu Tương thường bị Tống Huy Hoàng bắt lấy học bổ túc, hình như bỏ đội rồi, còn Hoàng Quang Lỗi kia em không rõ lắm, Trần phu nhân không rõ về cậu ta mấy.”

Con gái thiên tính hướng nội, nếu có cơ hội quen biết người khác phái, đại để cũng chỉ có thể thông qua đám cô quần cầu đảng bên cạnh. Nếu Tống Huy Hoàng thường xuyên dính lấy Trần Cửu Tương, chẳng lẽ... vấn đề là ở Hoàng Quang Lỗi kia?

Âm đại nhân bởi vậy mà nhớ kỹ cái tên này.

Lại để tâm tới cái tên này lần nữa, là sau khi con gái lên cấp ba.

Một ngày nào đó sáng tinh mơ, Niếp Tiểu Thiển đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà anh, Âm đại nhân vội vàng đi làm, chỉ dặn dò bà xã tiếp đãi cho tốt, buổi tối trở về cả nhà cùng đi tiệm ăn cơm.

Nhưng, ngày đó anh tan tầm về nhà, cả gian phòng trống rỗng, chẳng lẽ tổ tôn ba đời tự đi ra ngoài dạo phố rồi? Anh gọi di động cho vợ cũng không có người nhận máy, bắt đầu có chút lo lắng.

Thẳng đến buổi tối hơn mười giờ, ba người phụ nữ mới vào cửa. Thần sắc Niếp Tiểu Thiển như thường, Kì Kì vẻ mặt ưu buồn, hai người thoát nhìn vẫn khỏe, chỉ có con gái anh vừa vào cửa hơi thở mong manh, ngồi phịch trên sofa, khuôn mặt vốn trắng xanh giờ càng thêm ảm đạm vô sắc.

Hóa ra mẹ vợ đại nhân mang cháu gái đi bắt quỷ! Kì Kì không yên lòng đi theo xem, cùng đồng hành nghe nói còn có sự tỷ vô tích sự gì đó.

Mẹ con Niếp Tiểu Thiển từ khi biết Âm Nhạc tới nay, lần đầu tiên thấy anh tức giận đến vậy.

Mẹ vợ giới thiệu Kì Kì đến một đạo trường tu hành tĩnh tọa, anh cũng biết, dù sao Kì Kì không quá để bụng, câu được câu không đi, anh cũng không hỏi nhiều.

Lần này ra cửa bắt quỷ vậy mà thiếu chút nữa đem con gái anh biến thành quỷ, anh quả thật giận không thể kiềm được!

Niếp Tiểu Thiển vừa thấy tình hình không ổn, mặc kệ đêm khuya chuồn mất, bỏ lại con gái tự đối mặt với lửa giận của con rể.

Con gái bảo bồi dưỡng thân thể mấy ngày hàn khí vẫn dày đặc, không thấy khởi sắc, sắc mặt Âm đại nhân cũng theo đó khó coi mấy ngày, ngay cả nói cũng không muốn nhiều lời.

Kì Kì cả ngày nước mắt lã chã, đáng thương bám lấy trông chừng con gái, chỉ hi vọng có thần tích nào đó khiến con gái tốt lên, để chồng nguôi giận.

Sự thật chứng minh, mèo mù thật sự gặp được chuột chết, thần tích cứ như vậy rơi đến đầu gối hai mẹ con.

Một ngày nào đó Âm Nhạc về nhà, đột nhiên phát hiện khí sắc của con gái không giống trước. Anh khó hiểu sờ sờ hai má con gái, tuy so với những cô gái bình thường khác vẫn tái nhợt một chút, nhưng thật sự có một tầng huyết sắc.

“Tiểu Hoa, con khỏe hơn rồi sao?” Anh ôn hòa hỏi.

“Vâng...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âm đồng học lộ ra một chút ửng hồng nhàn nhạt.

Âm đại nhân lại sờ mặt con gái, vậy mà lại cảm nhận được chút hơi ấm, nhiệt độ cơ thể của con gái quanh năm luôn thấp.

“Có phải bà ngoại gửi bùa hộ thân lên cho con không?”

“Không phải, là bạn học của con...” Đầu Âm đồng học cúi xuống.

“Bạn học của con?”

“Cậu ấy, cậu ấy tên là Hoàng Quang Lỗi, cậu ấy biết một đạo sĩ rất lợi hại...” Giọng Âm đồng học nhỏ như muỗi kêu.

Hoàng Quang Lỗi, cái tên này lại lần nữa nhảy vào trong lòng Âm đại nhân.

Một khi đã như vậy, Âm đại nhân quyết định cải trang đi tuần, xem thằng nhóc kia là cái dạng gì.

Một ngày nào đó, anh cố ý tan ca sớm, đến trường đón con gái tan học.

Chiếc xe Benz ở cửa trường học đợi đợi, rồi lại đợi đợi, bóng dáng con gái vẫn chưa xuất hiện. Anh nhìn nhìn đồng hồ, cửa trường học từ không một bóng người đến đám học sinh như nước chảy rồi lại không một bóng người, đã sắp tới một giờ, chẳng lẽ anh hoa mắt nhìn sót rồi?

Tuy rằng đã vào trung niên, nhưng Âm đại nhân tai mắt mũi miệng tâm ngũ quan vẫn rất lợi hại quyết định không tin mình nhìn sót, vì thế anh quyết định vào trường xem.

Vừa tiến vào trường học, khi anh xuyên qua sân bóng rổ nhìn thấy bóng dáng xanh xám kia, chân chính trợn mắt ngẩn người nhìn.

Đại tiểu thư của “Tập đoàn sinh kỹ Hoa Dương”, phía đối tác là kiêm con gái rệu duy nhất của tổng giám đốc, vậy mà lại ở trên sân bóng rổ giúp người ta!

Âm đại nhân thấy con gái nhặt bóng xong, còn cầm khăn lau từng quả bóng sạch sẽ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trong sắc hồng mang trắng bệch, trong trắng bệch mang sắc hồng, thật sự thiếu chút nữa nổi điên.

Con gái của anh! Con gái bảo bối của anh! Bình thường ở nhà vợ chồng họ còn luyện tiếc để con bé làm việc nhà!

Bên cạnh là một đám thành viên đội bóng cao lớn khỏe mạnh cười hi hi ha ha, kẻ vai sát cánh nói chuyện đến không biết trời đất, không ai để ý bóng dáng nhỏ bé ở trong góc đang lau bóng cho bọn họ.

Âm đại nhân hít một hơi ổn định bản thân, chậm rãi đi tới sân bóng rổ.

“Tiểu Hoa.”

Âm đồng học ngẩn ra, ngẩng đầu liền thấy bóng dáng của ba đi tới phía mình.

“Ba!” Cô bé bỏ lại quả bóng, kinh hãi chạy tới đón.

“Hôm nay ba tan ca sớm, thuận đường tới đón con về.” Âm đại nhân lau mồ hôi bên thái dương cho con gái, dịu dàng nhìn cô bé.

“Vâng!” Ở trường học thấy được ba thật sự rất vui, Âm đồng học dùng sức gật đầu, chạy tới bên đường biên đeo cặp sách của mình lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến thoải mái. “Ba à, về nhà thôi...”

Hoàng Quang Lỗi bên đó luyện bóng xong rồi, đang nói chuyện với đám bạn, bỗng nhiên thấy tiểu nữ quý đang nói chuyện với một người đàn ông đưa lưng về phía này, tay còn chủ động dắt cô bé.

Trong lòng cậu chàng buồn bực, đi nhanh qua. “Này! Cậu muốn đi đâu? Đã thu dọn bóng xong chưa?”

Âm đại nhân chậm rãi xoay người.

Một khắc đối diện với ánh mắt kia, da đầu Hoàng Quang Lỗi tê một cái, đột nhiên có một loại cảm giác cực, đoạn, khủng, bố.

Cậu cũng không biết cái cảm giác này từ đâu mà ra, người đàn ông trung niên tuấn tú kia chỉ nhìn cậu, khóe môi nhếch lên cười mơ hồ, nhưng cậu chính là... cảm thấy rất kinh khủng.

“Chú, chú kia... Khụ, nơi này là trường học.” Giọng điệu của cậu trai không có chút lực nào.

“Ba à, cậu ấy chính là Hoàng Quang Lỗi...” Con gái huých chạm vào tay ba giới thiệu.

Hoàng Quang Lỗi, cậu ta? Âm đại nhân lại mỉm cười.

Toàn thân Hoàng Quang Lỗi phát lạnh, trên cánh tay tức thì nổi đầy da gà.

“Đi thôi, xe không được để bên ngoài quá lâu.” Âm đại nhân xoay người dắt con gái đi.

Không thể để ông ta mang tiểu nữ quý đi! Trong lòng Hoàng Quang Lỗi nảy lên ý này rất rõ ràng.

Không biết vì sao cậu có dự cảm, nếu để cho ba của tiểu nữ quý mang cô bé đi, về sau có khả năng cậu sẽ không được thấy cô bé nữa...

“Cháu, cháu đi cùng hai người!” Cậu hô to không rảnh để nghĩ nữa.

Bước chân Âm đại nhân dừng lại.

Âm đồng học từ đầu đến cuối không hiểu được sóng ngầm mãnh liệt, giữa đầu nói với cha: “Ba à... chúng ta đưa cậu ấy về một đoạn được không?”

Ánh mắt Âm đại nhân nhìn về con gái từ ái vô cùng.

“Được.”

Hôm đó là – một trong những chuyến xe đi nhờ gian nan nhất mà Hoàng Quang Lỗi đã từng ngồi.

Bởi vì rất nhiều rất nhiều năm sau đó, cậu lại ngồi trên chuyến xe “gian nan nhất” rất nhiều rất nhiều lần, mà mỗi lần lên xe đều có người đàn ông kia.

Đoàn người đi tới cửa trường học, chủ nhiệm lớp vừa vặn đi vào. Vừa thấy ba của tiểu nữ quý, thân thiết tới hỏi thăm vài câu. Nghe bọn họ nói, Âm đại nhân hình như là ông chủ của một công ty lớn.

Hoàng Quang Lỗi nhìn chiếc xe Benz tỏa sáng lờ lờ bên cửa trường, lại nhìn người đàn ông khí thế thanh quý bên cạnh, trán nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Dù có thể nào cậu cũng không nghĩ tới ba của tiểu nữ quý có lai lịch lớn như vậy.

Lên xe, đại tiểu thư ngồi phía trước, đại nam sinh ngồi phía sau.

Bên trong xe Benz vô cùng rộng rãi, Hoàng Quang Lỗi lại co quắp như chen lên một chiếc Smart nhỏ vậy.

“Nhà của Hoàng đồng học ở đâu?” Người đàn ông ngồi bên chỗ điều khiển ưu nhàn hỏi.

“Xã khu Lục Ý...” Da đầu Hoàng Quang Lỗi căng lên từng đợt.

“Trong nhà Hoàng đồng học làm gì?”

“Cha mẹ cháu là người phụ trách công ty đồ thể thao ở Nam Bộ...”

“Cửa hàng đồ thể thao họ Hoàng?” Âm đại nhân nghĩ một lát, hỏi: “Là ‘Công ty đồ thể thao Sở Thiên Khoát’ sao?”

“Vâng.” Cậu kiên trì trả lời.

“Ừ, có nghe qua.” Âm đại nhân mỉm cười.

“...” Vì sao có loại cảm giác bị ông ta nghe qua không phải là chuyện tốt vậy?

“Đến rồi.”

Xe Benz dừng lại đầu ngõ khu xã giao nhà cậu. Hoàng Quang Lỗi nhìn xem bên ngoài, lại nhìn hai cái đầu ngồi phía trước mình.

Âm đại nhân từ kính chiếu hậu nhìn cậu, trong ánh mắt bình tĩnh dường như có sự sắc bén.

Không thể kéo dài thêm nữa, Hoàng Quang Lỗi đành không tình nguyện xuống xe.

Trước khi xe chạy đi, cậu đột nhiên quay đầu hô to một tiếng: “Tiểu nữ quý, ngày mai tan học bọn này có trận đấu, phải ở lại xem biết chưa?”

“À...” Âm đồng học gật đầu sau cửa kính xe.

Giống như chiếm được cam đoan kì quái nào đó, gánh nặng trong lòng cậu liền biến mất, không dám nhìn sắc mặt người đàn ông bên cạnh, vội vàng chạy vọt vào ngõ nhỏ không thấy nữa.

Xe Benz nhẹ nhàng khởi động, tiếp tục im lặng chạy đi.

“Ba à...”

“Ừ?” Anh nhìn tình hình giao thông trước mặt.

“Cậu cậu, cậu ấy không bắt nạt con đâu...”

“...”

“Thật đó!” Cô con gái dùng sức cam đoan.

“...”

Xe lại im lặng đi tới phía trước, Âm đại nhân đột nhiên đưa tay xoa xoa tóc con gái, sự nặng nề trong xe rốt cục biến mất.

Âm đồng học âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Con thích cậu ta?” Âm đại nhân trầm giọng hỏi.

Nhóc con bên cạnh cứng đờ, cách một lúc, chậm rãi lắc đầu.

Nhưng mà cái lắc đầu kia chần chừ đó! Đáy lòng Âm đại nhân đau xót, biết tâm hồn thiếu nữ của con gái bị người ta lừa đi mất rồi.

Anh than khẽ.

“Nam sinh Tiểu Hoa thích, ba liền thích.”

“Không phải như vậy...” Mặt Âm đồng học gần như cúi đến tận ngực rồi

“Vào trung học các con liền biết nhau?” Nhìn cái tai hồng hồng của con gái, giọng nói của anh càng trầm.

“Cũng... cũng không hẳn.”

“Sao lại cũng không hẳn?” Âm đại nhân liếc cô bé một cái.

“Cậu ấy là Tiểu Quang... Chính là Tiểu Quang ở vườn trẻ đó... cậu ấy nói, con mới nhớ ra.”

Tiểu Quang? Đối với cái tên không quá quen tai Âm đại nhân nghĩ một hồi, rốt cục từ trong cái góc xa xôi nhảy ra cái tên này.

Tiểu Quang, cái tên nhóc vừa gầy vừa nhỏ, nói chuyện với ai cũng không dám nhìn thẳng, con gà rù “đối với cuộc sống của con gái không có ý nghĩa quan trọng” đó?

Trong đầu Âm đại nhân nổ ầm ầm, rốt cục hiểu được cái gọi là sai lầm đã sớm đúc thành, sức người không thể xoay chuyển.

Nếu để cho Hoàng Quang Lỗi sau khi lớn lên viết một bài văn “Người có ảnh hưởng sâu sắc nhất tới tôi trong cuộc đời”, như vậy người khiến cậu tâm trí khổ sở, khiến cậu hao tổn gân cốt, khiến cậu đói bụng, thân thể khốn cùng, rèn luyện ý chí của cậu, không phải là giáo viên tiểu học quốc trung trung học đại học, cũng không phải cha mẹ ông bà thân nhân, mà là cha của bạn gái cậu — Âm đại nhân.

Từ lần đầu tiên đối mặt, tất cả liền bước trên con đường không lối về.

Cuối tuần Hoàng Quang Lỗi được bác gái Âm thân thiết gọi đến ăn cơm, vừa vào cửa liền phát hiện kẻ đứng đầu một nhà khiến da đầu cậu run lên đang ngồi ngẩn ngẩn trong phòng khách, trước mặt bày một bàn cờ.

“Bác trai, cháu không biết đánh cờ...” Cậu cúi đầu, không dám nhìn người đàn ông đối diện muốn cậu chơi cờ.

“Không giỏi đánh cờ?” Ngón tay thon dài nhạt quân trắng của Âm đại nhân trông rất đẹp mắt. “Ừ, đánh cờ là để tu thân dưỡng tính, nếu cậu không am hiểu cũng không thể trách được.”

Bởi vì những lời này, ba tháng liên tục, Hoàng Quang Lỗi ngoài thời gian đến trường cùng luyện bóng sau lưng đều là sách dạy đánh cờ, liên lụy kỉ lực (khả năng đánh cờ) của Tổng Huy Hoàng bởi cậu đánh cờ cũng đại tiên.

“Bác trai, cháu chỉ biết đánh bóng rổ...”

“Ừm, người trong thương trường, rất nhiều việc chỉ dựa vào một trận golf mà định giang sơn, nếu cậu không giỏi cũng không thể trách cậu được.”

Cứ như vậy, Hoàng Quang Lỗi hi sinh vô số ngày cuối tuần bởi Âm đại nhân đi đánh golf, kết quả phần lớn thời gian đều làm ‘kết-đi’* bùng trà nhật bóng, bản thân không có mấy lần được vung gậy.

*caddie: nhân viên kéo bao gậy nhật bóng chơi golf

“Bác trai, tài liệu bản gốc khó quá, tiếng Anh của cháu không tốt...”

Lần này Âm đại nhân ngay cả nói cũng không, chỉ dùng ánh mắt cực kì kinh ngạc liếc cậu.

Cái liếc mắt đó, khiến Hoàng Quang Lỗi ôm không quyển tiếng Trung-Anh K đến vài tháng, K (kill) đến nỗi Tống Huy Hoàng phải hỏi cậu có phải tương lai định ra nước ngoài du học hay không?

Đủ loại khổ sở không nói nổi, tên nhóc trẻ tuổi dựa vào nghị lực không để cho người khác xem thường, thật sự gánh lên được.

Có khi ở trường học nhìn thấy tiểu nữ quý, đều phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Bản thân ở nơi này chịu khổ, cậu có biết không hả?

Đáng giận! Ba già nhà cô ngược đãi cậu, cậu liền ngược đãi lại cô.

Nhưng mà trong cuộc sống có nhiều thứ tập học như vậy, không chỉ thiếu thời gian chuyên tâm vào sách giáo khoa, ngay cả thời gian ngược đãi tiểu nữ quý cũng thiếu.

Một kích trí mạng là vào học kì II lớp mười hai.

Tiểu nữ quý gần đây không biết làm thế nào, thành tích đột nhiên phi ngàn dặm, bộ phận gen kế tục từ Âm đại nhân toàn bộ khai hỏa, ngược lại thành tích của cậu có xu hướng đại giang đông lưu (sông lớn chảy về phía đông).

Lại là một ngày cuối tuần, bị bác gái Âm xinh đẹp bắt qua ăn cơm, Âm đại nhân vẫn ở nhà như thường lệ.

Thừa dịp con gái và vợ thu dọn trong phòng bếp, Âm đại nhân ôn hòa nhìn cậu.

“Sắp thi đại học rồi, thành tích của Tiểu Hoa gần đây tiến bộ không ít, thành tích của Hoàng đồng học như thế nào?”

Nhiều ngày qua như vậy rồi, ngay cả bác gái Âm đã đổi giọng gọi cậu là “A Lỗi”, nhưng Âm đại nhân từ đầu đến cuối đều là một câu “Hoàng đồng học”.

“Còn... không khó khăn lắm.” Hoàng Quang Lỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Hoàng đồng học, cậu đừng trách thái độ của bác, đầu năm nay bằng cấp rất quan trọng đó.” Âm đại nhân đột nhiên nghiêm mặt nhìn cậu, “Lấy trình độ hiện tại của Tiểu Hoa, chỉ sợ mấy trường đại học công lập ở Bắc Bộ đều thi vào được, đến lúc đó cậu rơi vào trường gà rừng nào đó, hai người trời nam đất bắc... Đừng nói là bác phản đối, tự các cô cậu yêu xa cũng không dễ dàng.”

Ông già thối này!

Động một tí liền ném ra một đồng bài tập ngoài trường đưa tôi, khiến thời gian sau giờ học của tôi bị nhét đây, hiện giờ ngược lại còn nói mát! Sắc mặt Hoàng Quang Lỗi hết xanh lại trắng.

“Hừ! Bác trai, cháu sẽ thi vào đại học công lập, đến lúc đó bác nói chuyện phải giữ lời, không được hống hách cản trở nữa!”

Đại nam sinh căm giận mà đi.

Kế tiếp, cậu lấy toàn bộ thời gian sau giờ học ra — luyện bóng.

Đội bóng rổ X trung của bọn họ, có một trang tiền đồ lịch sử sáng lạn nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Hoàng Quang Lỗi, Nam chinh Bắc thảo, lần lượt viết xuống lịch sử đánh bại những đội bóng rổ trung học khác. Cho nên, khi mùa thi tới, cậu không hề trì hoãn dựa vào thành tích tốt đẹp, bước chân vào Thể viện Đài Bắc. (chắc là trường thể dục thể thao)

Lúc Âm đồng học nhận được phiếu điểm danh sách những người thi đỗ, khi trên tay hai người đều cầm giấy nhập học đại học công lập ở Bắc Bộ, Hoàng Quang Lỗi nhìn khuôn mặt đen thui của Âm đại nhân, lần đầu tiên có cảm giác thắng lợi ông già thối đó.

Kỳ thật rất nhiều năm sau, Hoàng Quang Lỗi từng nghĩ tới, mối tình đầu lúc ấy, đối với tình yêu nam nữ còn ngây thơ, không cần thiết phải yêu Âm đồng học đến trình độ ấy.

Thật sự là ông già thối kia đập trúng cái tính không chịu thua của nam sinh tuổi trẻ, khiến cậu càng ăn càng teo tóp càng áp chế càng hung hăng; Hăng đến về sau tự mình cảm thấy, khổ như vậy, nếu không chiếm được cô nhóc kia thì thật không thỏa đáng.

Cho nên, nói đến cùng, cậu vẫn trúng chiêu của ông già thối kia!

Thân là một người cha anh minh, Âm đại nhân biết rõ khi nào nên buông tay để chim non rời tổ bay lượn.

Trước mắt hai đứa nhỏ kia đều ở Đài Bắc, trời cao Hoàng Đế xa. Cái chuyện ăn trước kết hôn sau con gái nhà người ta không phải anh chưa từng làm, bởi vậy, chỉ cần con gái không lớn bụng, khóc sụt mướt chạy về nhà, anh liền mắt nhắm mắt mở, làm như không biết.

Ngoại trừ thỉnh thoảng dựa vào công chuyện lên Đài Bắc, nói mấy câu châm chọc làm thằng nhóc kia gà bay chó sủa, cũng không làm ra chuyện gì quá mức.

Sau khi tốt nghiệp đại học, con gái đến trước mặt anh, lấp bắp, tựa như có bao nhiêu yêu cầu, khó mở miệng cỡ nào. Sau một lúc lâu, rốt cục cố lấy dũng khí, nói: “Ba à, sau khi tốt nghiệp đại học, con... con ở lại Đài Bắc được không? Cơ hội làm việc ở Đài Bắc có vẻ nhiều...”

Âm đại nhân sao lại không rõ tâm tư con gái? Thằng nhóc họ Hoàng kia, đi nghĩa vụ xong rồi, nghĩ tới cũng là muốn ở lại Đài Bắc.

Âm đại nhân vỗ vỗ đầu con gái, nhẹ lời nói: “Tiểu Hoa, khi con còn nhỏ, bảo hộ con là trách nhiệm của ba; Hiện tại con đã trưởng thành, bản thân tự nguyện muốn xông pha một lần, ba rất vui vẻ, sao có thể phản đối chứ?”

Anh cho tới giờ chưa từng nghĩ sẽ tạo một cái kén vô khuẩn bao bọc lấy con gái, trong cuộc sống nên có sự từng trải, anh cũng hy vọng con gái có thể trải qua một lần, bởi vì đây cũng là triết học năm đó của anh với bản thân.

Bởi vậy, sau khi con gái đi làm gặp phải tình huống suy sụp gì, chỉ cần con bé không trở về nói, anh cũng chưa bao giờ chủ động can thiệp. Mặc kệ là lòng người dễ thay đổi, mặc kệ là lòng người khó dò, đây đều là một phần của cuộc sống.

Nhưng con gái lại muốn chuyển đến ở chung với tên nhóc kia? Muốn nhịn, cũng không nhịn được nữa!

“Hai đứa còn chưa kết hôn, cứ như vậy chạy đến chỗ con trai ở sao.” Anh phê bình kín đáo.

“A Lỗi hiện giờ đang tham gia quân ngũ, cũng không phải hai đứa ở chung.” Ngoài ý muốn, là bà xã anh ủng hộ.

Riêng tư, Kì Kì kéo anh ra nói: “Mẹ em kể chỗ nhà trọ kia có cao nhân, ngay cả bà cũng không bằng, để Hoa Hoa ở đó chỉ lợi không hại.”

Âm đại nhân ngẩn ra, nhớ bùa hộ mệnh nhiều năm trước của tên nhóc họ Hoàng kia.

Cuối cùng, chung quy là vẫn gặt đầu, thêm một phần ngoại lệ “Chờ nó xuất ngũ con phải chuyển ra ngay”.

Thời gian đằng đẵng trôi qua, hạt cây chôn ở trước cửa đã lớn thành một gốc đại thụ, thằng nhóc họ Hoàng kia vẫn toàn tâm toàn ý với con gái anh, không thấy phản bội.

Vốn nghĩ thiếu niên phong lưu hoa tâm đoạn cầu, thế nhưng hoàn toàn không xảy ra, đến nước này, Âm đại nhân coi như thêm điểm cho cậu ta.

Một ngày nào đó, hai đứa nhỏ chạy về Đài Nam, thằng nhóc họ Hoàng mở miệng mượn xe anh, Âm đại nhân lạnh lùng nhìn cậu một cái.

“Bác trai, bọn con thật sự có chuyện quan trọng, xe nhà cháu bị ba già lái đi mất rồi.” Hoàng Quang Lỗi ha ha nói.

Âm đồng học dùng sức gật đầu bên cạnh.

Âm đại nhân ngửa mặt lên trời than thở: “Con gái hướng ngoại.” Than đến con gái mặt đỏ bừng, đầu không dám ngẩng dậy.

Không đợi Hoàng Quang Lỗi tiếp lời, anh lấy chìa khóa xe đưa qua, miệng không mặn không nhạt nói: “Thứ quan trọng nhất của một người đàn ông là xe và người phụ nữ của anh ta.”

“Bác trai, cháu cam đoan sẽ đem xe và của bác... Không, của cháu... Không, ‘con gái bác kiêm người phụ nữ của cháu’ lông tóc vô thương mang trở về.”

Âm đại nhân thiếu chút nữa vì cái câu lộn xộn kia của cậu mà lấy lại chìa khóa xe.

Hai đứa nhỏ là đi tảo mộ cho bạn học.

Tảo mộ xong, lại thêm một thời gian, thằng nhóc kia chung quy lấy được sự đồng ý của con gái, tới cửa cầu thân.

Nói xong chuyện hôn nhân đã là chàng vạm, tiến bước nhà họ Hoàng cùng bà mối, Âm đại nhân lấy cớ đi ra ngoài mua báo, một mình đi ra ngoài hít thở không khí.

Rốt cục, cuộc đời cũng đi tới bước này.

Cô con gái yêu như trân bảo cũng đã có gia đình của mình. Nhớ tới hốc mắt hồng hồng của vợ, vẻ mặt không đành lòng lại kiên cường, trái tim anh nổi lên một tia ôn tồn.

Đột nhiên không còn tâm tư tản bộ, thầm nghĩ về nhà nắm tay người phụ nữ ấy, nói cho cô biết, mình sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cô.

“Bác trai.”

Thằng nhóc đó, không biết từ đâu xông ra.

“Cậu không phải về sao?” Âm đại nhân lạnh lùng lườm cậu một cái.

“Bác trai!” Hoàng Quang Lỗi đi tới, đột nhiên nồng nhiệt nắm lấy vai anh, cười đến cực kỳ thân thiết, “Bác trai, bác đừng khổ sở, tiểu nữ quý gả cho cháu, cháu cam đoan sẽ khiến cô ấy cả đời vui vẻ, không chịu ủy khuất, giống như hồi ở nhà bác vậy đó.”

“Hừ.”

“Còn có, trước kia bác giày vò bắt cháu học đồng tập học kia, ra xã hội vậy mà đều dùng tới. Việc này cháu còn chưa cảm ơn bác đâu.”

“Hừ.”

“Hê hê, xem! Năm đó bác ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng tiểu nữ quý còn không phải bị cháu bắt tới tay.” Hoàng Quang Lỗi đột nhiên cảm thán nói.

Thằng nhóc này đang đắc ý.

Âm đại nhân hí mắt, dời cánh tay trên đầu vai đi.

“Tiểu Hoa có nói cho cậu biết truyền thống bên nhà mẹ của con bé chưa?” Anh bỗng nhiên nói.

“Bác trai, hiện tại muốn lấy quý ra dọa cháu, cháu một thân đương hỏa, quý sợ cháu còn hơn cháu sợ chúng nó nhiều.” Hoàng Quang Lỗi ưỡn ngực.

Âm đại nhân mỉm cười, chậm chạp kéo dài âm thanh: “Tôi chỉ đang nghĩ —”

“... Nghĩ cái gì?” Hoàng Quang Lỗi bắt đầu đề phòng.

“Nghĩ, một ngày nào đó cậu cũng sẽ có con gái.” Âm đại nhân thản nhiên nói xong.

Người trẻ tuổi bên cạnh dừng một chút, cuối cùng tựa hồ nghĩ tới hai mươi năm sau vận mệnh như vậy cũng sẽ xảy ra với mình, nhất thời như bị sét đánh.

Tâm tình anh tốt hẳn lên, vỗ vỗ bả vai của tên nhóc kia, đón gió đêm, chậm rãi trở về nhà.

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

12. Phiên Ngoại 3

Phiên ngoại 3: Âm đại nhân cùng tình địch

Dương Kính Dụ từ khi vào “Du Lượng” tới nay, hơi có chút chua xót trong lòng.

Từ lúc hắn vào đại học đến sở nghiên cứu đều đường đường là vương tử trường học, các chị em tự động dính vào vô số, không nghĩ tới vào “Du Lượng”, hoa đào thể mà lại dừng lại.

Không phải “Du Lượng” không có mỹ nữ, chỉ là mỹ nữ nhiều nhất ở bộ quan hệ xã hội, người người mắt cao hơn đỉnh, mà những cô gái ở ngành khác không đủ trình độ tiêu chuẩn của hắn. Cuối cùng trời cao thương xót, để cho hắn gặp được mỹ nữ kia.

Ngày đó hắn vào thang máy muốn lên tầng, từ tầng 3 bộ quan hệ xã hội có một mỹ nữ tiến vào.

Vừa thấy mỹ nữ ấn tầng 21, trong lòng càng vui vẻ. Có thể lên tầng 21, phần lớn có vài phần nền tảng, không theo đuổi được cô ấy thì cũng bảo đảm được con đường công danh tươi đẹp.

Mắt thấy ngày càng gần đến tầng của mình, hắn không nhịn được mở miệng: “Hello, tôi là Dương Kính Dụ bộ nghiệp vụ, xin hỏi cô là người ngành nào vậy.”

Mỹ nữ kia xấu hổ thậm chí ngượng ngùng nhìn thẳng vào hắn – thật ra là lần đầu tiên bị Âm đại nhân kêu lên tên, lòng tràn đầy thê lương, áp lực nặng nề — nhẹ nhàng ứng thanh: “Thẩm Kỳ Kỳ bộ quan hệ xã hội.”

“Thẩm tiểu thư.” Đến tầng của hắn, thừa dịp thang máy chưa đi tiếp, hắn vội vàng thêm một câu: “Có rảnh cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

“Vâng.”

Sau đó thang máy liền nuốt lấy mỹ nữ.

Sau đó ở ngành khác có mấy cô em xinh đẹp mới vào, mục tiêu của hắn dời đi, nhất thời quên mất việc này.

Thẳng đến một ngày, mỹ nữ nên ôm đều đã ôm qua, không còn cảm giác mới mẻ, hắn lại gặp được mỹ nữ khi xưa.

Hơn nữa tình huống rất tốt, cô được điều đến bộ hành chính tầng 16, cách hắn càng gần.

“Thẩm Kỳ Kỳ, em còn nhớ tôi không? Chúng ta đã gặp qua vài lần, tôi là Dương Kính Dụ bộ nghiệp vụ.” Có một ngày, hắn đặc biệt chạy tới tìm cô.

Kỳ Kỳ mờ mịt nhìn hắn một cái, còn chưa kịp đáp lời, điện thoại vừa vẳng vang lên, là bên xưởng in ấn có vấn đề trong bản quy hoạch muốn hỏi.

Dương Kính Dụ kiên nhẫn chờ ở một bên. Phía sau, Âm đại nhân và quản lý Kỉ vừa nói chuyện xong, đang từ trong văn phòng đi ra.

Âm đại nhân liếc mắt một cái thấy người đàn ông niêm nở đứng bên cạnh cô gái nào đó.

“Người mới của bộ hành chính sao?” Anh giống như thuận miệng hỏi.

“À, là tiểu tổ trưởng của bộ nghiệp vụ, tên là Dương Kính Dụ, năng lực không tồi, chỉ là tính tình có chút láu cá, còn phải tôi luyện nhiều.” Quản lý cũng thuận miệng đáp lại.

Trở lại văn phòng, Âm đại nhân thà giết nhầm một trăm, cũng không thể buông tha tâm tư một người, gọi người mang hồ sơ của Dương Kính Dụ lên.

“Alo? Bác gái Thẩm, cháu là Âm Nhạc. Có một người, trong tay cháu chỉ có ngày sinh, không có thời gian, có thể làm phiền bác...”

Niếp Tiểu Thiển lập tức hiểu được ý của anh.

“Có lẽ là được, cháu nói ra nghe chút — ừ, ngày sinh này cũng xứng với Kì Kì, cậu ta có thể là người khác kia. Cậu ta là ai vậy?”

“Ai cũng không phải.” Âm đại nhân dừng máy.

Cách một tuần, cấp trên đưa xuống thông báo, Dương Kính Dụ chuyển đi nơi khác đến công ty chi nhánh ở Malaysia đảm nhiệm chức thư ký riêng.

Mặc dù rời ra quê hương, nhưng thứ nhất cũng coi như thăng chức, thứ hai mỹ nữ miền Nam nhiều, Dương Kính Dụ vui vẻ chuẩn bị thay đổi đường chạy mà đi.

Đáng tiếc duy nhất, chính là chưa kịp bắt đầu với mỹ nữ kia.

Đây có thể coi là phiên ngoại ngắn nhất trong lịch sử.

Bởi vì hần gặp phải đối thủ, là Âm đại nhân.

——HẾT——

« Xem Chương Cũ Hơn

Phiên ngoại 3 Phiên ngoại 2 Phiên ngoại 1 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4
Chương 3 Chương 2 Chương 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-dai-nhan>